

АГАТА КРИСТИ ТАЙНАТА НА ИМЕНИЕТО

Част 1 от „Инспектор Батъл“

Превод от английски: Иванка Стефанова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

АНТЪНИ КЕЙД ПОЕМА АНГАЖИМЕНТ

— Ето го джентълмена Джо!

— Бас държа, че това е старият Джими Макграт!

Групата клиенти на туристическа агенция „Касъл“, състояща се от седем жени с потиснат вид и трима запотени мъже, прояви нескрит интерес: очевидно екскурзоводът им господин Кейд бе срещнал свой стар приятел. Всички се възхищаваха много на мистър Кейд, висок и строен, със загоряло лице и весел нрав, с който успяваше да успокоява страстите и да поддържа у гостите добро настроение. Виж приятелят му, бе човек с донякъде странна външност. Бе висок горе-долу колкото господин Кейд, но бе с грубо телосложение и не бе така красив. Наподобяваше съдържателите на игралните клубове от книгите. Беше интересен все пак. Пък и в края на краищата човек ходи в чужбина точно за това: да види всички тези странни неща, за които е чел само по книгите. Досега Булавайо им се бе сторил по-скоро скучен. Слънцето бе убийствено силно, хотелът бе неуютен и всъщност нямаше къде да ходят, трябваше да изчакат момента на заминаването за Матопос. За щастие господин Кейд ги бе подсетил да си купят пощенски картички. Имаше голям избор.

Антъни Кейд и приятелят му се дръпнаха встрани.

— Какво, по дяволите, правиш с всичките тези жени? — попита Макграт. — Харем ли ще си устройваш?

— Точно с тези едва ли — усмихна се Антъни. — Успя ли да ги огледаш?

— Да. Реших, че може би си станал късоглед.

— Зрението ми е добро, както винаги. Работата е там, че съм местният представител на „Касъл“.

— Че за какъв дявол си се хванал с такава работа?

— Закъсал съм за пари. Иначе не подхожда на темперамента ми. Джими се ухили.

— Още не си даваш зор да почнеш някаква сериозна работа.

Антъни пренебрегна това подмятане.

— Дано все пак се появи нещо по-добро — каза той. — Не губя надежда.

Джими се изкашля.

— Забърка ли се някоя каша, и Антъни Кейд непременно ще се появи! Знам си аз! Инстинктивно те влече към неприятностите. Отгоре на всичко никога не падаш по гръб, също като котките.

— Къде можем да си кажем две думи насаме?

Антъни въздъхна.

— Ще водя тези кудкудякащи кокошки на гроба на Роудс.

— Точно това им трябва — одобри Джими. — След като попътуват по това отвратително шосе, ще се върнат целите насинени и ще поискат веднага да си легнат, за да им минат натъртванията. Тогава заедно с теб ще изпием по едно-две и ще си похортуваме.

— Дадено, Джими! Довиждане.

Антъни се върна при стадото. Мис Тейлър, най-младеещата и закачлива в групата, моментално се нахвърли върху него.

— Мистър Кейд, да не би това да е ваш стар приятел?

— Да, мис Тейлър. Приятел от времената на невинната ми младост.

Мис Тейлър се изкикоти.

— Има много интересна външност.

— Ще му предам вашите думи.

— Ах, мистър Кейд, какъв сте палавник! Как ви хрумна такава нещo! Той как ви нарече?

— Джентълменът Джо.

— Вярно. Вие Джо ли се казвате?

— Знаете, че се казвам Антъни.

— Ах, как се шегувате! — отвърна кокетно жената.

Антъни бе усвоил добре задълженията си. Те предполагаха не само да урежда пътешествия, но и да успокоява раздразнителните възрастни господа, решили, че достойнството им е накърнено, да осигурява на застарелите дами възможност да си купуват безпрепятствено пощенски картички и да умее да флиртува с всички жени, които не са католички и са на по-малко от четирийсет години. Последната задача се облекчаваше от безкрайната готовност на

въпросните дами да откриват многозначителност и в най-невинните му забележки. Мис Тейлър възобнови атаката.

— Защо в такъв случай ви нарече Джо?

— Точно защото не се казвам така.

— И защо именно джентълменът Джо?

— По същата причина.

— Ах, господин Кейд! — възропта разочарованата мис Тейлър.

— Бива ли да ми отговаряте така! Снощи татко каза, че имате обноските на джентълмен.

— Много мило от страна на баща ви.

— И всички се съгласихме, че наистина сте джентълмен.

— Поласкан съм.

— Говоря ви сериозно.

— Нежните сърца са винаги благородни — отвърна напосоки Антъни.

Прииска му се да е дошло време за обяд.

— Наистина прекрасни стихове. Обичате ли поезията, мистър Кейд?

— Бих могъл да издекламирам без усилия „Момчето върху горящата палуба“. „Момчето стоеше върху горящата палуба, откъдето всички бяха побягнали.“ Знам само тези стихове, но останалото мога да допълня с действия. Например да имитирам съскането на пламъците, ако желаете. Колкото до илюстрацията на бягството, защо да не се разтърча като куче!

Мис Тейлър се засмя.

— Ах, този мистър Кейд! Нали е страшно забавен?

— Време е за утринния чай — внезапно рече Антъни. — Насам, ако обичате. На съседната улица има прекрасна сладкарница.

— Предполагам — започна мисис Калдикот с гърления си глас, — че този разход е за сметка на компанията.

— Уви, мисис Калдикот, не е — отвърна Антъни с професионален тон. — Утринният чай е за сметка на клиента.

— Това е неучтиво.

— Какво да се прави, мисис Калдикот, животът е пълен с изпитания, нали? — опита се Антъни да я развесели.

— Така си и знаех. Добре че сутринта на закуска напълних една кана с чай. Сега ще го стопля на примуса. Хайде, мъжо, идвай!

Мистър и мисис Калдикот се понесоха със сияещ вид към хотела. Даже гърбът на мисис Калдикот излъчваше самодоволството, породено от нейната предвидливост.

— Боже! — изропта Антъни. — Какви ли хора няма в този свят.

Поведе останалата част от компанията към сладкарницата. Мис Тейлър седна до него и възобнови разпита си.

— От колко време не се бяхте виждали с приятеля си?

— От около седем години.

— В Африка ли се запознахте?

— Да, но не в тази част. Когато за първи път се срещнах с Джими Макграт, вече го бяха подготвили за казана. Някои племена във вътрешността на континента са людоеди, сигурно знаете. Пристигнахме тъкмо навреме.

— И какво стана?

— Стана една приятна малка веселба. Очистихме част от разбойниците, а останалите си плюха на петите.

— Ах, мистър Кейд, животът ви наистина е бил наситен с приключения!

— Животът ми бе много спокоен, уверявам ви.

Дамата обаче очевидно не му повярва.

Някъде към десет часа вечерта Антъни Кейд влезе в малката стая, където Джими Макграт вече се бе надвесил над няколко бутилки.

— За мен по-силно питие, Джеймс — каза му. — Уверявам те, имам основания.

— Вярвам ти, приятелю. Никога не бих се заел с работа като твоята.

— Предложи ми друга и веднага ще напусна.

Макграт си приготви питие, погълна го с тренирано движение и си наля второ.

— Сериозно ли говориш, приятелю?

— За какво?

— Че ще зарежеш тази работа, ако ти осигуря друга.

— Защо питаш? Да не би да имаш възможност да ми осигуриш такава работа? Защо в такъв случай не си се заел с нея ти?

— Мога да го направя, но нямам ищах. Затова я предлагам на теб.

Антъни се усъмни.

— Какво й има, че не искаш да се заемеш с нея? Да не са те хванали за преподавател в неделно училище?

— Както ме гледаш, би ли се намерил човек, който да ми предложи да преподавам в неделно училище?

— Ако те познава, не.

— Работата си е много хубава. Нищо й няма.

— Да не предполага разходка до Южна Америка? Отдавна ми се ще да отида там. Не минава ден, без в някоя от тамошните малки републики да спретнат революция.

Макграт се ухили.

— Открай време си падаш по революциите. За теб май най-важното е да има патаклама.

— Просто си давам сметка, че достойнствата ми ще бъдат добре оценени в тези места. В една революция бих могъл да бъда много полезен, за която и да е от двете враждуващи страни. Къде-къде по-приятно е да се занимаваш с революции, отколкото да се препитаваш с честен труд.

— И преди си ми го казвал, приятелю. Не, нямах предвид Южна Америка. Имам предвид Англия.

— Англия ли? Завръщане на героя в родния му край след дългогодишно отсъствие? Как мислиш, Джими, след седем години могат ли да те опандизят за неплатени сметки?

— Не ми се вярва. Е, искаш ли да чуеш подробности те?

— Искам. Но още ме смущава, че ти самият не се заемаш с работата.

— Ще ти обясня защо. В момента търся злато, Антъни. По-точно, ще го търся във вътрешността на континента.

Антъни подсвирна и го погледна.

— Значи отново си се поддал на старата си страст, Джими. Отново искаш да си начешеш крастата и да се посветиш на своето хоби. Не познавам по-запален златотърсач.

— И в края на краищата ще открия злато. Ще видиш.

— Всъщност защо пък не! Всеки си има хоби. Аз си падам по патакламите, ти — по златото.

— Сега ще ти разкажа цялата история. Нали си чувал за държавата Херцословакия?

Изведнъж Антъни го погледна сериозно.

— Херцословакия ли?

В гласа му се появи странна нотка.

— Да. Не си ли чувал за нея?

Измина доста време, докато Антъни отговори.

— Знам само това, което е известно на всички. Ако не се лъжа, беше на Балканите. Не знам кои са главните ѝ реки, нито най-големите ѝ планини, известно ми е само, че са много. Столица — Екарест. Население — предимно разбойници. Хоби — убийство на крале и вдигане на революции. Последен крал — Николай IV, убит преди около седем години. Оттогава е република. Много приятно място. Трябваше да ми кажеш от самото начало, че работата е свързана с Херцословакия.

— Само косвено.

Антъни го погледна по-скоро натъжено, отколкото ядосано.

— Би трябвало да поработиш малко върху себе си, Джеймс. Например да запишеш задочни курсове. Ако и другаде разказваш нещата по този начин, ще те обесят с краката нагоре или ще те набучат на кол.

Джими не даде вид да се е впечатлил от тази тирада и продължи:

— Да си чувал за граф Стилптич?

— Това вече е приказка! — възкликна Антъни. — Даже и да не си чувал за Херцословакия, знаеш кой е граф Стилптич. Великият патриарх на Балканите! Най-големият държавник на нашето време! Най-заклетият разбойник, който плаче за въжето! Оценките варират според това кой вестник си разгърнал: За едно обаче можеш да си сигурен, Джеймс, името на граф Стилптич ще се помни дълго след като твоите и моите кости са станали на прах. През последните двайсет години не е имало действие и противодействие в Източна Европа, в дъното на което да не е стоял граф Стилптич. Бил е и диктатор, и патриот, и държавник. Всъщност никой не знае какъв точно е бил, освен че и сега продължава да е най-големият цар на заговорите! Е, какво за него?

— Преди време беше министър-председател на Херцословакия. Ето защо започнах от нея.

— Не разбираш кое е важно и кое — не, Джими. Херцословакия е дребна работа в сравнение със Стилптич. Херцословакия е от значение само доколкото е известна като страната, в която Стилптич се

е родил и е получил държавен пост. Ако не се лъжа обаче, той е мъртъв.

— Наистина е мъртъв. Умря в Париж преди около два месеца. Това обаче, което ще ти разкажа, се случи преди няколко години.

— Какво всъщност ми разказваш?

Джими се съобрази с укора и побърза с изложението:

— Струва ми се следното. Преди време, по-точно, преди четири години се оказах в Париж. Разхождах се една вечер в запустял квартал на града, когато изведнъж видях как петима-шестима френски гамени нанасят побой на възрастен господин с достолепен вид. Не обичам такива неща и затова се включих на страната на господина. Дотогава гамените явно не бяха яли истински пердах и се пръснаха кой накъдето види.

— Добре си сторил, Джеймс — рече тихо Антъни. — Щях да наблюдавам това зрелище с удоволствие.

— Не беше нищо особено — отвърна скромно Джими. — Старият господин обаче ми бе безкрайно благодарен.

Е, и той бе обърнал някоя и друга чаша, но бе достатъчно трезвен, за да ми запише името и адреса. На другия ден дойде лично да ми изкаже благодарност, при това по много изискан начин. Едва тогава разбрах, че съм отървал граф Стилптич. Живееше в къща близо до Боа.

Антъни кимна.

— Да, след убийството на крал Николай отиде да живее в Париж. Поканиха го да се върне в страната и да стане президент, но той не измени на монархическите си възгледи. Нищо, че има пръст във всички дворцови интриги на Балканите. Сложна личност беше покойният граф Стилптич, лека му пръст.

— Нали не бъркам, че Николай IV проявяваше доста странен вкус в подбора на съпруги? — внезапно попита Джими.

— Да, така е — потвърди Антъни — и това му изяде главата. Беше си намерил някаква загубена уличница от едно парижко кабаре, която не ставаше дори и за морганистическа връзка, и реши да я прави кралица. Може да ти прозвучи невероятно, но тя му беше влязла под кожата и Николай се ожени за нея. Преди това й измисли някаква титла, изкара я графиня Поповска или нещо от този род и се опита да докаже, че била издънка на династия Романови. Венча се за нея в катедралата в Екарест, макар че на двамата архиепископи никак да не

им хареса тази работа, и я обяви за кралица Варага. Постави на място и министрите си и според мен реши, че с това всичко е приключило. Забрави обаче за настроенятията на тълпата. А в Херцословакия тълпата е много реакционна, държи на синята кръв. Там хората искат техните крале и кралици да са истински. Имаше размирици, смазани с обичайната жестокост, в крайна сметка тълпата нахлу в двореца, уби краля и кралицата и обяви република. Оттогава страната все още е република, но както чувам, доста бурна. Междувременно убиха един-двама президенти, колкото да си поддържат формата. Но да се върнем на темата. Разказваше ми как граф Стилптич те е обявил за свой спасител.

— Да, и с това приключи всичко. Върнах се в Африка и забравих за тази история. Преди две седмици обаче получих колет със странен вид, който бе обиколил половината свят, докато пристигне на тукашния ми адрес. Вече бях чел във вестниците, че граф Стилптич е починал наскоро в Париж. Е, този колет съдържа неговите мемоари или спомени, наречи ги както искаш. Бяха придружени от бележка, че ако ги предам на едно лондонско издателство на 13 октомври или преди тази дата, то ще ми изплати хиляда лири.

— Добре ли те чух, Джими? Хиляда лири ли?

— Да, приятелю, и се моля на Бога да не е някаква плоска шега. Знаеш, че не бива да вярваме на князе и политици. Така или иначе, ръкописът ме завари в лош момент. Вече си бях уредил пътуването за вътрешността на Африка. Запалил съм се, защото няма да имам друг такъв шанс.

— Непоправим си, Джими. Хиляда лири на ръка струват много повече от някакво митично злато.

— Ами я си представи, че някой си прави майтап. Така или иначе, вече се бях приготвил, и билет за Кейптаун си бях купил и хоп — изведнъж те срещам!

Ангъни стана и запали цигара.

— Започвам да разбирам накъде биеш, Джими. Решил си да идеш да търсиш златото и да оставиш на мен да прибера хилядата лири. Какъв ще е моят дял от това начинание?

— Една четвърт устройва ли те?

— Двеста и петдесет лири, необлагаеми с данъци, така ли?

— Точно така.

— В такъв случай смятай сделката за сключена. А сега, за да те ядосам, ще ти кажа, че щях да се съглася и на сто лири. Знай, любезни ми господин Джеймс Макграт, че няма да умреш в леглото си, броейки парите в банковите си сметки.

— Значи си съгласен?

— Съгласен съм, нали ти казах. Туристическа агенция „Касъл“ да върви по дяволите!

Вдигнаха тържествено чаши.

ГЛАВА ВТОРА

НЕПРИЯТНОСТИТЕ НА ЕДНА ДАМА

— Така... — каза Антъни, след като допи чашата и я остави върху масата. — С кой кораб щеше да отплаваш?

— С „Гранарт Касъл“.

— Сигурно си купил билета на свое име, така че може би ще е по-добре да пътувам като Джеймс Макграт. Защо да се занимаваме с визи и паспорти?

— Ами да! Изобщо не си приличаме. Предполагам обаче, че описанията на външността ни ще са еднакви. Ръст метър и осемдесет, коса кестенява, очи сини, нос обикновен, брадичка обикновена...

— Мен не ме смятай за обикновен. Ще ти кажа, че агенция „Касъл“ ме предпочете сред множеството кандидати именно заради приятната външност и изисканите обноски.

Джими се ухили.

— Тази сутрин видях какви са ти обноските.

— Да де!

Антъни започна да се разхожда напред-назад из стаята. Бе смръщил вежди, мина известно време, преди да проговори отново.

— Джими — рече той най-сетне, — Стилптич умря в Париж. Какъв смисъл виждаш в изпращането на един ръкопис от Париж до Лондон през Африка?

Джими безпомощно поклати глава.

— Не знам.

— Не е ли по-разумно да сложиш ръкописа в един илик и да го изпратиш по пощата?

— Така е, и на мен ми се вижда по-разумно.

— Разбира се — продължи Антъни, — по силата на протокола крале, кралици и висши държавни служители не правят нищо по най-простия и практичен начин. Същото важи и за пратениците на кралете. Още от средновековието са им давали кралски печати и пръстени, които да им отварят всички врати. „Сезам, отвори се, идва кралският

пратеник.“ Обикновено от тях са се възползвали случайни хора, които са ги крали от притежателите им. Винаги съм се чудел как не се е намерил някой хитрец, който да фалшифицира тези пръстени и да ги продава по сто дуката парчето. В средновековието хората май не са били предприемчиви. Джими се прозя.

— Виждам, че размислите ми за средните векове не те интересуват. Нека тогава се върнем на граф Стилптич. Даже и за дипломатически куриер пътуването от Франция до Англия през Африка изглежда доста странно. Ако графът е искал да ти подари хиляда лири, е могъл да те спомене в завещанието си. Слава Богу, с теб не страдаме от излишна гордост и никога не бихме се отказали от такива пари! Остава възможността графът да е бил изкуфял.

— Изкуфял ли? — Антъни се намръщи и продължи да се разхожда из стаята. — А ти прочете ли го? — попита внезапно.

— Какво да съм прочел?

— Ръкописа.

— Боже мой, не съм. Защо според теб да го чета?

Антъни се усмихна.

— Знаеш, че мемоарите често са създавали главоболия. Недискретни разкрития на чужди тайни и така нататък. Хора, които цял живот са мълчали като риби, изведнъж усещат радостно вълнение при мисълта, че ще създадат неприятности, когато самите те вече са на оня свят. Сякаш изпитват някакво злорадство. Джими, що за човек беше граф Стилптич? Знам, че имаш набито око за хората. Според теб той би ли могъл да е отмъстителен стар дявол?

Джими поклати глава.

— Трудно ми е да кажа. Първата вечер бе направо гипсиран. На другия ден се бе превърнал в изключително приятен дядка с прекрасни обноски. Наговори толкова комплименти по мой адрес, че от неудобство ми идеше да се скрия вдън земя.

— Докато беше пиян, успя ли да ти каже нещо интересно?

Джими се намръщи и се опита да си спомни.

— Май ми каза, че знае къде е диамантът Кохинор — рече той недотам убедено.

— Е, това го знаем всички — отвърна Антъни. — Държат го в Тауър^[1], нали така? Зад дебело стъкло и железни решетки, наоколо гъмжи от униформени господа, които следят да не свиеш нещо.

— Така е — съгласи се Джими.

— Стилптич съобщи ли ти още нещо от този род? Например че знае в кой град се намира колекцията на Уолас?

Джими поклати глава.

— Странно — каза Антъни. Запали цигара и започна отново да се разхожда из стаята. — Ти май не четеш вестници, езичнико?

— Не ги отварям често — отвърна простодушно Макграт. — В тях не пишат много за нещата, които ме интересуват.

— Слава Богу, че съм по-цивилизован от теб. Напоследък започнаха отново да споменават Херцословакия. Намекват, че монархията там може да бъде възстановена.

— Николай IV не остави наследник — каза Джими, — но и за миг не мога да допусна, че династия Оболовичи е угаснала. По всяка вероятност родът бъка от млади хора. От първи, втори и трети братовчеди.

— Тоест не е трудно да се намери човек за престола?

— Мен ако питаш, никак — отвърна Джими. — Нищо чудно, че тези републикански институции са им писнали. На такъв мъжествен народ с гореща кръв сигурно му е втръснало да се кланя на президенти, след като вече е свикнал с крале. И понеже стана дума за крале, сетих се за още нещо, което старият Стилптич ми каза онази вечер — знаел, че го преследват. По петите му били хората на крал Виктор.

— Какво?

Антъни се извърна внезапно към събеседника си. Макграт се ухили още по-широко.

— Май взе да се вълнуваш, а, джентълмен Джо? — рече той.

— Не се прави на глупак, Джими. Току-що каза нещо доста важно.

Отиде до прозореца и погледна навън.

— А кой е този крал Виктор? — попита Джими. — И той ли е някакъв балкански владетел?

— Не — отвърна бавно Антъни. — Неговото кралство е по-иначе.

— Кой е той?

Мина известно време, докато Антъни му отговори.

— Разбойник, Джими. Най-опитният крадец на бижута в света. Невероятен човек, който обича риска и не се бои от нищо. „Крал Виктор“ е прякорът му в парижкия подземен свят. В Париж беше неговият щаб. Пак там го арестуваха и го осъдиха на седем години за някакво дребно престъпление, защото не можаха да докажат големите. В скоро време ще го пуснат, ако вече не е на свобода.

— Смяташ, че граф Стилптич е имал нещо общо с арестуването му? И хората на Виктор са го преследвали, за да си отмъстят?

— Нямам представа — отвърна Антъни. — Не ми се вярва. Доколкото знам, крал Виктор никога не е посягал на скъпоценностите на херцословашкия двор. Цялата история обаче изглежда загадъчна, нали? Смъртта на Стилптич, мемоарите, слуховете по вестниците — всичко е доста мъгляво, но и любопитно. Като капак се говори, че в Херцословакия са открили нефт. Усещам, Джеймс, че хората вече започват да проявяват интерес към тази незначителна държавица.

— Кои хора?

— Израелците. А също подлите финансисти от Сити.

— Накъде биеш?

— Просто се опитвам да усложня нещата.

— Дано не искаш да ми кажеш, че е страшно трудно да предадеш един ръкопис в някакво издателство.

— Не — отвърна Антъни със съжаление. — Едва ли ще бъде трудно. Искаш ли обаче да ти кажа, Джеймс, за какво мисля да използвам своите двеста и петдесет лири?

— В Южна Америка ли ще идеш?

— Не, приятелю, в Херцословакия. По всяка вероятност ще застана на страната на републиката. Нищо чудно накрая да стана и президент.

— Щом си на тази вълна, не е ли по-добре да се обявиш за княз от династия Оболовичи, та да станеш крал?

— Не, Джими, кралската служба е доживотна. А президентите изкарват само по един мандат от четири-пет години. Сигурно е забавно да управляваш четири години кралство като Херцословакия.

— Кралете там май изкарваха по-кратък мандат — вметна Джими.

— По всяка вероятност ще се изкуша да те завлека с твоя дял от хилядата лири. И без това няма да ти трябват, нали ще се върнеш

натоварен с парчета самородно злато. С тези пари ще закупя на твое име акции в херцословашкия нефтодобив. Знаеш ли, Джеймс, колкото повече разсъждавам по въпроса, толкова повече се радвам на нашата среща. Едва ли щях да се сетя за Херцословакия, ако не я беше споменал. Ще изкарам в Лондон един ден, колкото да прибера възнаграждението, и веднага след това отпращвам с балканския експрес.

— Няма да приключиш така бързо. Досега не ти споменах, но имам за теб още една задача.

Антъни се отпусна в креслото и погледна мрачно приятеля си.

— Знаех си, че премълчаваш нещо. Че има някаква уловка.

— Няма такова нещо. Просто трябва да се помогне на една дама.

— Отказвам категорично да се забърквам в заплетените ти любовни истории.

— Няма никакви любовни истории. Не съм й виждал очите на тази жена. Чакай да ти разкажа за какво става дума.

— Щом се налага да изслушам поредната ти безкрайна история, имай добрината да ми налееш още една чаша.

Домакинът любезно изпълни това му желание и започна разказа си.

— Случи се, когато бях в Уганда. Там имаше един чужденец, на когото спасих живота...

— На твое място, Джими, щях да напиша книжка, озаглавена „Хората, на които спасих живота“. Вече втори човек спасяваш тази вечер.

— А, не беше нищо особено. Просто измъкнах чужденеца от реката. Като всички чужденци не знаеше да плува.

— Чакай малко. Тази история има ли нещо общо с предишната?

— Абсолютно нищо. Макар че, всъщност сега се сецам, този човек беше от Херцословакия. Прякорът му обаче беше Педро Холандеца.

— Чужденците имат какви ли не прякори — отбеляза с безразличие Антъни. — Карай по същество, Джеймс.

— Накратко, човекът ми беше много благодарен. Умилкваше ми се като куче. След около половин година умря от треска. Бях край него в предсмъртния му час. Преди да издъхне, успя да ми обясни развълнувано на някакъв неописуем жаргон, че ще ми издаде една

тайна. Останах с чувството, че ми говори за златна мина. Пъхна в ръцете ми пакет, увит с непромокаема хартия, дотогава го бе държал в пазвата си. Тогава не му обърнах внимание. Отворих пакета чак след седмица. Трябва да призная, че го направих от любопитство. Не ми се вярваше Педро Холандеца да е имал хабер от златни мини, но знае ли човек откъде може да му излезе късметът...

— И като си помисли за злато, сърцето ти както винаги се разтуптя, нали, Джеймс? — прекъсна го Антъни.

— Никога дотогава не бях изпитвал такава погнуса. Златна мина, друг път! Макар че за онзи нещастник пакетът наистина е могъл да бъде златна мина. Знаеш ли какво имаше в него? Писма. И то писани от англичанка. Нечестивецът я бе изнудвал, при това има наглостта да завещава на мен това занимание.

— Разбирам благородния ти гняв, Джеймс, но нека все пак ти напомня, че чужденците са си чужденци. Човекът е имал добри намерения. Ти му спасяваш живота, той пък в знак на благодарност ти завещава средство за печелене на пари. Твоите високопарни британски идеали са му били чужди.

— Не ми стана ясно какво да правя с тези писма. Първата ми мисъл бе да ги изгоря. После обаче ми хрумна, че клетата жена няма как да узнае, че съм ги унищожил, и ще трепери от неизвестност и страх до края на живота си.

— Излиза, Джими, че си имал по-голямо въображение, отколкото предполагам — каза Антъни и запали цигара. — Да де, случаят се е оказал по-сложен, отколкото си мислех. Защо обаче не й ги изпрати по пощата?

— Подобно на всички жени, на повечето писма не бе писала дата и адрес. За адреса можех да се подосетя само по една дума, която открих в едно от писмата — „Чимнис“.

От удивление Антъни забрави да угаси клечката и я хвърли едва след като тя започна да обгаря пръстите му.

— Чимнис ли? Виж ти!

— Говори ли ти нещо?

— Става дума за едно от най-известните благороднически имена в Англия, драги ми Джеймс. За място, където крале, кралици и дипломати прекарват уикендите.

— Ето защо се радвам, че за Англия ще заминеш ти, а не аз — отвърна простичко Джими. — Разбираш от тези неща. Един канадски дървосекач като мен може да направи безброй бели. Ти обаче, след като си учил в Итън и Хароу...

— Само в едното училище — вметна скромно Антъни.

— По`ще се справиш. Питаш ме защо не ѝ ги изпратих по пощата? Видя ми се опасно. От писмата останах с впечатлението, че жената има ревнив съпруг. Представи си, че той отвори плика. Какво ще стане тогава с клетата дама? Ами ако вече не е сред живите? Писмата изглеждаха доста стари. В крайна сметка реших, че е най-правилно някой да отиде в Англия и да ѝ ги предаде на ръка.

Антъни загаси цигарата, отиде при Джими и го потупа дружески по гърба.

— Ти си същински рицар, Джими — каза му. — Канадските лесове трябва да се гордеят с теб. Едва ли ще свърша тази работа добре като теб.

— Но ще я свършиш, нали?

— Естествено.

Макграт стана, отвори едно чекмедже, извади оттам връзка писма и я метна върху масата.

— Заповядай. Няма да е зле да им хвърлиш едно око.

— Наложително ли е? Бих предпочел да не го правя.

— От това, което ми каза за Чимнис, нищо чудно жената да е отсядала там само веднъж. Ако прегледаш писмата, може да разбереш как да я откриеш.

— Май си прав.

Прочетоха внимателно писмата, но не намериха нищо. Антъни замислено ги подреди.

— Клетата жена! — възкликна той. — Наистина е имало от какво да се бои.

Джими кимна.

— Смяташ ли, че ще успееш да я откриеш? — попита той с вълнение в гласа.

— Няма да напусна Англия, докато не го сторя. Съдбата на тази неизвестна дама май наистина те тревожи.

Джими замислено прокара пръст над името ѝ.

— Красиво — рече така, сякаш се извиняваше. — Вирджиния Ревъл.

[1] Старинна крепост на брега на Темза, една от забележителностите на Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

ВЪЛНЕНИЯ ВЪВ ВИСШЕТО ОБЩЕСТВО

— Разбрах, любезни ми приятелю, разбрах!

Лорд Кейтърам потрети думите с надеждата, че с тях ще успее да сложи край на разговора и да избяга. Никак не му бе приятно да го държат на стълбите на изискания лондонски клуб, на който бе член, и да търпи несекващото красноречие на достопочтения Джордж Ломакс.

Клемънт Едуард Алистър Brent, девети маркиз на Кейтърам, бе дребен джентълмен с опърпани дрехи и никак не се покриваше с разпространената представа за маркиз. Имаше светлосини очи, тънък меланхоличен нос и изискани обноски.

Главното нещастие в живота на лорд Кейтърам се състоеше в това, че преди четири години бе наследил титлата от брат си, осмия маркиз. Покойният лорд Кейтърам бе виден човек, чиято дума се чуваше в цяла Англия. Беше се прочул като министър на външните работи и родовото му имение Чимнис се славеше със своето гостоприемство. Подпомаган умело от съпругата си, дъщеря на херцога на Пърт, бе организиран в края на седмицата в Чимнис неофициални приеми, където се коवेशе историята. Нямаше изтъкнат англичанин, пък и европеец, който в един или друг момент да не бе гостувал там.

Всичко това беше прекрасно. Деветият маркиз на Кейтърам уважаваше и ценеше много паметта на брат си. Хенри наистина се бе справял великолепно с работата си. Лорд Кейтърам обаче не приемаше, че на Чимнис се гледа като национално достояние, а не като на частно провинциално имение. Нищо не дразнеше лорд Кейтърам повече от политиката — освен самите политици. Затова бе започнал да показва досада от красноречието на Джордж Ломакс. Джордж Ломакс бе едър човек, склонен към пълнеене, с червендалесто лице и изпъкнали очи и съзнаваше много добре своята значимост.

— Нали разбираш, Кейтърам? Тъкмо сега не можем да си позволяваме никакви скандали. Положението е изключително

деликатно.

— Винаги е деликатно — отбеляза лорд Кейтърам с лека ирония.

— Любезни приятелю, аз просто съм в течение.

— Разбрах, драги ми приятелю, разбрах — рече лорд Кейтърам, отново заел отбранителна позиция.

— Една мъничка грешка да направим в тази херцословашка история, и всичко се проваля. Концесията за нефтодобив трябва на всяка цена да бъде предоставена на британска компания. Нали разбираш?

— Да де!

— Княз Михаил Оболович пристига в края на седмицата. Ще го организираме така, че преговорите в Чимнис да бъдат представени за ловуване.

— Тази седмица мислех да ходя в чужбина.

— Глупости, драги ми Кейтърам, никой не пътува, в чужбина в началото на октомври.

— Моят лекар смята, че ще ми се отрази добре — рече лорд Кейтърам и погледна с надежда едно такси, което бавно минаваше край тях.

Не успя обаче да се измъкне, тъй като Ломакс имаше неприятния навик да не позволява на хората, с които водеше сериозен разговор, да му избягат — умение, очевидно създадено вследствие на дълъг опит. В случая бе хванал здраво ревера на лорд Кейтърам.

— Драги ми човече, повелявам ти. Не може, когато съществува опасност от национална криза...

Лорд Кейтърам неловко се размърда. Внезапно осъзна, че предпочита да предостави имението си за безброй приеми, отколкото да слуша пак Джордж Ломакс да му цитира собствените си речи. От опит знаеше, че Ломакс е в състояние да говори безспир цели двацет минути.

— Добре, добре, съгласен съм — отвърна припряно. — Но нали ще го уредиш ти?

— Драги ми приятелю, няма нищо за уреждане. Дори да пренебрегнем историческата значимост на имението, то е разположено идеално. Аз ще бъда в Абатството, на някакви си десетина километра. Сам знаеш, че не ми приляга да присъствам на неофициален прием.

— Да де — съгласи се лорд Кейтърам, който нямаше представа защо не му приляга, пък и не искаше да научава.

— Надявам се обаче да нямаш нищо против присъствието на Бил Евърсли. Току-виж се наложи да го използвате за куриер.

— С удоволствие — отвърна лорд Кейтърам и се пооживи. — Бил е добър стрелец и е симпатичен на Бъндъл.

— Стрелбата не е от значение. Ловуването е само прикритие.

Лорд Кейтърам отново погледна тъжно.

— Значи се разбрахме — продължи Ломакс. — Ще присъстват князът, свитата му, Бил Евърсли, Хърман Айзъкстейн...

— Кой?

— Хърман Айзъкстейн. Представител е на групировката, за която ти говорих.

— На Британския картел ли?

— Да, защо?

— Нищо, нищо. Просто ми хрумна, че тези хора са с доста странни имена.

— И, разбира се, трябва да има един-двама външни хора, колкото да изглежда по-убедително. Би могла да се погрижи лейди Айлийн. Нека са млади хора без критично мислене, които да не разбират от политика.

— Бъндъл ще го уреди, бъди уверен.

— Сега се сетих — рече Ломакс, внезапно осенен от нещо. — Спомняш ли си какво ти говорих?

— Говори ми за много неща.

— Думата ми е за тази... нека я наречем неприятност.

— Гласът на Ломакс се сниши досъзаклятнически шепот.

— За мемоарите. За мемоарите на граф Стилптич.

— Струва ми се, че грешиш. — Лорд Кейтърам потисна прозявката си. — Хората си падат по скандали. И аз обичам да чета мемоари.

— Работата не е в това дали хората ще ги прочетат или няма да ги прочетат. Ще ги прочетат, разбира се! Проблемът е, че ако книгата се появи сега, би могло да обърка всичко. Народът на Херцословакия иска да върне монархията и е готов да предложи престола на княз Михаил, който пък се радва на симпатиите и подкрепата на британското правителство...

— И който е готов да предостави концесии на мистър Айки Хърмансейн и сие, стига да му отпуснат заем от милион лири, за да се настани на престола...

— Кейтърам, Кейтърам! — прекъсна го Ломакс със страдалчески шепот. — Дискретност преди всичко! Дискретност!

— Пък и спомените на Стилптич могат да обърнат каруцата — продължи лорд Кейтърам с известно злорадство, макар и да сниши глас в отговор на молбата на събеседника си. — Особено ако е описал тиранията и дивацините на Оболовичи. И в нашата Камара на общините могат да възникнат въпроси. Не е изключено някой да попита защо ще съдействаме за подмяната на демократичната форма на управление със старовремски деспотизъм и ще браним интересите на кръвопийците капиталисти. После идва ред на оставката на правителството. Нали?

Ломакс кимна.

— И по-лошо може да стане — прошепна той. — Представи си, че някой намекне за зловещото изчезване... Знаеш за какво говоря.

Лорд Кейтърам го погледна.

— Не, не знам. Какво е изчезнало?

— Нищо ли не си чул? Случи се докато бяха в Чимнис. Хенри се разтревожи страшно. Имаше опасност това да сложи край на кариерата му.

— Страхотно ме заинтригува — рече лорд Кейтърам. — Кой, какво е изчезнало?

Ломакс се приведе и доближи устата си до ухото на лорд Кейтърам. Той бързо се дръпна.

— За Бога, не ми съскай на ухото!

— Разбра ли какво ти казах?

— Да — отвърна без желание лорд Кейтърам. — Сещам се, преди време и аз подочух нещо. Странно кой го е направил. Не го откриха, нали?

— Не. Е, наложи се да подходим към случилото се с максимална дискретност. Не позволихме да изтече никаква информация. Стилптич обаче беше там и надуши нещо. Веднъж се бяхме карали с него заради турския въпрос. Представи си, че от лошотия е написал нещо в мемоарите си, за да го прочете целият свят. Какъв: скандал ще стане! Всички ще се запитат, защо е била потулена тази история.

— Разбира се, че ще се запитат — отбеляза лорд Кейтърам с нескривано удоволствие.

Ломакс, в чийто глас бе започнало да се долавя вълнение, се усети.

— Трябва да запазя спокойствие — промърмори той. — Кажете ми обаче, драги приятелю, ако не е кроял нещо, защо е изпратил ръкописа до Лондон по такъв заобиколен път?

— Странно наистина. Ти сигурен ли си, че е така?

— Абсолютно. Съобщиха ни го нашите агенти в Париж. Мемоарите са били изпратени тайно няколко седмици преди смъртта му.

— Да, изглежда, има нещо гнило — отбеляза лорд Кейтърам със същото удоволствие, което не бе прикрил преди малко.

— Успяхме да разберем, че ръкописът е бил изпратен на някой си Джими, или Джеймс Макграт. Канадец, който сега живее в Африка.

— Значи въпросът придобива общоимперски мащаби — каза Лорд Кейтърам развеселено.

— Утре, четвъртък, Джеймс Макграт трябва да пристигне в Англия с кораба „Гранарт Касъл“.

— И какво ще правите?

— Ще се свържем веднага с него, ще му обърнем внимание на евентуалните сериозни последици и ще го помолим да забави издаването на мемоарите поне с месец. Или най-малкото да позволи ръкописът да бъде редактиран.

— А какво ще правите, ако той ви отговори: „Не, сър“, „Вървете по дяволите“ или нещо от този род? — попита лорд Кейтърам.

— Тъкмо от това се боя — отвърна Ломакс. — Ето защо ми хрумна, че няма да е лошо да поканим и него в Чимнис. Той ще се почувства поласкан от възможността да се запознае с княз Михаил, а и така по-лесно ще го държим под око.

— Няма да се занимавам с него — побърза да каже лорд Кейтърам. — Никога не съм понасял канадци. Особено такива, дето са живели дълго в Африка.

— Нищо чудно да го намериш за очарователен. За неодалян диамант.

— Не, Ломакс. По този въпрос съм категоричен. Друг да се занимава с него!

— Хрумна ми — рече Ломакс, — че в случая една жена ще ни бъде от голяма полза. Жена, на която да кажем достатъчно, но не и всичко. Тя би могла да се справи деликатно и тактично. Да се държи на положение, без да създава комплекс за малоценност у гостите си. Не че одобрявам участието на жените в политиката, всички знаем, че те се провалят. В свои води обаче една жена е способна на чудеса. Виж колко добре се справяше със задачите си съпругата на Хенри и как допринесе за кариерата му. Марша бе прекрасна и неповторима като домакиня, бе направо съвършена.

— Да не намекваш, че трябва да каня на приема и Марша? — попита с отпаднал глас лорд Кейтърам, пребледнял леко при споменаването на страховитата му снаха.

— Не, не. Не ме разбра. Говорех за ползата от жените въобще. Не. Предлагам да потърсиш някоя млада дама, красива, умна и очарователна.

— Нали нямаш предвид Бъндъл? От нея полза никаква. Тя е тъмночервена социалистка и ако ѝ го предложи, направо ще ми се изсмее.

— Нямах предвид лейди Айлийн. Дъщеря ти, Кейтърам, е наистина очарователна, но още си е дете. Трябва ни жена с опит, с познания за света. Сетих се! Братовчедка ми Вирджиния!

— Госпожа Ревъл ли? — Лорд Кейтърам грейна. Реши, че в края на краищата може и да се позабавлява на приема. — Много добра идея, Ломакс, тя е най-очарователната жена в Лондон.

— Има представа и за Херцословакия. Нали си спомняш, че мъжът ѝ е работил в посолството ни там? Освен това съм съгласен, че наистина е очарователна.

— Много приятно същество — промълви лорд Кейтърам.

— Значи се договорихме.

Мистър Ломакс отслаби хватката си върху ревера на лорд Кейтърам и той незабавно се възползва от това.

— Довиждане, Ломакс, ще имаш грижата за всичко, нали? — рече лордът и се шмугна в едно такси.

Доколкото беше възможно един порядъчен християнин джентълмен да не понася друг порядъчен християнин джентълмен, лорд Кейтърам не понасяше достопочтения Джордж Ломакс. Не харесваше подпухналото му червендалесто лице, тежкото му дишане и

изпъкналите му сини очи. Помисли си за приближаващия уикенд и въздъхна. Досадна, изключително досадна работа. След това си спомни за Вирджиния Ревъл и се поободри.

„Много приятно същество — промърмори тихичко. — Наистина!“

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ЗАПОЗНАНСТВО С ЕДНА МНОГО ОЧАРОВАТЕЛНА ДАМА

Джордж Ломакс се върна направо на Уайтхол^[1]. Когато нахълта в разкошния кабинет, в който движеше важни държавни дела, чу шумолене.

Мистър Бил Евърсли усърдно подреждаше писма, ала голямото кресло до прозореца още бе топло от допира на човешко тяло.

Бил Евърсли бе симпатичен млад човек: възраст около двацет и пет години, едро възтромаво тяло, грозновато, но приятно лице, прекрасни бели зъби и две честни кафяви очи.

— Ричардсън изпрати ли онзи доклад?

— Не, сър. Да му се обадя ли?

— Остави го. Някой да ме е търсил по телефона?

— Мис Оскар тъкмо записва обажданията. Мистър Айзъкстейн пита можете ли да обядвате утре с него в „Савой“.

— Кажу на мис Оскар да провери програмата ми. Ако съм свободен, нека му се обади и потвърди, че приемам поканата.

— Слушам, сър.

— Между другото, Евърсли, ще те помоля да откриеш в указателя един телефонен номер. Госпожа Ревъл, Понт Стрийт, номер 487.

— Слушам, сър.

Бил взе указателя, отвори го на буквата „М“, шумно го затвори и отиде до телефонния апарат. Вече с ръка върху слушалката, изведнъж се сети за нещо.

— Току-що си спомних, сър, че телефонът й не работи. Телефонът на мисис Ревъл, де. Преди малко се опитвах да се свържа с нея.

Джордж Ломакс се намръщи.

— Досадно... Наистина много досадно! — възкликна той и забарабани с пръсти по масата.

— Ако е важно, сър, бих могъл да отида до там с такси. Сигурен съм, че в този час ще я заваря у дома.

Джордж Ломакс се поколеба. Бил зае позиция да изхвърчи от кабинета при положителен отговор.

— Може би е най-добре да идеш — рече накрая Ломакс. — Вземи такси и помоли госпожа Ревъл в четири следобед да си бъде у дома, тъй като трябва да разговарям с нея по важен въпрос.

— Слушам, сър.

Бил си взе шапката и излезе. След десетина минути таксито го остави на Понт Стрийт 487. Той натисна звънеца, после шумно почука на вратата. Тя бе отворена от слуга с достолепен вид, към когото Бил се обърна като към стар познат.

— Добро утро, Чилвърс, мисис Ревъл у дома ли е?

— Струва ми се, сър, че се канеше да излиза.

— Ти ли си, Бил? — чу се отвътре. — Познахте по енергичното чукане. Качи се горе да си поговорим.

Бил съзря усмихнатото лице, което винаги всяваше смут, и то не само на него. Той взе по две стъпала наведнъж и стисна силно протегнатите ръце на Вирджиния Ревъл.

— Здравей, Вирджиния!

— Здравсти, Бил!

Чарът е много особено качество. Стотици млади жени, някои от тях по-красиви от Вирджиния Ревъл, можеха да произнесат думите „Здравсти, Бил“, със съвсем същата интонация, без обаче да постигнат ефект. Ала изречени от Вирджиния, тези думи замаяха Бил.

Вирджиния Ревъл бе на двайсет и седем години. Бе висока и стройна — фигурата ѝ бе така изящна, че заслужаваше да бъде възпята в стихове. Косата ѝ бе бронзова на цвят, със златистозеленикав оттенък. Вирджиния имаше малка решителна брадичка, изящен нос, красиви сини очи, излъчващи нега йод притворените: клепащи, и прекрасна, трудна за описване уста с извивката, известна като „подписа на Венера“. Лицето ѝ бе изразително и цялата ѝ личност излъчваше жизненост, която неизменно привличаше вниманието. Наистина беше невъзможно да не забележиш Вирджиния Ревъл.

Тя хвана Бил за ръката и го поведе към малка приемна в златисти и зеленикави тонове.

— Бил, мили — каза му, — няма ли да липсваш на Форин Офис? Как ще се оправят там без теб?

— Нося ти вест от Умника. — Така Бил наричаше непочтително своя началник. — Между другото. Вирджиния, ако случайно те пита, кажи му, че сутринта телефонът ти не е бил в ред.

— Нищо му нямаше.

— Знам, но аз му казах, че не работи.

— Защо? Опитай се да ми обясниш тази дипломатическа тънкост.

Бил я погледна укорително.

— За да мога да те видя, разбира се!

— Ах, драги ми Бил, колко съм несъобразителна! Много си мил!

— Чилвърс каза, че си се канела да излезеш.

— Да. Мислех да отида до Слоун Стрийт. Там продавали някакви нови ластични колани.

— Ластични колани ли?

— Да, Бил. Ластични колани. Дето пристягат ханша. Обличат се на голо.

— Караш ме да се чувствам неудобно, Вирджиния. Не е редно да описваш бельото си пред млад човек, който не ти е никакъв. Не е изискано.

— Драги ми Бил, в ханша няма нищо неизискано. Всички имаме ханш, само дето ние, клетите жени, се опитваме да си даваме вид, че нямаме. Коланът е направен от червен ластик и стига до над коленете. В него е просто невъзможно да се върви.

— Ужасно! Защо тогава ще го носиш?

— Защото е благородно да страдаш заради фигурата си. Да оставим обаче колана. Кажи ми какво е предал Джордж.

— Пита дали днес в четири следобед ще си бъдеш у дома.

— Не. Мислех да ходя в Ранело. Какви са тези официални визити? Да не би да ми иска ръката?

— Няма да се учудя.

— Ако е така, кажи му, че предпочитам мъже, които действат импулсивно.

— Като мен ли?

— При теб няма импулси, Бил. Има навици.

— Вирджиния, няма ли най-сетне...

— Няма, Бил. Не ми се слушат такива работи, преди да съм обядвала. Опитвай се да мислиш за мен като за мила жена на средна възраст с майчинска грижовност, която взима присърце интересите ти.

— Вирджиния, знаеш, че те обичам.

— Знам, Бил, знам. А на мен ми е приятно да ме обичат. Нали е ужасно от моя страна? Бих се радвала всички хубави мъже в света да са влюбени в мен.

— Повечето сигурно вече са влюбени — отвърна мрачно Бил.

— Надявам се поне Джордж да не е влюбен. А и не ми се вярва. Той е женен за кариерата си. Какво още каза?

— Че въпросът бил много важен.

— Бил, започваш да събуждаш любопитството ми. Нещата, които Джордж оценява като важни, са съвсем малко на брой. Май ще ми се наложи да пропусна Ранело. Мога да ида там, когато си поискам. Кажете ми на Джордж, че в четири следобед ще го очаквам смирено вкъщи.

Бил погледна ръчния си часовник.

— Едва ли си струва да се прибирам в министерството преди обяд. Хайде да хапнем някъде.

— Така или иначе днес ще обядвам навън.

— Няма значение. Нека хапнем нещо, пък сетне пак обядвай.

— Наистина си много мил — отвърна Вирджиния с усмивка.

— Вирджиния, страшно се радвам. Кажете ми, наля наистина ти харесвам? Нали ти допадам повече от другите?

— Бил, направо те обожавам! Ако ме задължаха да се омъжа за някого, ако някой жесток властелин ми заповядаше: „Омъжи се, или ще умреш след жестоки мъчения“, веднага щях да избира теб. Щях да кажа: „Дайте ми моя малък Бил!“

— В такъв случай...

— Да, де, но никой не ме задължава да се омъжвам. Приятно ми е да бъда зла вдовица.

— И след брака ще живееш по същия начин. Ще излизаш, когато си поискаш, и така нататък. Даже няма да забележиш моето присъствие в дома.

— Не разбираш, Бил. Аз съм от хората, които или се женят с голям ентузиазъм, или въобще не се женят.

Бил въздъхна тежко.

— Да знаеш, че тези дни ще си тегля куршума — промърмори мрачно той.

— Няма да се застреляш, драги ми Бил. Ще изведеш някое хубавко момиче на вечеря. Както впрочем направи завчера.

Мистър Евърсли веднага се смути.

— Да не говориш за оная актриса, Дороти Къркпатрик? Всъщност е много мила и възпитана, нямаше нищо лошо.

— Разбира се, че е нямало нищо лошо, Бил. Драго ми е, че намиращ начини да се развличаш. Само престани да се правиш, че страдаш от несподелена любов.

Мистър Евърсли възвърна достойнството си.

— Не ме разбираш, Вирджиния — отвърна строго той, — мъжете...

— Са полигамни. Знам. Понякога подозирам, че и аз имам вкус към полигамията. Ако наистина ме обичаш, Бил, заведи ме на обяд.

[1] Улица в центъра на Лондон, където се намират важни министерства и правителствени учреждения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

ПЪРВА НОЩ В ЛОНДОН

И в най-добрите планове има пропуски. В плановете на Джордж Ломак също имаше слабо място — Бил.

Бил Евърсли бе изключително симпатичен. Бе превъзходен играч на крикет и голф и имаше приятни обноски. Във Форин Офис обаче той се бе добрал благодарение не на способности, а на връзки. За работата, която вършеше, бе напълно подходящ. Джордж го използваше кажи-речи вместо куче. Не му възлагаше никаква задача, изискваше отговорност и пъргав ум. Задълженията му се състояха в това да бъде подръка на Джордж, да приема незначителни хора, с които Джордж не искаше да се среща, да разнася писма и съобщения и изобщо да е полезен. Бил вършеше всичко това доста добросъвестно. Когато Джордж го нямаше, се излягаше в най-голямото кресло и четеше спортната страница на вестниците. Всъщност с тези си действия продължаваше една отдавна установена традиция.

Свикнал да използва Бил като куриер, Джордж го прати в офиса на компания „Касъл Юниън“, за да провери кога ще пристигне корабът „Гранарт Касъл“. Както при повечето млади образовани англичани, Бил имаше приятен, но трудноразбираем говор. Всеки преподавател по красноречие щеше да установи незабавно, че не изговаря правилно думата „Гранарт“. Служителят, към когото той се обърна, я чу като „Карнфрей“.

Корабът „Карнфрей Касъл“ се очакваше да пристигне в четвъртък и човекът добросъвестно събщи това на Бил. Бил му благодари и си тръгна. Джордж Ломак изслуша тази информация и съобрази плановете си с нея. Не знаеше нищо за разписанието на корабите на „Юниън Касъл“ и отсъди, че Джеймс Макграт ще пристигне в Англия в четвъртък.

Ето защо, ако в сряда сутринта, докато той държеше на стъпалата на клуба лорд Кейтърам за ревера, някой му беше казал, че корабът „Гранарт Касъл“ е акостирал в Саутхамптън още предния следобед,

той щеше много да се изненада. Същия ден в два часа следобед Антъни Кейд, пътуващ под името Джими Макграт, слезе на станция Ватерло, спря такси и след моментно колебание нареди на шофьора да го откара в хотел „Блиц“.

„Човек може да си позволи от време на време да живее в удобства“ — си помисли Антъни, докато наблюдаваше с интерес града.

Бе отсъствал от Лондон точно четиринайсет години.

Отиде в хотела, нае стая и излезе да се поразходи. Бе му приятно, че отново е в Лондон. Всичко се бе променило. Преди години при моста „Блакфрайърс“ имаше малък ресторант, където той често бе обядвал в компанията на други вдъхновени момчета. По онова време бе социалист и носеше яркочервена вратовръзка. Наистина, тогава бе млад, много млад.

Тръгна обратно към „Блиц“. Тъкмо когато пресичаше улицата, се блъсна в един човек и насмалко не изгуби равновесие. Човекът промърмори някакво извинение и огледа внимателно Антъни. Бе нисък и набит, явно от трудовата класа. Приличаше на чужденец.

Антъни се прибра в хотела, учуден, че човекът го е огледал така изпитателно. Навярно нямаше особена причина. Може би вниманието на човека бе привлечено от обгорялото му лице, толкова различно по тен от бледите лондончани. Антъни се качи в стаята и във внезапен порив се доближи до огледалото и започна да изучава лицето си. Дали някой от някогашните му приятели щеше да го познае, ако го видеше? Стори му се невероятно.

Бе напуснал Лондон на осемнайсетгодишна възраст. Тогава бе младо кръглолико момче с измамната външност на херувим. Едва ли някой щеше да разпознае това момче в днешния строен мъж с обгоряло и присмехулно лице.

Телефонът до леглото му иззвъня и Антъни вдигна слушалката.

— Да, моля.

Чу гласа на служителя на рецепцията.

— Мистър Джеймс Макграт!

— На телефона.

— Искате да ви види един господин.

Антъни бе доста изненадан.

— Мен ли търсите?

— Да, сър. Чужденец е.

— Как се казва?

— Ще пратя пиколото да ви донесе визитната му картичка — отвърна след малко служителят.

Антъни затвори телефона и зачака. След малко на вратата се почука и едно малко момче донесе визитна картичка, сложена на поднос.

Антъни я взе. Върху нея бе изписано едно име: „Барон Лолопретжизил“. Сега той разбра защо служителят на рецепцията не му е отговорил.

Прочете още веднъж името и взе решение.

— Нека господинът заповяда.

— Да, сър.

След няколко минути в стаята влезе барон Лолопретжизил. Бе едър човек с огромна, подобна на ветрило, брада и високо плешиво чело.

Тракна с токове и се поклони.

— Моите почитания, господин Макграт — рече баронът.

Антъни се опита да възпроизведе възможно най-точно движенията му.

— Добре дошли, бароне! — отвърна той и придърпа един стол. — Заповядайте, седнете. Ако не се лъжа, не съм имал удоволствието да ви познавам.

— Така е — съгласи се баронът и седна. — За мое съжаление — добави учтиво.

— И за мое — отговори Антъни в същия стил.

— За работа да говорим сега — рече посетителят. — Аз в Лондон представлявам Лоялистката партия на Херцословакия.

— И я представлявате достойно, уверен съм — промълви Антъни.

Баронът леко се поклони в знак на благодарност.

— Много сте любезен. Мистър Макграт, нищо не ще скрия от вас. Дойде време за възстановяване на монархията, осиротяла след смъртта мъченическа на Негово Величество крал Николай IV, вечна му памет.

— Амин! — прошепна Антъни. — Говорете нататък!

— Трона ще заеме Негово Височество княз Михаил, който има подкрепата на британското правителство.

— Чудесно — отвърна Антъни. — Много мило, че ми разказвате всичко това.

— Всичко е уредено. А вие идвате тук и ни мътите водата.

Баронът го изгледа строго.

— Драги ми бароне... — понечи да възрази Антъни.

— Знам какво говоря, да, да. У вас са мемоарите на покойния граф Стилптич.

Отново погледна Антъни укорително.

— И какво, ако са у мен? Какво общо имат мемоарите на граф Стилптич с княз Михаил?

— Ще предизвикат скандал.

— Повечето мемоари предизвикват скандал — успокои го Антъни.

— Много тайни знаеше той. Четвърт от тях найве да излязат, Европа може да бъде хвърлена и във война.

— Е, чак пък! Едва ли опасността е толкова голяма.

— В чужбина ще се създаде лошо мнение за династия Оболович. Английският дух е демократичен.

— И аз съм склонен да допусна — рече Антъни, — че династия Оболович понякога е проявявала прекомерна твърдост. Това й е в кръвта. Англичаните обаче очакват от Балканите именно такова поведение. Не ми е известно защо, но е така.

— Вие не разбирате — каза баронът. — Изобщо не разбирате. Устата ми е запечатана — въздъхна той.

— От какво точно се опасявате? — попита Антъни.

— Докато не съм прочел мемоарите, не зная — отговори простиичко баронът. — В тях обаче не може да няма нещо. Недискретни са големите дипломати. Каруцата може да се обърне, както казва народът.

— Знаете ли? — рече любезно Антъни. — Убеден съм, че гледате с неоправдан песимизъм на нещата. Познавам добре издателите и ми е известно колко се бавят. Ще мине поне година, докато тези мемоари видят бял свят.

— Или сте неискрен, или сте прекалено простодушен. Уредено е мемоарите да се публикуват веднага от един неделен вестник.

— Нима? — Антъни бе донякъде изненадан. — Но вие можете да отречете всичко — добави обнадеждено.

Баронът мрачно поклати глава.

— А, не, не сте наясно с нещата. Нека сега да поговорим за бизнес. Очаквате хиляда лири, нали? Виждате, че съм осведомен добре.

— Не мога да не изразя възхищението си от разузнаването на лоялистите.

— Аз ви предлагам хиляда и петстотин.

Антъни го изгледа удивено, сетне поклати тъжно глава.

— Няма да стане — рече със съжаление.

— Добре. Тогава аз на вас предлагам две хиляди.

— Изкушавате ме, бароне, но наистина е невъзможно.

— Назовете сам цена.

— Май не разбирате моето положение. Наистина съм готов да повярвам, че сте на страната на праведниците и тези мемоари ще навредят на вашата кауза. И все пак съм се нагърбил с тази работа и трябва да я свърша. Виждате ли, не мога да си позволя да бъда подкупен. Не е редно.

Баронът го изслуша много внимателно. В края на речта на Антъни кимна няколко пъти.

— Виждам. Честта ви на англичанин се засяга, нали?

— Ние не бихме го казали точно по този начин — уточни Антъни, — но ако оставим настрана изразните средства, смисълът е такъв.

Посетителят се изправи.

— Много уважавам Британското достойнство — съобщи той. — Ще опитаме друго. Пожелавам ви приятен ден.

Отново тракна с токове, поклони се и излезе с гордо отметната глава.

„Какво ли искаше да ми каже? — зачуди се Антъни. — Дали се опитваше да ме сплаши? Едва ли трябва да се боя от стария Лолипоп^[1]. Всъщност хубаво име му измислих. Отсега нататък ще го наричам барон Лолипоп.“

Започна да се разхожда из стаята, обмисляйки следващите си действия. Оставаше му повече от седмица до деня, когато трябваше да предаде ръкописа. Днес бе 5 октомври. Антъни бе решил да задържи мемоарите до последния момент. Всъщност вече гореше от желание да ги прочете. Смяташе да го направи още на кораба, но не успя, тъй като

се разболя от треска, пък и изгуби настроение да разшифрова грозния и нечетлив почерк. Всичко бе написано на ръка. Сега обаче интересът му се засили. Реши сам да си изясни всичко.

Освен това му предстоеше да свърши и другата работа.

Поддал се на внезапен порив, взе телефонния указател и започна да търси името Ревъл. Откри шестима души: Едуард Хенри Ревъл, хирург от Харли Стрийт; „Джеймс Ревъл и Сие“, седлари; Ленокс Ревъл, живущ в Абътбъри Маншънс, Хампстед; Мис Мери Ревъл, живуща в Илинг; мисис Тимъти Ревъл с адрес Понт Стрийт 487; и накрая, мисис Уилис Ревъл с адрес Кадоган Скуеър 42. След като задраска седларите и мис Мери Ревъл, останаха четири имена. Пък и нямаше основания да смята, че въпросната дама живее в Лондон. Затвори указателя и поклати глава.

„Засега трябва да разчитам на случайността — си каза. — Все ще измисля нещо.“

Късметът на хора като Антъни Кейд се дължи в немалка степен на това, че те вярват в него. Антъни откри каквото търсеше след половин час, когато разгръщаше едно илюстрировано списание. В него бяха показани няколко картини от празненство, устроено от херцогинята на Пърт. Под една от фигурите в средата — жена в ориенталски одежди, пишеше:

Достопочтената мисис Тимъти Ревъл като Клеопатра. Преди брака си бе известна като Вирджиния Котрън, дъщеря на лорд Еджбастън.

Антъни внимателно огледа картината и присви устни, сякаш се канеше да подсвиrne. После откъсна страницата, сгъна я и я прибра в джоба си. Върна се в стаята, отключи куфара и извади писмата. Измъкна от джоба си сгънатата страница от списанието и я сложи при тях.

Един внезапен звук го накара да се извърне. На вратата бе застанал непознат, какъвто Антъни смяташе, че има единствено в театрите. Бе зловец, с четвъртита глава с груби черти и устни, изкривени в зловна усмивка.

— Какво, по дяволите, правите тук? — попита го Антъни. — Кой ви е позволил да влизате?

— Влизам, без да искам разрешение — отвърна непознатият: говореше с чужд акцент, макар и английският му да бе правилен.

Пак чужденец, помисли си Антъни.

— Махайте се оттук! — извика му.

Неканеният посетител се бе вторачил в купчината писма.

— Ще си ида, щом ми дадете това, за което съм дошъл.

— И какво е то, ако смея да попитам? Човекът направи стъпка към Антъни.

— Мемоарите на граф Стилптич — изсъска той.

— Невъзможно ми е да ви възприема сериозно — рече Антъни.

— Прекалено много приличате на оперетен злодей. Маскировката ми харесва. Кой ви изпрати? Барон Лолипоп ли?

— Барон? — Човекът изстреля поредица от дрезгаво звучащи съгласни.

— А, значи така се произнася. Нещо средно между гаргара и кучешки лай. Едва ли ще мога да го произнеса, гърлото ми е устроено по-иначе. И занаят ще го наричам Лолипоп. Значи ви е пратил той, нали?

Предположението му обаче бе отхвърлено с гневно възмущение. Посетителят даде да се разбере, че плюе на това име, при това го демонстрира доста реалистично. После извади от джоба си лист хартия и го хвърли върху масата.

— Гледай! — рече той. — Гледай и трепери, проклет англичанино!

Антъни погледна листа с определен интерес, но не си направи труда да изпълнява втората част от нареждането. Върху листа грубо бяха нарисувани в червен цвят очертанията на човешка ръка.

— Прилича на длан — отбеляза той. — Ако обаче ми кажете, че това е кубистична рисунка на залез на Северния полюс, готов съм да приема.

— Това е знакът на „Другарите на Червената ръка“. Аз съм един от тях.

— Виж ти! — възкликна Антъни и го огледа с нараснал интерес. — И останалите ли приличат на вас? Какво ли ще каже „Дружеството на евгениците“ за външността ви!

Човекът изръмжа гневно.

— Псе — рече той. — Твар, по-долна от псе. Платен слуга на една прогнила монархия. Дай ми ръкописите и косъм няма да падне от главата ти. Братството е милозливо.

— Много мило от ваша страна — отсъди Антъни. — Боя се обаче, че не сте наясно с обстоятелствата. Възложили са ми да предам ръкописа не на вашето любезно братство, а на едно издателство.

— Ха-ха! — изсмя се посетителят. — Нима допускаш, че някой ще ти позволи да стигнеш жив до това издателство? Стига с тези глупости! Дай ми документите, или ще стрелям!

Извади от джоба си револвер и го размаха.

Но бе подценил Антъни Кейд. Той не бе свикнал да общува с хора, чиито действия изпреварват мисълта им. Не чака онзи да насочи към него дулото на револвера. Още преди другият да го е извадил от джоба си, вече бе скочил и го изби от ръката му. От силния удар човекът се завъртя на сто и осемдесет градуса и се оказа с гръб към Антъни.

Младежът не пропусна своя шанс. Със силен и добре премерен ритник изхвърли госта от стаята в коридора, където той се сгромоляса.

Последва го, но пъргавият другар на Червената ръка не желаше повече неприятности. Чевръсто се изправи на крака и побягна по коридора. Антъни не си прави труда да го преследва, вместо това се прибра в стаята.

„На «Другарите на Червената ръка» им стига и толкова — рече си. — С живописна външност са, но опънеш ли им се бързо се отказват. Как все пак е успял да влезе? Поне едно вече е ясно: цялата тази работа няма да е така лесна, както предполагах. И Лоялистката, и Революционната партия са ме взели на мушка. Навярно в близко време трябва да очаквам делегации на националистите и на независимите либерали. При всички положения още тази вечер ще се заема с ръкописа.“

Погледна часовника си, видя, че е почти девет часът вечерта, и реши да хапне в хотела. Не очакваше нови изненадващи посещения, но прецени, че отсега нататък трябва да бъде нащрек. Нямаше намерение да позволява да тършуват из куфара му, докато вечеря долу в ресторанта. Натисна звънеца, поиска да му донесат менюто, изба си две ястия и поръча бутилка вино „Шамбертен“. Келнерът прие поръчката и излезе.

Докато очакваше вечерята, извади ръкописа и го сложи на масата до писмата.

На вратата се почука и келнерът влезе с масичка на колелца, върху която бе наредена храната. Антъни бе отишъл при камината. Застанал с гръб към келнера, го наблюдаваше в огледалото. Забеляза нещо странно.

Сервитьорът не сваляше очи от ръкописа. От време на време поглеждаше крадешком към неподвижния гръб на Антъни. После бързо отиде при масата: ръцете му трепереха, устните му явно бяха пресъхнали от напрежение, тъй като той ги облизваше. Антъни го огледа по-внимателно. Бе висок, гъвкав като всички келнери, с избръснато подвижно лице. По-скоро е италианец, помисли си Антъни, не е французин.

В критичния момент се обърна внезапно. Келнерът трепна леко, но си даде вид, че прави нещо със солницата.

— Как ви е името? — попита рязко Антъни.

— Джузепе, мосю.

— Значи сте италианец.

— Да, мосю.

Антъни го заговори на италиански и човекът му отвърна доста гладко. Антъни с кимване го освободи, но когато сетне започна да поема великолепната вечеря, донесена му от Джузепе, бързо взе да размишлява върху някои неща.

Дали не грешеше? Дали Джузепе не бе проявил интерес към ръкописа просто от любопитство? Спомни си обаче трескавата възбуда в погледа на келнера и отхвърли тази възможност. Така или иначе, бе заинтригуван.

„И таз добра! — помисли си Антъни. — Не е възможно целият свят да се интересува от този проклет ръкопис. Вече си внушавам какво ли не.“

След като приключи с вечерята, се върна към мемоарите. Поради нечетливия почерк на покойния граф напредваше бавно. Прозяваше се все по-често. В края на четвъртата глава реши да прекъсне.

Дотук мемоарите му се струваха невероятно скучни. Нямахше и намек за скандал.

Прибра писмата и папката от ръкописа, хвърлени върху масата, и ги заключи в куфара. След това заключи и вратата и като допълнителна предпазна мярка постави до нея и стол. Върху него сложи гарафа вода, която взе от банята.

Огледа с гордост защитните средства, съблече се и си легна. Реши да почете още малко мемоарите на графа, но му се доспа. Мушна ръкописа под възглавницата, загаси лампата и почти веднага потъна в сън.

След около четири часа внезапно се събуди — не разбираше какво точно е прекъснало съня му, може би някакъв странен звук, а може би и нюха за надвиснала опасност, силно развит у хора, водещи бурен живот.

За миг застина неподвижно, опитвайки се да подреди усещанията си. След малко дочу, че някой се промъква. После забеляза, че между него и прозореца, в близост до оставения на пода куфар, мракът е някак си сгъстен.

С рязко движение скочи от леглото, като междувременно запали лампата. Фигурата, коленичила до куфара, също се изправи рязко.

Бе келнерът Джузепе. В дясната му ръка проблесна нож с дълго тънко острие. Нахвърли се върху Антъни, почти осъзнал опасността. Бе невъоръжен, докато Джузепе имаше вид на човек, свикнал да борави с оръжие.

Антъни отскочи встрани и Джузепе не успя да му нанесе удар. В следващия миг двамата вече се боричкаха на пода. Антъни бе съсредоточил цялата си сила да притиска дясната ръка на Джузепе, та той да не използва ножа. Започна бавно да я извива назад. Усети как с другата ръка италианецът го стиска за гърлото и се опитва да го души. Независимо от това продължи да извива дясната му ръка.

След малко чу как ножът издрънча на пода. Но италианецът ловко се измъкна от хватката на Антъни. Той също скочи, ала направи грешка, опита се да затвори пътя за отстъпление на противника си, като застана между него и вратата. Твърде късно забеляза, че столът и гарафата с вода си бяха там, където ги беше оставил.

Джузепе се бе вмъкнал през прозореца и сега се насочи пак към него. В краткия миг, който Антъни изгуби с придвижването си към вратата, италианецът изскочи през прозореца на балкона, прехвърли се на съседния балкон, шмугна се през другия прозорец и изчезна.

Антъни разбра, че е безсмислено да го преследва. Човекът очевидно си бе подготвил пътя за бягство. Антъни щеше просто да си създаде неприятности.

Отиде до леглото, пъкна ръка под възглавницата и извади мемоарите. Добре, че ги бе оставил там, а не в куфара. Отиде при него с намерението да прибере и писмата.

Изруга тихо.

Писмата ги нямаше.

[1] Захарно петле (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

ТОВА ИЗТЪНЧЕНО ИЗКУСТВО — ИЗНУДВАНЕТО

В четири без пет Вирджиния Ревъл, решила от здраво любопитство да се придържа към точността, се върна в дома си на Понт Стрийт. Отключи вратата и влезе в антрето, където се натъкна на безстрастния Чилвърс. — Извинете, госпожо, но е дошло едно лице, иска да ви види...

В първия миг Вирджиния не съобрази да обърне внимание на думата, която Чилвърс бе използвал, за да характеризира посетителя.

— Мистър Ломакс? Къде е, в гостната ли?

— Не, госпожо, не е Ломакс. — Чилвърс сякаш се извиняваше. — Едно лице, нали ви казах. Не ми се щеше да го пускам, но то каза, че идва по важна работа, свързана с покойния капитан. Реших, че сигурно ще пожелаете да го видите, и го пуснах в кабинета.

Вирджиния се позамисли. Бе овдовяла от няколко години и фактът, че рядко говореше за покойния си съпруг, се възприемаше от някои като признак, че с привидно безгрижното си поведение прикрива една незараснала рана. Други пък го тълкуваха точно по обратния начин — че тя никога не е обичала Тим Ревъл и не демонстрира скръб, каквато всъщност не изпитва.

— Вероятно трябва да ви кажа, госпожо — продължи Чилвърс, — че посетителят прилича на чужденец.

Любопитството на Вирджиния леко се засили. Покойният ѝ съпруг бе работил в дипломатическата служба и заедно с него бяха живели в Херцословакия точно преди сензационното убийство на краля и кралицата. Нищо чудно неочакваният гостенин да се окажеше херцословак, някой стар слуга, изпаднал в беда.

— Добре си сторил, Чилвърс — рече тя и подсили думите си с одобрително кимване. — Къде каза, че си го поканил? В кабинета ли?

Бързо прекоси с изящна стъпка антрето и отвори вратата на малката стая до трапезарията.

Посетителят бе седнал в едно кресло до камината. При влизането ѝ се изправи и я погледна. Вирджиния имаше превъзходна памет за лица и веднага съобрази, че никога не е виждала този човек. Бе висок, снажен и мургав, определено бе чужденец, но не от славянски произход. Реши, че е италианец, а може би испанец.

— Искали сте да ме видите. Аз съм мисис Ревъл.

Известно време човекът не реагира. Огледа я, сякаш се опитваше да ѝ определи цената. В поведението му прозираше наглост, която госпожа Ревъл бързо усети.

— Ще ми кажете ли защо сте дошли? — попита го тя с леко нетърпение в гласа.

— Вие ли сте мисис Ревъл? Мисис Тимъти Ревъл?

— Да. Току-що ви го казах.

— Вярно. Добре, че се съгласихте да ме приемете, мисис Ревъл. В противен случай, както казах на вашия слуга, щях да бъда принуден да разговарям със съпруга ви.

Вирджиния го погледна удивено, но нещо я накара да премълчи истината. Ограничи се със сухата забележка:

— Това донякъде би ви затруднило.

— Едва ли. Аз съм настойчив човек. Както и да е, нека разговаряме делово. Това познато ли ви е?

Размаха нещо в ръката си. Вирджиния го погледна без особен интерес.

— Бихте ли ми казали какво е това, госпожо?

— Прилича на писмо — отвърна Вирджиния, вече убедена, че има работа с неуравновесен човек.

— Защо не погледнете и за кого е предназначено? — рече многозначително мъжът и ѝ го подаде.

— Мога да чета — осведоми го любезно Вирджиния. — Адресирано е до някой си капитан О'Нийл, живущ на улица Кенел 15 в Париж.

Мъжът настървено издирваше в лицето ѝ нещо, което не успяваше да открие.

— Бъдете така любезна да го прочетете. Вирджиния пое плика и извади писмото. Ръката ѝ обаче сякаш застина и тя веднага му го

върна.

— Това е лично писмо и определено не е предназначено за моите очи.

Мъжът се засмя иронично.

— Възхищавам се от актьорското ви умение, мисис Ревъл. Като актриса сте достигнали съвършенство. Надявам се, че поне няма да отречете подписа си.

— Подписа ли?

Вирджиния обърна плика и застина от изумление. Изящният подпис принадлежеше на Вирджиния Ревъл.

Тя потисна възклицанието си и прочете старателно писмото от начало до край. После се замисли. От естеството му ставаше ясно какво предстои.

— Е, госпожо? — попита човекът. — Това е вашето име, нали?

— Да — каза Вирджиния, — това е моето име. „Но почеркът не е мой“, можеше да добави. Вместо това обаче зарадва госта си с очарователна усмивка.

— Какво бихте казали — рече с мил глас, — дали да не седнем и да поговорим.

Гостът бе озадачен. Не бе очаквал домакинята да се държи така. Инстинктът му подсказа, че тя не се бои от него.

— Преди всичко бих искала да узная как ме открихте.

— Не бе трудно.

Извади от джоба си страница, откъсната от илюстрирано списание, и ѝ я подаде. Антъни Кейд лесно щеше да разпознае страницата.

Мисис Ревъл му я върна със замислен вид.

— Прав сте. Наистина не е било трудно.

— Давате си сметка, че това не е единственото писмо. Има и други.

— Боже мой! — възкликна Вирджиния. — Изглежда, съм била много невнимателна.

Отново забеляза, че спокойният ѝ тон го е смутил. Усети, че ѝ става страшно забавно.

— Така или иначе — рече тя, усмихната любезно, — много мило от ваша страна, че ме потърсихте, за да ми ги върнете.

— Аз съм беден човек, мисис Ревъл — каза гостът многозначително.

— Така безспорно ще влезете по-лесно в царството небесно.

— Не мога да си позволя просто да ви подаря писмата.

— Май има някакво недоразумение. Тези писма са собственост на човека, който ги е писал.

— Така е може би според закона, госпожо. В тази страна обаче има една поговорка, която гласи: „Владението е девет десети от закона“. А и нима сте готова да прибегнете до помощта на закона?

— Законът е доста строг към изнудвачите — напомни му Вирджиния.

— Моля ви, мисис Ревъл, не съм глупак. Прочетох тези писма, писмата на една жена до нейния любовник. От всичките лъха страхът да не бъде разкрита от съпруга си. Нима желаете да ги дам на вашия мъж?

— Пропуснали сте една възможност. Писмата са доста стари. Ами ако през това време съм овдовяла?

Човекът поклати самоуверено глава.

— Ако беше така, нямаше да има от какво да се страхувате и да се пазарите с мен.

Вирджиния се усмихна.

— Каква е цената ви? — попита делово.

— Само за хиляда лири ще ви дам цялата пачка. Както виждате, искам съвсем малко. Това е, защото цялата тази работа не ми е приятна.

— За нищо на света не бих ви платила хиляда лири — отсече Вирджиния.

— Госпожо, по начало не се пазаря. Хиляда лири, и писмата са ваши.

Вирджиния се замисли.

— Нека помисля. Пък и няма да е лесно да събера сумата.

— А какво бихте казали за малък аванс? От петдесет лири например? Пък после пак ще ви потърся.

Вирджиния погледна стенния часовник. Бе четири часът и пет минути, стори ѝ се, че чува звънеца на входната врата.

— Добре — отговори бързо. — Елате утре, но по-късно. Към шест.

Отиде до бюрото, отключи го и от едно от чекмеджетата извади няколко смачкани банкноти.

— Тук навярно има около четирийсет лири. Ще ви стигнат.

Човекът алчно сграбчи парите.

— А сега си тръгвайте незабавно, ако обичате — каза Вирджиния.

Посетителят излезе послушно от стаята. През отворената врата Вирджиния мярна Джордж Ломакс, когото Чилвърс канеше да се качи по стълбите.

— Заповядай тук, Джордж — рече му Вирджиния. — Чилвърс, нали ще имаш добрината да ни поднесеш чай?

Отвори широко двата прозореца и Джордж Ломакс я завари с възбуден поглед и коси, развети от течението.

— След малко ще ги затворя, Джордж. Според мен стаята трябва да се проветри. Успя ли да видиш в антрето изнудвача?

— Кого?

— Изнудвача, Джордж. И-З-Н-У-Д-В-А-Ч-А. Изнудвач. Човек, който изнудва.

— Скъпа Вирджиния, шегуваш се!

— Не се шегувам, Джордж.

— И кого е дошъл да изнудва у вас?

— Мен, Джордж.

— Скъпа Вирджиния, какво си сторила?

— Поне този път се оказа, че не съм сторила нищо. Господинчото ме е взел за друг човек.

— Сигурно си предупредила полицията.

— Не го направих. Трябваше ли?

— Всъщност... — Джордж се замисли. — Всъщност май си постъпила мъдро. Да, ако се беше обадила, щеше да се вдигне шум около твоето име. Можеше дори и да те извикат да свидетелстваш...

— Щеше да ми достави удоволствие — каза Вирджиния. — Щеше да ми е много забавно да получа призовка — щях да се явя в съда и да си изясня дали съдиите основателно са станали обект на всичките вицове, които се разнасят за тях. Наистина щеше да е интересно. Завчера ходих на Вайн Стрийт, за да видя дали са научили нещо за диамантената брошка, която изгубих. Прие ме един страшно мил инспектор, не бях срещала такъв любезен човек.

Джордж имаше навика да пропуска несъществените неща покрай ушите си.

— И какво направи с този негодник?

— Позволих му да си свърши работата.

— Каква работа?

— Да ме изнуди.

Върху лицето на Джордж се изписа такъв ужас, че Вирджиния прехапа долната си устна.

— Какво?... Как да го разберам? Значи не си пояснила, че става дума за недоразумение?

Вирджиния поклати глава и го погледна под вежди.

— Боже мой, Вирджиния! Ти не си с всичкия си!

— Точно такава реакция очаквах от теб.

— Но защо? За Бога, защо?

— По няколко причини. Преди всичко човекът си вършеше работата блестящо — за изнудването ми е думата, — а аз не бих си позволила да прекъсна работата на един талант, когато той доказва, че разбира какво върши. Пък и досега не ме бяха изнудвали.

— Само това оставаше.

— Искаше ми се и да видя какво е да си изнудван.

— Просто ми е невъзможно да те разбера, Вирджиния.

— Знаех си, че няма да ме разбереш.

— Не си му дала пари, надявам се?

— Съвсем мъничко — отвърна Вирджиния, сякаш се оправдаваше.

— Колко мъничко?

— Четирийсет лири.

— Вирджиния!

— Драги ми Джордж, толкова плащам за нова вечерна рокля. Повярвай, да си купиш ново изживяване е не по-малко вълнуващо, отколкото да си купиш вечерна рокля.

Джордж Ломак само поклати глава и тъй като Чилвърс донесе чая, си спести необходимостта да изрази своето възмущение. С тежкия сребърен чайник в ръка Вирджиния продължи да развива темата.

— Имах още една причина да го сторя, Джордж. Смята се, че жените сме себични, но така или иначе днес следобед направих добро на друга жена. Този човек няма да търси друга Вирджиния Ревъл.

Смята, че е открил жертвата. Онази клетница навярно е изгубила разсъдъка си, когато е писала писмото. Господин изнудвачът щеше да се справи с нея без усилия. Сега, макар и още да не го знае, се е сблъскал със силен противник. Като начало имам едно голямо предимство — че съм водила безупречен живот, и така ще го обезвредя, няма да му позволя да върши, както пише в книгите, повече злодеяния.

Джордж обаче продължи да клати неодобрително глава.

— Тази работа не ми харесва — настоя той. — Никак!

— Както и да е, драги Джордж, не си дошъл да разговаряме за изнудвачи. Какво те води при мен? Очаквам да ми отговориш: „За да се срещна с теб“. Наблегни на думите „с теб“. Не бих се учудила, ако за по-голяма убедителност ми стиснеш ръката. Е, ако си държал мазни кифли, опитай се да ме убедиш с поглед.

— Наистина дойдох, за да се срещна с теб — отвърна сериозно Джордж. — Радвам се, че те заварих сама.

— О, Джордж, това е толкова ненадейно — каза тя, отхапвайки залък.

— Исках да те помоля за една услуга, Вирджиния. Винаги съм те смятал за много очарователна жена.

— О, Джордж.

— И за много умна.

— Нима? Колко добре ме познава този мъж!

— Драга ми Вирджиния, утре в Англия ще пристигне един младеж, с когото бих желал да се запознаеш.

— Добре, Джордж, но ще стане за твоя сметка, отсега да ти е ясно.

— Вярвам, че ще ти е напълно по силите да му въздействаш със своя чар.

Вирджиния леко изви глава.

— Драги ми Джордж, да „очаровам“ хората не ми е професия, знаеш го. Често пъти някои хора ми стават симпатични, а и аз на тях. Не вярвам обаче да ми е по силите хладнокръвно да замая главата на един безпомощен чужденец. Не е редно, Джордж, наистина. За тази работа си има професионални сирени, които ще се справят много по-добре от мен.

— И дума да не става, Вирджиния. Младият човек е канадец, казва се Макграт...

— Канадец от шотландско потекло — блестящо съобрази Вирджиния.

— По всяка вероятност няма представа за нравите и обноските във висшите слоеве на британското общество. Ще ми се да му дам възможност да оцени чара и благородството на една истинска английска дама.

— Мен ли имаш предвид?

— Тъкмо теб.

— Защо?

— Моля?

— Защо, те попитах. Едва ли натрапваш истински британски дами на всеки заблуден канадец, стъпил на нашите брегове. Какво си намислил, Джордж? Грубо казано, ти какво ще спечелиш?

— Не виждам какво общо има това, Вирджиния.

— Едва ли очакваш от мен да заделя една вечер за упражняване на чара си, ако не са ми известни всички причини.

— Много странно разсъждаваш, Вирджиния. Човек би си помислил...

— Какво би си помислил, Джордж? Хайде, раздели се с още малко информация.

— Скъпа ми Вирджиния. Не след дълго положението в една централноевропейска държава ще стане напрегнато. По причини, несъществени за теб, е важно този господин... този Макграт да осъзнае, че възстановяването на монархията в Херцословакия е задължително условие за запазването на европейския мир.

— Остави тези приказки за европейския мир! — отвърна спокойно Вирджиния. — Аз обаче по начало съм за монархията, особено когато става дума за такъв живописен народец като херцословаците. Значи в херцословашките надбягвания си решил да заложиш на крал, Джордж, кой е той?

На Джордж не му се щеше да ѝ отговаря, но не видя начин да заобиколи въпроса. Разговорът съвсем не се развиваше така, както го бе замислил. Бе очаквал Вирджиния да се държи покорно и отзивчиво, да изрази благодарност за доверието му и да не му задава неудобни въпроси. Това обаче не се получи. Изглеждаше изпълнена с решимост

да научи всичко, което Джордж, вечно съмняващ се в женската дискретност, желаше на всяка цена да премълчи. Да, бе направил грешка. Вирджиния не подходеше за ролята. Нещо повече, не бе изключено да му създаде големи неприятности. Нейният разказ за срещата с изнудвача му направи много лошо впечатление. Да, тя бе едно съвсем ненадеждно същество, което нямаше представа как да подхода сериозно към важните неща.

— Княз Михаил Оболович — рече Джордж, тъй като Вирджиния очевидно чакаше отговор на въпроса си. — Моля те обаче да си остане между нас.

— Не ставай смешен, Джордж. Вестниците вече са пълни със статии за династия Оболович. Пишат за убития Николай IV като за кръстоска между светец и герой, а не като за глупаво човече, впримчено в капан от една треторазредна актриса.

Джордж се намръщи. Напълно се убеди, че е направил грешка в избора си на Вирджиния. Трябваше бързо да се отърве от нея.

— Права си, драга ми Вирджиния — каза той припряно, после стана и се приготи да си тръгва. — Не беше редно да ти правя такова предложение. Искаше ни се обаче и доминионите да подкрепят нашата позиция в херцословашката криза, а този Макграт имал влияние в журналистическите среди. Мислех си, че като убедена монархистка, при това познаваща тази страна, ще ти е интересно да се срещнеш с този човек.

— Значи на това обяснение се спря последно.

— Да, но ти явно не искаш да се запознаеш с Макграт.

Вирджиния го погледна за миг и се засмя.

— Джордж! Какъв долен лъжец си!

— Вирджиния!

— Безсрамен, долен лъжец! Да имах твоя опит, щях да излъжа много по-добре, та да има някакъв шанс да ми повярват. Да знаеш обаче, че ще имам грижата да проуча всичко, клети ми Джордж. Бъди сигурен. Ще разбере каква е тайната на мистър Макграт. Няма да се учудя, ако науча всичко това в края на седмицата, когато ще бъда в Чимнис.

— В Чимнис ли? Ще гостуващ в имението? Джордж не успя да скрие смущението си. Беше се надявал да се свърже с лорд Кейтърам, преди той да е поканил Вирджиния.

— Тази сутрин ми се обади Бъндъл.

Джордж направи последен опит.

— Приемът сигурно ще е скучноват — рече той. — Едва ли ще ти бъде по сърце, Вирджиния.

— Клети Джордж, защо не ми се довериш и не ми кажеш истината? Все още не е късно.

Джордж сковано стисна ръката ѝ и я пусна.

— Казах ти самата истина — отвърна хладно, без да се изчервява.

— Вече се справяш по-добре — одобри Вирджиния, — но още трябва да тренираш. Хайде, Джордж, стига си гледал мрачно. Ще бъда в Чимнис и ще упражнявам чара си, както се изрази ти. Животът ненадейно стана много по-забавен. Първо изнудвачът, сетне Джордж в дипломатически затруднения. Ще разкаже ли той всичко на красивата жена, която така трогателно го моли да ѝ има доверие? Не, ще разкрие истината едва в края на последното действие от представлението. Довиждане, Джордж! Нека те погледна още веднъж дружески, преди да си тръгнеш. Не искаш ли? Джордж, мили, не бъди такъв сърдитко!

Вирджиния се отправи към телефона веднага след като тежките стъпки на Джордж заглъхнаха зад входната врата.

Съобщиха ѝ един номер и тя помоли да я свържат с лейди Айлийн Brent.

— Бъндъл, ти ли си? Да, реших, утре ще дойда в Чимнис. Какво? Ще ми е скучно ли? Не, няма да ми е скучно, уверявам те. Там съм.

ГЛАВА СЕДМА

МИСТЪР МАКГРАТ ОТКЛОНЯВА ЕДНА ПОКАНА

Писмата бяха изчезнали!

След като го осъзна, Антъни реши, че трябва да се примири. Даваше си сметка, че няма как да преследва Джузепе по коридорите на хотел „Блиц“. Хукнеше ли след него, щеше само да вдигне шум, без изобщо да се доближи до целта си.

Стигна до извода, че Джузепе е объркал мемоарите с писмата, подлъган от разменените опаковки. Не бе изключено да направи нов опит да открадне мемоарите, след като открие грешката си. Този опит щеше да завари Антъни в пълна готовност.

Той обмисли също така как дискретно да се помъчи да си върне писмата. Ако Джузепе беше агент на „Другарите на Червената ръка“ или на Лоялистката партия, което изглеждаше по-вероятно, писмата нямаше да представляват интерес за работодателите му и той сигурно щеше да се възползва от възможността да получи за тях малка сума.

След като обмисли всичко това, Антъни отново си легна и спа мирно и кротко до сутринта. Не му се вярваше Джузепе да е готов за нова среща още същата нощ.

Събуди се с вече готови планове за бойни действия. Закуси обилно, прехвърли вестниците, изпълнени със съобщения за открития в Херцословакия нефт, и след това поиска среща с управителя. Тъй като имаше дарбата да постига целите си със спокойна решителност, получи исканата аудиенция.

Управителят, изключително любезен французин, го прие в кабинета си.

— Пожелали сте да ме видите, мистър Макграт.

— Да. Настаних се във вашия хотел вчера следобед и вечерята ми бе поднесена в стаята от един келнер на име Джузепе. Спря за малко.

— Наистина в хотела имаме келнер с такова име — съгласи се управителят с безразличен глас.

— Стори ми се, че се държи странно, но първоначално не му обърнах особено внимание. През нощта се събудих от шума, предизвикан от човек, проникнал в стаята. Запалих лампата и видях, че въпросният Джузепе рови из кожения ми куфар.

Безразличието на управителя се изпари.

— Не знам нищо за случилото се — възкликна той. — Защо не са ме уведомили досега?

— С този човек водихме борба. Между другото, бе въоръжен с нож. Накрая успя да избяга през прозореца.

— А вие какво направихте, мистър Макграт?

— Прегледах съдържанието на куфара.

— Липсваше ли нещо?

— Нищо важно — отвърна бавно Антъни.

Управителят въздъхна облекчено.

— Радвам се да го чуя — отбеляза той. — Позволете ми обаче да кажа, мистър Макграт, че не разбирам вашата реакция. Не направихте ли опит да вдигнете по тревога служителите на хотела? Да преследвате крадеца?

Антъни сви рамене.

— Вече ви казах, че не бе изчезнало нищо ценно. Не ще и дума, давам си сметка, че в такива случаи е редно да се уведомява полицията...

Замълча за миг.

— Да, така е... Редно е... — промърмори управителят без особен ентузиазъм.

— Разбрах, че човекът ще избяга, и тъй като не липсваше нищо, защо да занимавам полицията?

Управителят се подсмихна.

— Вярвам, вече сте разбрали, мистър Макграт, че не горя от желание да викам полицията. От моя гледна точка присъствието ѝ в хотела винаги е катастрофално. Научат ли журналистите за нещо, случило се в голям скъп хотел като този, винаги го раздуват до неузнаваемост, колкото и незначително да е то.

— Така е — съгласи се Антъни. — Вече ви казах, че не липсваше нищо, и това в известен смисъл беше вярно. Не е изчезнало нищо,

което да има стойност за крадеца, липсва обаче нещо, което представлява значителна ценност за мен.

— Слушам ви.

— Писма, нали ме разбирате.

Върху лицето на управителя се изписа свръхчовешката дискретност, достъпна единствено на французите.

— Разбирам ви напълно. Естествено, това не е работа на полицията.

— Радвам се, че сме на едно мнение. Ще разберете и намерението ми да си получа обратно писмата. В тази част на света, откъдето идвам, сме свикнали да се оправяме сами. Молбата ми към вас е да ми дадете възможно най-пълна информация за този келнер, Джузепе.

— Не виждам причини да не го сторя — каза управителят след кратко мълчание. — Едва ли ще мога да ви я предоставя веднага, но ако дойдете след половин час, вече ще съм готов.

— Много ви благодаря. Това напълно ме устройва.

След половин час Антъни се върна при управителя и видя, че той е удържал на думата си. Върху лист хартия бяха написани всички съществени неща, известни за Джузепе Манели.

— Както виждате, постъпил е на работа при нас преди около три месеца. Чевръст и опитен келнер. Бяхме доволни от него. В Англия е от около пет години.

Двамата прегледаха заедно списъка на хотелите и ресторантите, където бе работил италианецът. Антъни обърна внимание на един факт. В два от тези хотели бяха извършени сериозни обири по времето, когато Джузепе бе работил в тях. И в двата случая италианецът не бе заподозрян. Все пак Антъни реши да запомни този факт.

Дали Джузепе просто бе обигран хотелски крадец?

Дали бе тършувал из куфара му само от професионален навик? Дали, когато Антъни запали лампата, не бе пъкнал механично връзката писма в джоба си, за да си освободи ръцете. В такъв случай това бе най-обикновена кражба.

От друга страна пък, италианецът се бе развълнувал вечерта при вида на документите, оставени на масата. Върху нея нямаше нари или ценни вещи, които да пробудят стръвта на един обикновен крадец.

Не, Антъни бе убеден, че Джузепе е действал по поръчка на някого. От информацията, предоставена от управителя, можеше да научи нещичко за частния живот на Джузепе и да го открие. Взе листа и стана.

— Много ви благодаря. Мисля, че е излишно да ви питам дали Джузепе още е в хотела.

Управителят се усмихна.

— Не е спал в леглото си и е оставил всичките си лични вещи. Явно е избягал веднага след нападението срещу вас. Не ми се вярва да го видим отново.

— Едва ли. Е, благодаря ви още веднъж. Засега няма да напускам хотела.

— Желая ви успех във вашето начинание, но честно казано се съмнявам, че ще се доберете до нещо.

— Никога не губя надежда.

Едно от първите неща, които свърши Антъни, бе да разпита някои от другите келнери, близки с Джузепе, но не научи нищо особено. Написа обява и я прати в пет от вестниците с най-голям тираж. Тъкмо се канеше да тръгне за ресторанта, където Джузепе бе работил, преди да дойде в „Блиц“, когато иззвъня телефонът. Антъни вдигна слушалката.

— Кой се обажда?

— С господин Макграт ли разговарям? — попита някой глухо.

— Да. Вие кой сте?

— Обаждам ви се от компанията „Болдърсън и Ходжкинс“. Момент, моля, да ви свържа с господин Болдърсън.

„Ето ги и нашите достойни издатели — сети се Антъни. — Значи и те са започнали да се тревожат. Излишно. Има още цяла седмица.“

— Ало! Мистър Макграт ли е на телефона? — попита внезапно енергичен глас.

— Да.

— Аз съм Болдърсън от „Болдърсън и Ходжкинс“. Мистър Макграт, какво става с ръкописа?

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв. Доколкото разбирам, мистър Макграт, току-що сте пристигнали от Южна Африка, затова ще ви е трудно да разберете обстановката. Този ръкопис ще предизвика неприятности, големи

неприятности. Понякога съжалявам, че се нагърбихме с публикуването му.

— Така ли?

— Точно така, уверявам ви. Ще ми се да го получим час по-скоро, за да му направим едно-две копия. Сетне, и да бъде унищожен оригиналът, вече ще е без значение.

— Боже мой! — възкликна Антъни.

— Разбирам ви, мистър Макграт, сигурно ви се струва нелепо. Уверявам ви обаче, че не знаете каква е обстановката. Някои хора твърдо са решили ръкописът да не стигне до издателството. Ще ви кажа съвсем искрено и без заобикалки, че ако тръгнете да ни го носите лично, шансът да го направите е едно към десет.

— Не ми се вярва — рече Антъни. — Тръгна ли нанякъде, обикновено стигам.

— Срещу вас са се опълчили много опасни хора. Допреди месец и аз нямаше да повярвам, но, уверявам ви, мистър Макграт, оттогава сме подлагани на натиск и шантаж толкова често, че вече не сме на себе си. Предлагам ви да не се опитвате лично да ни носите ръкописа в издателството. Ще пратим един от нашите служители в хотела, за да го вземе от вас.

— Какво ще стане, ако бандитите го пресрещнат? — попита Антъни.

— Отговорността вече ще е наша, не ваша. Ще го предадете на нашия човек срещу разписка, с която от вас се сема всякаква отговорност. Чекът за хиляда лири, който според договора и завещанието на покойния автор трябва да ви връчим, ще бъде готов не по-рано от сряда. Но ако настоявате, бих могъл да ви пратя по същия куриер чек, подписан от мен.

Антъни се замисли. Бе смятал да задържи мемоарите до последния ден с надеждата да разбере за какво е цялата дандания. Ала нямаше как да не признае логиката в доводите на издателя.

— Добре — отвърна с лека въздишка. — Съгласен съм. Пратете служителя. Ако не ви затруднява да пратите и чека, бих предпочел този вариант. Не е изключено да напусна Англия преди сряда.

— Ясно, мистър Макграт. Нашият служител ще дойде при вас още утре сутринта. Ще е разумно да не пращаме човек от самата сграда на издателството, затова ще възложим мисията на мистър

Холмс, който живее в Южен Лондон. Той ще се свърже с нас и сетне ще ви връчи разписката за ръкописа. Предлагам довечера да оставите фалшив пакет в касата на хотела. Така ще заблудим враговете и ще изключим възможността стаята ви да бъде нападната нощес.

— Добре. Ще го направя.

Антъни затвори телефона със замислено лице.

След това възобнови прекъснатото издирване на вечно изплъзващия се Джузепе. Без резултат. Италианецът наистина бе работил във въпросния ресторант, но никой там не знаеше нищо за неговия личен живот или за приятелите му.

— Аз обаче ще те открия, приятелю — процеди Антъни през зъби. — Ще те открия на всяка цена. Въпрос е само на време.

В девет часа сутринта на следващия ден му бе донесена визитната картичка на господата Болдърсън и Ходжкинс. Антъни заръча да пуснат приносителя и при него се яви мистър Холмс, симпатично спокойно човече. Той му връчи ръкописа и в замяна получи чек за хиляда лири. Мистър Холмс сложи ръкописа в малката си кафява чанта, пожела на Антъни приятен ден и си тръгна. На пръв поглед всичко мина по вода.

— Може и да го убият на път към издателството — промърмори си тихо Антъни, гледайки разсеяно през прозореца. — Дали ще го сторят?

Сложи чека в плик, заедно с една написана на ръка бележка и грижливо го запечата. Джими, който по време на срещата си с Антъни в Булавайо се бе позамогнал, му бе дал на заем значителна сума, която той всъщност не бе използвал.

„Едната работа свърших, но другата не — каза си Антъни. — Всъщност се поизложих. Няма обаче да се отказвам. Ще се дегизирам и ще ида да огледам къщата на Понт Стрийт 487.“

Прибра багажа си, слезе, плати сметката и нареди да извикат такси. Започна да раздава бакшиши на хотелските служители, изпречили се на пътя му, макар и повечето от тях да не бяха допринесли с нищо за удобството на неговия престой в хотела. Тъкмо щеше да си тръгва, когато някакво малко момче го настигна по стълбите с илик в ръка.

— Току-що пристигна за вас, сър.

Антъни въздъхна и извади още един шилинг. Таксито изпухтя и с усилие потегли, а Антъни разтвори плика.

Вътре имаше доста странен документ. Наложих му се да го прочете четири пъти, докато разбере за какво става дума. Казано на обикновен английски (а писмото бе не на обикновен английски, а на онзи особен засукан език, присъщ на посланията, сътворени от държавни служители), от посланието излизаше, че днес, четвъртък, господин Макграт пристига в Англия от Южна Африка във връзка с мемоарите на граф Стилпич. Авторът на писмото го умоляваше да не предприема нищо, докато не проведе поверителен разговор с мистър Джордж Ломакс и с още неколцина души, за чиято високопоставеност намекваше, и го канеше съвсем недвусмислено на другия ден, петък, да посети имението Чимнис като личен гост на лорд Кейтърам.

Антъни изпита голямо удоволствие от неясното и объркано послание.

„Добрата стара Англия! — рече си с умиление. — Както винаги, изостава с два дена от събитията. Жалко! Не мога да отида току-така в Чимнис. Дали пък в близост няма някоя странноприемница? Мистър Антъни Кейд би могъл да отседне в нея, без да привлича вниманието.“

Показа се от прозореца и даде нови нареждания на шофьора. С леко презрителна реплика той потвърди, че го е разбрал.

Таксито спря, пред един от най-неугледните хотели на Лондон. Шофьорът обаче получи възнаграждение, съответстващо по размер на даваните от клиентите на хотел „Блиц“.

След като се регистрира под името Антъни Кейд, той влезе в неуютната стая, извади лист хартия с емблемата на хотел „Блиц“ и бързо написа нещо.

Обясни, че е пристигнал още във вторник, че вече е предал въпросния ръкопис на господата Болдърсън и Ходжкинс и за жалост не може да приеме любезната покана на лорд Кейтърам, тъй като смята в най-близко време да напусне Англия. Въздъхна и подписа писмото: „Искрено ваш, Джеймс Макграт“.

„А сега ще се заема с работа — рече си Антъни, докато залепваше марката. — Джеймс Макграт слиза от сцената и на нея се появява Антъни Кейд.“

ГЛАВА ОСМА

МЪРТВЕЦЪТ

По същото време в четвъртък следобед Вирджиния Ревъл бе играла тенис в Ранело. Докато се връщаше на Понт Стрийт, облегната върху седалката на своята огромна луксозна лимузина, обмисли с усмивка репликите си в предстоящата среща. Е, да, не бе изключено изнудвачът да не се появи повече, макар и тя да бе почти сигурна, че ще го направи. Бе създала у него впечатлението, че е лесна плячка. Е, този път щеше да има малка изненада за него.

Когато колата спря пред къщата, Вирджиния се обърна към шофьора.

— Как е жена ти, Уолтън? Забравих да те питам.

— По-добре е, госпожо. Лекарят каза, че към шест и половина ще намине да я види. Ще ви трябва ли колата?

Вирджиния се позамисли.

— През уикенда няма да съм тук. Ще замина от гара Падингтън с влака в шест и четирийсет, но ти няма да ми трябваш. Ще взема такси. Виж се с лекаря. Ако той прецени, че за жена ти е добре да излезе през уикенда извън града, заведи я някъде. Аз ще поема разноските.

Като прекрати с нетърпеливо кимване благодарностите на шофьора, Вирджиния изтича по стълбите, потърси в чантичката си ключа от външната врата, сети се, че не го е взела, и бързо позвъни.

Докато чакаше, към нея се приближи млад човек. Беше облечен бедно и държеше няколко брошури. Подаде една на Вирджиния и тя видя, че на корицата пише с големи букви: „За какво служих на Родината си?“ В лявата ръка младежът държеше кутия за подаяния.

— Не ми е по силите да купя за един ден цели две брошури с ужасни стихове — рече умолително Вирджиния. — Тази сутрин вече купих една, кълна ви се.

В отговор младият човек се засмя и Вирджиния се присъедини към смеха му. Огледа го набързо и реши, че има по-приятна външност

от повечето безработни лондончани. Харесаха ѝ мургавото лице и стройната му фигура. Дори за миг съжали, че няма работа за него.

В този момент обаче вратата се отвори и Вирджиния тутакси забрави проблемите на безработните. За нейно учудване ѝ отвори камериерката Елиз.

— Къде е Чилвърс? — попита рязко Вирджиния, докато влизаше в антрето.

— Но той замина, госпожо, заедно с другите.

— Кои други? Къде заминаха?

— За Дачет, госпожо. Както наредихте в телеграмата. Отидоха във вилата ви.

— Телеграма ли? — Вирджиния се ококори.

— Нали изпратихте телеграма? Не може да има грешка. Получихме я едва преди час.

— Никаква телеграма не съм пращала. Какво пишеше в нея?

— Май още е върху масичката.

Елиз изтича при масичката и победоносно даде телеграмата на господарката си.

— Ето я, госпожо!

Бе адресирана до Чилвърс и гласеше:

„Идете с прислугата във вилата и я подгответе за парти през уикенда. Вземете влака в 5,49 часа.“

В телеграмата нямаше нищо необичайно. Вирджиния често бе пращала телеграми с такова съдържание, когато ѝ хрумнеше да организира празненства в крайречната си вила. Винаги водеше цялата прислуга, а в лондонския си дом оставяше само една стара слугиня. Нямаше нищо странно, че Чилвърс не се е усъмнил и като добросъвестен слуга прилежно е изпълнил нареждането ѝ.

— Аз останах — поясни Елиз, — за да опаковам дрехите ви.

— Това е някаква плоска шега — рече Вирджиния и гневно запокити телеграмата. — Чудесно знаеш, Елиз, че заминавам за Чимнис. Казах ти го сутринта.

— Реших, че сте размислили. Случвало се е, нали, госпожо?

Вирджиния призна с полуусмивка уместността на укора. Опита се да разбере кой е авторът на тази странна шега. Елиз ѝ подсказа една идея.

— Mon Dieu^[1]! — възкликна тя и сплете пръсти. — Би могло да е дело на злодеи, на крадци! Пращат лъжлива телеграма, изкарват прислугата от дома и след това го ограбват!

— Възможно е да си права — рече Вирджиния с известно съмнение.

— Да, госпожо, така е! Във вестниците всеки ден се описват такива неща. Обадете се на полицията. Веднага! Докато не са дошли и не са ни прерязали гърлата!

— Не се вълнувай чак толкоз, Елиз! Едва ли ще ни режат гърлата още в шест вечерта.

— Госпожо, умолявам ви! Позволете незабавно да извикам полиция.

— За какво? Не бъди глупава, Елиз! Иди и пригответи дрехите ми за пътуването до Чимнис, ако още не си го направила. Пригответи зелената вечерна рокля от Кайро. И бялата. А, да не забравя и роклята от черно кадифе. Черният цвят отива на политическите срещи, нали?

— Изглеждате очарователно в бял сатен — подсказа Елиз, подчинявайки се на професионалния си инстинкт.

— Този път ще си спестя сатена. Побързай, Елиз, че нямаме време. Ще изпратя телеграма на Чилвърс в Дачет, а след това ще се обадя на патрулиращия полицай. Ще го помоля да наглежда дома. Стига си ме гледала така, Елиз! Ако си толкова уплашена сега, когато още нищо не се е случило, какво би сторила, ако от някое тъмно къоше изскочи човек и ти опре нож до гърлото?

Елиз изпищя от ужас и с бяг се оттегли към стълбите, като се оглеждаше нервно.

Вирджиния се усмихна зад гърба ѝ и се отправи към стаичката, където се намиреше телефонът. Предложението на Елиз да се обади в полицейския участък ѝ се бе сторило добро и тя реши да го направи незабавно.

Отвори вратата и тръгна към телефонния апарат. Вече бе сложила ръка върху слушалката, когато нещо привлече вниманието ѝ. В голямото кресло се бе разположил човек, заел странна поза. В

залисията бе забравила за очаквания посетител. Очевидно той бе заспал, докато я бе чакал.

Отправи се към него с палава усмивка. Внезапно обаче усмивката ѝ угасна.

Човекът не бе заспал. Бе мъртъв.

Вирджиния го разбра веднага. Разбра го инстинктивно още преди да съгледа малкия лъскав пистолет на пода, мъничката дупка непосредствено над сърцето с тъмно петно около нея и безпомощно увисналата челюст.

Застина с ръце, притиснати до хълбоците. В настъпилата тишина чу виковете на Елиз, спускаща се по стълбите.

— Госпожо! Госпожо!

— Какво има?

Бързо излезе от стаята. Инстинктивно реши да укрие всичко от Елиз. Беше ѝ известно, че слугинята е склонна към истерия, а тъкмо сега ѝ трябваша тишина и спокойствие, за да помисли какво да предприеме.

— Госпожо, не смятате ли, че ще е добре да сложа веригата на вратата? Тези злодеи биха могли да дойдат всеки момент!

— Да, да, сложи я.

Чу издрънчаването на веригата, след това бързия бяг на Елиз нагоре по стълбите. Въздъхна облекчено.

Погледна още веднъж човека в креслото, след това — телефонния апарат. Всичко изглеждаше ясно, трябваше незабавно да позвъни на полицията.

Тя обаче не побърза да го стори. Макар и да бе скована от ужас, минаха ѝ какви ли не мисли. Дали фалшивата телеграма имаше нещо общо с това? Какво щеше да се случи, ако Елиз не бе останала в къщата? Тя щеше да се прибере в дом, където щеше да остане насаме с един мъртвец. По-точно с човек, комуто бе позволила да я изнудва. Разбира се, имаше обяснение за това, но мисълта за въпросното обяснение я караше да се чувства неловко. Спомни си колко трудно Джордж бе повярвал в истинността на нейния разказ. Щяха ли да ѝ повярват другите? Колкото до тези писма, те наистина не бяха нейни, но дали щеше да бъде лесно да го докаже?

Притисна челото си с ръце.

— Трябва да мисля! Трябва да мисля!

Кой бе пуснал мъжа в дома? Естествено, не Елиз. Ако го беше направила, щеше незабавно да ѝ каже. Колкото повече мислеше, толкова по-тайнствена ѝ се струваше цялата работа. Наистина можеше да направи само едно: да позвъни в полицията.

Протегна ръка към апарата и изведнъж се сети за Джордж. Мъж. Трябваше ѝ мъж, който да ѝ помогне. Обикновен мъж със здрав разум и без емоции, който делово да оцени положението и да я посъветва какво да стори.

Поклати глава. Джордж не бе подходящ. Щеше да помисли преди всичко за службата си. Щеше да му бъде много неприятно да го замесват в такива неща. Не, Джордж изобщо не беше подходящ.

След това лицето ѝ се разведри. Бил, разбира се! Без много да се замисля, му позвъни.

Отговориха ѝ, че преди половин час е тръгнал за Чимнис.

— Дявол да го вземе! — възкликна Вирджиния и гневно затвори телефона.

Ужасно е да си затворен насаме с един труп и да няма с кого да разговаряш.

В този момент на входната врата се позвъни.

Вирджиния подскочи. След няколко минути звъненето се повтори. Елиз беше на горния етаж и нямаше как да го чуе.

Вирджиния отиде в антрето, свали веригата и отключи всички брави, които слугинята бе заключила в своето престараване. След това с въздишка отвори вратата. На стъпалата стоеше безработният младеж.

Вирджиния почувства как нервите ѝ се отпускат.

— Влезте! — покани го. — Май имам работа за вас. Отведе го в трапезарията, придърпа стол за него, след това седна насреща му и започна да го разглежда много внимателно.

— Извинете — каза тя, — но дали...

— Дали съм завършил Игън или Оксфорд ли? — попита младият човек. — Нали това искахте да ме попитате?

— Всъщност, да — призна си Вирджиния.

— Стигнах дъното единствено заради собственото си неумение да се заловя за постоянна работа. Дано не ми предлагате постоянна работа.

Вирджиния се усмихна.

— Не, не се иска никакво постоянство.

— Чудесно — отвърна младежът удовлетворено.

Вирджиния още веднъж огледа с одобрение бронзовото му лице и високото му стройно тяло.

— Виждате ли — започна да му обяснява, — в момента съм в затруднено положение и не мога да разчитам на никого от близките си. Те са, как да ви кажа, хора, които имат какво да губят.

— Аз нямам какво да губя, така че продължавайте. Кажете ми какъв е вашият проблем.

— В съседната стая има мъртвец — поясни Вирджиния. — Убит е и просто не знам какво да правя.

Изрече всичко това със спокойствието на дете. Младият човек моментално се издигна в очите ѝ, след като тя забеляза как реагира на нейните думи: така, сякаш бе свикнал всеки ден да чува такива неща.

— Чудесно — отвърна той с леко въодушевление. — Открай време съм изпитвал желание да се заема с любителска детективска работа. Ще идем ли да огледаме тялото, или преди това ще ми разкажете нещо?

— Най-добре е първо да ви изложа фактите — рече Вирджиния и се замисли как да ги предаде по-сбито. След това започна да разказва ясно и кратко: — Този човек се яви за пръв път в моя дом вчера и пожела да разговаря с мен. Носеше със себе си писма. Любовни писма, подписани с моето име...

— Които обаче не са били написани от вас — вметна тихо младежът.

Вирджиния го погледна удивено.

— Откъде знаете?

— Просто се досетих. Продължете, ако обичате!

— Поиска да ме изнуди и не знам дали ще ме разберете, но аз му позволих.

Погледна го умолително и видя, че той кима с разбиране.

— Естествено, че ви разбирам. Искали сте да изпитате едно ново усещане.

— Много сте проникателен! Наистина исках точно това.

— Да, проникателен съм — потвърди скромно младежът. — Уверявам ви обаче, че малцина ще ви влязат в положението. Повечето хора нямат въображение.

— Сигурно сте прав. Казах на човека да дойде днес в шест часа. Когато се върнах от Ранело, разбрах, че някой е пратил фалшива телеграма, вследствие на която цялата прислуга е заминала, останала е само камериерката. После влязох в стаята и открих този човек застрелян.

— Кой го е пуснал?

— Нямам представа. Ако беше камериерката, щеше да ме предупреди.

— Тя знае ли какво се е случило?

— Не съм ѝ казала нищо.

Младежът кимна и се изправи.

— А сега да видим трупа — каза той. — Но ще ви предупредя: Поначало е най-добре винаги да се казва истината. Една лъжа повлича след себе си други, а затънеш ли в лъжи, ти доскучава.

— Значи ме съветвате да се обадя в полицията.

— По всяка вероятност ще ви дам именно такъв съвет. Нека обаче първо видим човека.

Вирджиния понечи да го изведе от стаята, но щом стигна вратата, внезапно спря.

— Между другото — рече, — още не сте ми казали името си.

— Как се казвам ли? Казвам се Антъни Кейд.

[1] Боже мой (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

АНТЪНИ СЕ ОТЪРВАВА ОТ ТРУПА

Антъни последва Вирджиния с лека усмивка. Събитията бяха приели съвсем неочакван обрат. Лицето му обаче отново придоби сериозно изражение, след като той огледа трупа.

— Още е топъл — каза младежът. — Убит е преди по-малко от половин час.

— Точно преди да се прибера?

— Да.

Антъни се изправи и присви вежди. След това зададе въпрос, смисълът на който не стигна веднага до Вирджиния.

— Камериерката не е влизала в тази стая, нали?

— Не.

— А знае ли, че вие сте влизали в нея?

— Да. Видя ме, когато отворих вратата отвътре.

— След като вече бяхте открили трупа ли?

— Да.

— И вие не й казахте нищо?

— Трябваше ли да й казвам? Щеше да изпадне в истерия. Тя е францужойка и нали разбирате, лесно дава воля на чувствата си. Предпочетох да помисля какво да правя.

Антъни кимна, но не каза нищо.

— Според вас съм направила лошо, така ли?

— Просто е жалко, че се е получило така, мисис Ревъл. Ако вие и камериерката бяхте открили трупа заедно веднага след вашето завръщане, това щеше много да опрости нещата. Щеше да е ясно, че човекът е бил застрелян преди вашето завръщане.

— Докато сега биха могли да кажат, че е бил убит след... Да, разбирам ви.

Антъни я наблюдаваше, докато тя осмисляше думите му. У него се затвърди първоначалното впечатление от срещата им на стълбите. Освен красива тази жена бе смела и умна.

Вирджиния бе толкова погълната от случилото се, че не ѝ дойде на ум да се запита откъде този човек знае името ѝ.

— Чудно как Елиз не е чула изстрела — промълви тя.

Антъни кимна към отворения прозорец, откъдето се раздаде пукотът от ауспуха на минаваща кола.

— Сама виждате. Лондон не е място, където един изстрел ще направи впечатление.

Вирджиния отново погледна трупа в креслото и потрепери.

— Прилича на италианец — отбеляза тя с любопитство.

— Наистина е италианец — потвърди Антъни. — Според мен работи като келнер, а с изнудване се занимава само през свободното си време. Твърде възможно е да се казва Джузепе.

— Боже мой! — извика Вирджиния. — Вие да не сте Шерлок Холмс?

— Не — отвърна Антъни със съжаление. — Просто налучквам. После ще ви обясня. Значи този човек ви е показал някакви писма и е поискал пари. Дадохте ли му?

— Да.

— Колко?

— Четирийсет лири.

— Лошо — рече Антъни, без обаче да показва, че е изненадан. — Хайде сега да видим телеграмата.

Вирджиния я взе от масичката и му я подаде. Видя как лицето му става мрачно, докато той я чете.

— Какво има?

Антъни мълчаливо ѝ я подаде, посочил с пръст пощенската станция.

— Пусната е от Барне. А днес следобед вие сте били в Ранело. Нищо не е пречело да я пуснете и вие?

Вирджиния бе като замаяна от думите му. Стори ѝ се, че около нея все повече се затяга някакъв обръч. Този човек ѝ казваше неща, които досега само се бяха въртели някъде в съзнанието ѝ.

Антъни извади носна кърпа и я омота около ръката си, после взе пистолета.

— Ние, престъпниците, трябва да внимаваме — каза ѝ, сякаш се оправдаваше. — Не бива да оставяме отпечатъци от пръсти.

Изведнъж младежът сякаш се вцепени. Гласът му също се измени, стана рязък и напрегнат.

— Мисис Ревъл, виждали ли сте някога този пистолет?

— Не — отвърна Вирджиния учудено.

— Сигурна ли сте?

— Съвсем сигурна.

— А вие притежавате ли пистолет?

— Не.

— Притежавали ли сте някога?

— Не, никога.

— Сигурна ли сте?

— Напълно.

Той я гледа втренчено около минута, Вирджиния също не сваляше очи от него, смаяна от промяната в гласа му.

Антъни въздъхна.

— Много странно — рече й. — Как ще го обясните?

Показа й пистолета. Бе малък, наподобяваше играчка, макар и да бе доказал, че е смъртоносно оръжие. Върху него бе гравирано името „Вирджиния“.

— Но това е невъзможно! — извика тя. Удивлението й бе така искрено, че Антъни не можа да не й повярва.

— Седнете — промълви тихо. — Нещата май са по-сериозни, отколкото изглеждаха в началото. Нека първо видим какви са хипотезите. Има две възможности. Първата е свързана с тази Вирджиния, истинската авторка на писмата. Не е изключено тя да го е проследила и застреляла, сетне да е хвърлила пистолета, да си е прибрала писмата и да си е отишла.

— Възможно е — отвърна без желание Вирджиния.

— Втората хипотеза е доста по-интересна. Който е застрелял Джузепе, е искал да замеси и вас. Всъщност това може и да е била основната му цел. Могли са като нищо да го очистят някъде другаде, но са предпочели, макар и с цената на големи трудности, да го докарат именно тук, за да го премахнат. Които и да са били убийците, те са знаели всичко за вас: за вилата ви в Дачет, за навиците ви и че днес следобед сте били в Ранело. Въпросът може да ви се стори нелеп, мисис Ревъл, но имате ли врагове?

— Разбира се, че нямам. Поне такива.

— Сега въпросът е какво ще правим — продължи Антъни. — Имаме две възможности. Едната е да се обадим в полицията, да разкажем всичко и да заложим на вашето обществено положение и на безупречния ви живот. Другата е да направя опит да се избавя от трупа. Естествено, лично аз предпочитам втория вариант. Открай време съм искал да разбера мога ли да бъда достатъчно хитър, за да прикрия едно престъпление, но по начало нямам вкус към кръвопролитията. От друга страна, първата възможност предполага да се доверим на здравия разум. Тя може да бъде и леко видоизменена — да кажем, ще се обадим на полицията, но ще премълчим за пистолета и писмата. Впрочем, ако те все още са у него... — Антъни претърси бързо джобовете на мъртвеца. — Всичко са прибрали — съобщи той. — Джобовете му са празни. Тези писма май тепърва ще има да ни създават неприятности. Я, какво е това? Тук хастарът е скъсан и като че ли има нещо, май парче хартия. — Измъкна къс хартия и го разгъна на светлината. Вирджиния отиде при него. — Жалко, че липсва останалата част — промърмори младежът. — „Чимнис, четвъртък, 11,45.“ Изглежда е някаква покана.

— Чимнис ли? — извика Вирджиния. — Колко любопитно!

— Какво любопитно има? Освен дето мястото май не съответства на общественото положение на това приятелче.

— Довечера заминавам за Чимнис. Или поне трябваше да замина.

Антъни се извърна към нея.

— Какво казахте? Повторете!

— Довечера трябваше да замина за Чимнис — поясни Вирджиния.

Младежът се вторачи в нея.

— Сега започвам да разбирам. Може би греша, но имам едно предположение. Ами ако някой е искал да ви попречи на всяка цена да идете в имението?

— Братовчед ми Джордж Ломакс — отвърна Вирджиния с усмивка. — Не ми се вярва обаче Джордж да е способен на убийство.

Антъни не се усмихна. Бе погълнат от мислите си.

— Обадите ли се в полицията, простете се с надеждата да идете в Чимнис днес и дори утре. А според мен трябва да отидете там. Това

ще хвърли в недоумение нашите непознати приятели. Мисис Ревъл, готова ли сте да ми се доверите?

— Значи ще действваме съобразно втората възможност.

— Да. Преди всичко трябва да се избавим от присъствието на вашата камериерка. Можете ли да го уредите?

— Не е проблем.

Вирджиния отиде в антрето.

— Елиз! Елиз!

— Да, госпожо.

Антъни чу припрян разговор, след това входната врата се отвори и се хлопна. Вирджиния се върна в стаята.

— Излезе. Пратих я да купи един парфюм и й казах, че магазинът, където може да го намери, затваря в осем. Разбира се, не е вярно. Заръчах й сетне да ме последва с влака и да не се връща тук.

— Чудесно! — одобри Антъни. — Сега вече можем да се заемем с трупа. Ще действваме по старовремски. Имате ли в къщата сандъци?

— Разбира се. Елате с мен в мазето, там ще си изберете.

В мазето имаше какви ли не сандъци. Антъни се спря на един — солиден на вид и с подходящи размери.

— За тази част от работата ще се погрижа аз — рече младежът тактично. — А вие се качете горе и се подгответе за тръгване.

Вирджиния се подчини. Съблече дрехите си за тенис и си сложи светлокафява рокля за път, както и изящна оранжева шапчица. Когато слезе, видя, че Антъни я чака в антрето заедно със сандъка.

— Много ми се иска да ви разкажа историята на моя живот — каза й той, — но тази вечер ще бъдем доста заети. А сега поръчайте такси и наредете да натоварят багажа ви, включително сандъка. Отидете на гара Падингтън. Там оставете сандъка на гаровия гардероб. Аз ще ви чакам на перона. Когато минете край мен, изпуснете квитанцията за сандъка. Аз ще я взема и уж ще ви я върна, но всъщност ще я задържа. След това заминете за Чимнис и оставете другото на мен.

— Ужасно сте мил — каза Вирджиния. — Наистина е твърде невъзпитано да натоварвам един непознат с труп.

— На мен ми е приятно — отвърна безгрижно Антъни. — Ако тук бе един мой приятел, Джими Макграт, той щеше да ви каже, че си падам по тези неща.

Вирджиния го погледна удивено.

— Кое име казахте? Джими Макграт ли?

— Да. Защо, нима сте чували за него?

— Да, и то съвсем наскоро. — Вирджиния за миг се подвоуми, но след това продължи: — Мистър Кейд, трябва да поговорим. Не бихте ли могли да дойдете в имението Чимнис?

— Ще се срещнем не след дълго, мисис Ревъл, уверявам ви. А сега първият заговорник ще се измъкне през задната врата. Вторият ще излезе тържествено през главния вход и ще извика такси.

Всичко вървеше по мед и масло. Антъни взе второ такси, яви се навреме на перона и прибра изпуснатата квитанция. След това отиде да прибере един доста разнебитен автомобил марка „Морис Каули“, който за всеки случай бе купил.

Върна се с колата на гара Падингтън и даде квитанцията на един носач, който взе сандъка от гардероба и го натовари на багажника на автомобила. Антъни запали двигателя и потегли.

Отиваше извън Лондон. Мина през Нотинг Хил, Шеиърдс Буш, Голдхок Роуд, Брентфорд и Хънслоу и накрая излезе на шосето между Хънслоу и Стейнс. Тук движението бе оживено и минаваха доста коли. Нямаше опасност да се запазят следи от подметки или автомобилни гуми. Антъни си избра едно място и спря колата. Първото, което стори, бе да замаже номерата с кал. След това изчака известно време, докато се убеди, че отникъде не идва кола, отвори сандъка, измъкна трупа на Джузепе и грижливо го положи встрани от пътя, в една канавка, така че да не го осветяват фаровете на минаващите автомобили.

После се качи на колата и потегли. Цялата работа му бе отнела точно минута и половина. Зави надясно, по посока към Лондон през Бърнам Бийчъс. Там отново спря, избра си едно гигантско дърво и се покатери на него. Не бе лесно даже за човек с неговата пъргавина. На един от най-високите клони, близо до дънера прикрепил малка книжна кесия.

„Какъв хитър начин да се отървеш от пистолет! — рече си одобрително. — Всички са свикнали да ги търсят по земята или на дъното на блатата. Но малцина в Англия ще успеят да се покатерят на това дърво.“

А сега, отново към Лондон и Падингтън. Антъни пак остави сандъка на гарата, но този път в другия гардероб — за пристигащите.

Почна да си мечтае за големи сочни бифтеци и цели камари пържени картофи. Поклати обаче тъжно глава, след като погледна ръчния си часовник. Зареди колата с бензин и отново потегли — този път на север.

Точно в единайсет и половина спря край парка на имение Чимнис. Успя да прехвърли оградата по-лесно, отколкото бе очаквал, и се отправи към дома. Оказа се далеч, така че се затича. В мрака внезапно изникна силуетът на голяма сива грамада — старият замък Чимнис. Някъде далеч се чу звукът на стенен часовник, отбелязващ четвъртинките на часовете.

11,45 — това бе часът, записан върху късчето хартия. Антъни вече бе на терасата и оглеждаше дома. Всичко, тънеше в мрак и тишина.

Много рано си лягат тези политици, промърмори той под нос.

Изведнъж съвсем ясно различи един звук — звука от изстрел. Бързо се извърна. Звукът се бе раздал откъм дома, беше сигурен в това. Изчака малко, но тишината не бе нарушена повторно. Накрая отиде при един от големите френски прозорци, до мястото, откъдето му се бе сторило, че се е раздал изстрелът. Опита се да го отвори, но безуспешно. Бе затворен. Опитите му с още няколко прозореца доведоха до същия резултат. Продължаваше да цари тишина.

Накрая Антъни реши, че изстрелът му се е причул или е стрелял някой браконьер в гората. Прекоси повторно парка по пътя, по който беше дошъл. Чувстваше се някак си неудовлетворен.

Погледна отново дома и забеляза как в една от стаите на първия етаж се включва осветлението. След малко то отново бе угасено и целият замък пак потъна в мрак.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ИМЕНИЕТО ЧИМНИС

Инспектор Баджуърти в кабинета си. Час — 8,30 сутринта. Инспектор Баджуърти е висок и представителен мъж, задъхва се, когато е под напрежение. Пред него е застанал в стойка „мирно“ полицаят Джонсън. Той е в полицията отскоро и гледа някак плахо. Наподобява човешко пиле.

Телефонът върху масата внезапно иззвъня и инспекторът вдигна слушалката с подобаващ достолепен жест.

— Да. Полицейски участък Маркет Бейсинг. Инспектор Баджуърти на телефона. Какво?

Осанката му се променя леко. Както той е по-велик от Джонсън, така други хора са по-велики от инспектор Баджуърти.

— Да, милорд! Извинете, милорд! Не ви разбрах. Дълга пауза, по време на която инспекторът слуша и по лицето му се изписват какви ли не чувства. Накрая той казва: „Веднага, милорд“, и затваря телефона.

Баджуърти, видимо изпълнен с усещане за нараснала значимост, се обърна към Джонсън.

— Обади се Негова светлост. От Чимнис. Убийство.

— Убийство — повтори Джонсън, надлежно впечатлен.

— Наистина убийство — каза инспекторът с голямо задоволство.

— Отдавна не сме имали убийства. Аз поне не се сещам да е имало, откакто Том Пърс гръмна любовницата си.

— А и то не беше убийство, а по-скоро пиянска история — рече презрително инспекторът.

— Вярно, не го обесиха — съгласи се мрачно Джонсън. — Но сега работата е истинска, нали, сър?

— Да, Джонсън. Един от гостите на Негова светлост, някакъв чужденец, е бил намерен застрелян. Прозорецът бил отворен, отвън имало следи от стъпки.

— Жалко, че е чужденец — отвърна Джонсън. Убийството вече му се стори не така истинско. На чужденците някак си им отиваше да

ги застрелват.

— Негова светлост е в лошо настроение — продължи инспекторът. — Трябва да вземем доктор Картрайт и веднага да тръгнем. Дано никой не е имал глупостта да заличи следите.

Баджуърти бе на седмото небе от радост. Убийство, при това в Чимнис! Инспектор Баджуърти ръководи разследването. Полицията попада на следи. Сензационно арестуване. Повишение и похвала за гореспоменатия инспектор.

„Тъй ще стане — рече си Баджуърти, — ако Скотланд Ярд не започне да ни се меси.“

Тази мисъл внезапно го потисна. При тези обстоятелства сигурно щеше да се получи точно това.

Спряха пред дома на доктор Картрайт. Лекарят, сравнително млад човек, също прояви голям интерес към случилото се. Реагира точно като Джонсън.

— За Бога! — възкликна той. — Че тук от времето на Том Пърс никога не сме имали убийство!

Тримата се качиха в малката кола на лекаря и поеха към имението. Докато минаваха край местната странноприемница, „Веселите играчи на крикет“, доктор Картрайт забеляза пред входа един мъж.

— Външен човек — отбеляза той. — Изглежда симпатичен. Откога ли е тук и какво прави в „Играчите“? Не съм го виждал. Сигурно е пристигнал снощи.

— Не е дошъл с влака — рече Джонсън.

Братът на полицая бе единственият носач на местната гара и благодарение на това той винаги знаеше кой е заминал или пристигнал.

— Вчера кой пристигна в Чимнис? — попита инспекторът.

— Лейди Айлийн — тя дойде в 3,40 в компанията на двама господа. Единият бе американец, а другият — млад военен. И двамата бяха без лакеи. В 5,40 пристигнаха Негова светлост, един чужденец, може би застреляният, и неговият лакей. Със същия влак дойде и мистър Евърсли. С влака в 7,25 пристигнаха мисис Ревъл и един господин, също приличащ на чужденец, с гола глава и крив нос. Камериерката на мисис Ревъл дойде с влака в 8,56.

Джонсън си пое дъх.

— Никой от тях ли не е отседнал в „Играчите“?

Полицаят поклати глава.

— В такъв случай явно е пристигнал с кола — каза инспекторът. — Джонсън, отбележи си на връщане да провериш в „Играчите“ кой е той. Трябва да проучим всички чужденци. Господинът имаше много силен тен. И той вероятно идва от чужбина.

Инспекторът мъдро поклати глава, сякаш за да покаже, че винаги е нащрек и че при никакви обстоятелства не могат да го заловят неподготвен.

Колата мина през огромния портал на замъка. Това историческо място е описано във всеки пътеводител. Чимнис е и третата по ред забележителност в справочника „Историческите замъци на Англия“, цена 21 шилинга. Всеки четвъртък от Мидлингъм идват екскурзианти и посещават тези части от замъка, които са открити за публиката. При това положение смятаме за излишно да описваме тук Чимнис.

На входа ги посрещна белокас лакей с безупречна стойка, с която той сякаш казваше следното: „Тук в Чимнис не сме свикнали с убийства. Времената обаче са лоши и затова нека посрещнем бедствията спокойно и дори и да умираме, да си даваме вид, че не се е случило нищо необичайно.“

— Негова светлост ви очаква — рече лакеят. — Насам, ако обичате!

Заведе гостите в малка уютна стая, в която лорд Кейтърам обикновено се укриваше от обграждащото го великолепиe, и съобщи за идването им.

— Полицията, милорд, и доктор Картрайт.

Лорд Кейтърам се разхождаше напред-назад из стаята и очевидно бе развълнуван.

— Е, най-сетне пристигнахте, инспекторе. Благодаря ви. Как сте, Картрайт? Тази работа е много досадна. Наистина много досадна.

Тъй като лорд Кейтърам през цялото време прокарваше нервно пръсти през косата си, тя в крайна сметка бе щръкнала като бодлите на таралеж. Външността на лорда съответстваше по-малко от всякога на представата за английски благородник.

— Къде е трупът? — попита делово лекарят. Лорд Кейтърам сякаш почувства облекчение, че най-после му задават въпрос.

— В заседателната зала, там, където го открихме. Не позволих да го пипат. Доколкото знам, се постъпва така.

— Да, милорд — рече инспекторът одобрително. Сетне извади бележник и молив.

— Кой откри трупа? Вие ли?

— Слава Богу, не — отвърна лордът. — Едва ли очаквате от мен да ставам в такъв странен час. Не, намерила го е една прислужница. Доколкото разбрах, се е разпищяла. Аз обаче не съм я чул. Дойдоха да ме събудят, станах разбира се, и слязох. Тогава видях тялото.

— И веднага познахте, че това е един от вашите гости?

— Точно така, инспекторе.

— Как се казва?

Този съвсем простиичък въпрос сякаш обърка лорд Кейтърам. Той на два пъти отвори уста и пак я затвори. Накрая проговори с измъчен глас:

— Как да ви разбирам? Че искате да ви съобщя името му?

— Да, милорд.

— Ами... Казваше се... — Лорд Кейтърам огледа бавно стаята, сякаш очакваше отнейде вдъхновение. — Ако не се лъжа, се казваше... Да, княз Станислав.

Реакцията на Кейтърам бе толкова странна, че моливът на инспектора застина в ръката му и той погледна лорда. В този момент обаче стана нещо, от което смутеният домакин очевидно почувства облекчение.

Вратата се отвори и в стаята влезе една девойка. Бе висока, стройна и мургава, с привлекателно момчешко лице, на което бе изписана решителност. Това бе лейди Айлийн Брент, известна също като Бъндъл, най-голямата дъщеря на лорд Кейтърам. Поздрави присъстващите с кимване и се обърна към баща си:

— Открих го — заяви тя.

Инспекторът насмалко да остане с впечатлението, че младата дама вече е открила убиеца. Веднага обаче проумя, че тя е вложила съвсем друг смисъл в тези думи.

Лорд Кейтърам въздъхна облекчено.

— Браво! Какво ти каза?

— Че идва веднага. Заръча „да се съблюдава максимална дискретност“.

Баща ѝ изпухтя раздражено.

— Този идиотизъм е напълно в стила на Джордж Ломакс. Е, след като дойде, ще се отърва от цялата работа.

Явно бе ободрен.

— Значи убитият се е казвал княз Станислав? — попита лекарят.

Бащата и дъщерята се спогледаха и лордът отговори с достойнство:

— Да. Вече ви обясних.

— Попитах ви, защото преди малко ми се стори, че не сте съвсем убеден — поясни Картрайт.

В очите му се бе появило лукаво пламъче, ето защо лорд Кейтърам го погледна укорително.

— Ще ви отведа в заседателната зала — рече по-сопнато той.

Цялата група го последва, като в ариергарда остана инспекторът. Домакинът непрекъснато се озърташе, сякаш очакваше да открие някакви улики зад вратите или върху рамките на картините.

Лорд Кейтърам извади ключ от джоба си, отключи една от вратите и я отвори. Влязоха в просторно помещение с дъбова ламперия и три френски прозореца, гледащи към терасата. В стаята имаше голяма маса, много шкафове от дъб и няколко красиви стари стола. По стените имаше портрети на покойни представители на рода Кейтърам и на други хора.

В близост до лявата стена, някъде по средата между вратата и прозореца по гръб лежеше мъж с разперени ръце.

Доктор Картрайт коленичи до трупа. Инспекторът отиде при прозорците и ги огледа един по един. Средният бе затворен, но не и залостен. Отвън се виждаха стъпки, някои водеха към прозореца, други — в обратна посока.

— Ясно — рече инспекторът и кимна. — Би трябвало обаче да има следи от стъпки и в стаята. Щяха да личат върху този паркет.

— Нека ви обясня — намеси се Бъндъл. — Тази сутрин прислужницата излъскала половината под, преди да забележи тялото. Било е тъмно, когато е влязла. Започнала е да лъска откъм прозорците, сетне е дръпнала завесите и естествено, не е могла да забележи тялото от тази част на помещението, тъй като масата пречи. Видяла е трупа едва когато почти е налетяла на него.

Инспекторът кимна.

— Е — рече лорд Кейтърам, който искаше да се махне час по-скоро. — Оставям ви, инспекторе. Потрябвам ли ви, ще бъда на вашето разположение. Не след дълго обаче от абатство Уайвърн ще пристигне мистър Джордж Ломакс, той ще ви даде много по-обстойно обяснение. Всъщност е негова грижа. Не мога да ви обясня защо, но ще го направи той, щом дойде.

Лорд Кейтърам се оттегли припряно, без да дочака отговор.

— Бе много грозно от страна на Ломакс да ме замества — рече той. — Какво има, Тредуел? — обърна се към лакея.

Белокосият лакей бе тръгнал почтително след него.

— Позволих си да ускоря поднасянето на закуската, милорд. Сервирана е в трапезарията.

— Изобщо не ми се яде — рече мрачно лордът и зави към трапезарията.

Бъндъл го хвана под мишница и двамата заедно влязоха в стаята. На страничната маса имаше няколко сребърни съда, поддържани топли от хитроумни приспособления.

— Омлет — рече лорд Кейтърам, който вдигаше капациите един по един. — Яйца с бекон, бъбреци, птица с подправки, треска, студена шунка, студен фазан. Не обичам нито едно от тези неща, Тредуел. Помоли готвачката да ми свари едно яйце.

— Веднага, милорд!

Тредуел излезе. Лорд Кейтърам напълни разсеяно една голяма чиния с бъбреци и бекон, наля си чаша кафе и седна на дългата маса. Бъндъл вече бе започнала да яде яйца с бекон.

— Ужасно съм гладна — рече с пълна уста. — Сигурно е от възбудата.

— Лесно ти е на теб — оплака се баща й. — Вие, младите, обичате вълненията. Моето здраве обаче е много крехко. Знаеш ли какво ми каза сър Абнър Уилис? „Избягвайте всякакви вълнения“, това ми каза. Лесно му е да си седи в кабинета на Харли Стрийт и да дава съвети. Как да избягвам всякакви вълнения, когато това магаре Ломакс ми стоварва такива неща на главата? Трябваше да проявя твърдост. Трябваше да тропна с крак.

Лорд Кейтърам стана, поклати тъжно глава и си напълни още една чиния с шунка.

— Този път Умника ще види зор — отбеляза весело Бъндъл. — По телефона направо пелтечеше. Всеки момент ще довтаса и ще ни дръпне лекция по дискретност как да потулим всичко.

При тази перспектива лорд Кейтърам изстена.

— Беше ли станал? — попита той.

— Каза ми, че бил станал много рано и още от седем сутринта бил започнал да диктува писма и паметни записки.

— И ужасно се гордее с това — отбеляза баща й. — Големи егоисти са тези държавни мъже. Будят клетите си секретарки по никое време, за да им диктуват глупости. Ако имаше закон, който да им забранява да се измъкват от леглото преди единайсет сутринта, нацията щеше да спечели много. Пак иди-дойди, ако не дрънкаха толкова глупости. Ломакс все ми говори за моето обществено положение. То пък едно положение! На кого му се иска в наше време да е с благородническа титла?

— На никого — отвърна Бъндъл. — Хората предпочитат да са съдържатели на процъфтяващ публичен дом.

Тредуел се появи безшумно с две варени яйца върху голям сребърен поднос. Сложи го на масата пред лорд Кейтърам.

— Това пък какво е, Тредуел? — попита лордът с леко отвращение.

— Варени яйца, милорд.

— Ненавиждам варени яйца — рече раздражено Кейтърам. — Толкова са безвкусни! Противно ми е даже да ги гледам. Ще имаш ли добрината да ги махнеш оттук, Тредуел?

— Веднага, милорд.

Лакеят и варените яйца изчезнаха все така безшумно, както се бяха появили.

— Слава Богу, че в този дом няма ранобудни — отбеляза лорд Кейтърам. — Сигурно трябва да съобщим на всички новината.

Той въздъхна.

— Кой ли го е убил? — рече Бъндъл. — И защо?

— Не е наша грижа, и слава Богу — отговори баща й. — Нека полицията го разнища. Не че Баджуърти ще открие нещо. Но дано се окаже, че убиец е Ноузистейн^[1].

— Имаш предвид...

— Точно така. Имам предвид британския картел.

— Но защo му е на господин Айзъкстейн да убива госта, след като дойде с единствената цел да разговаря с него?

— Всичко е възможно в света на финансите — отвърна неопределено лорд Кейтърам. — Между другото, няма да се учудя, ако Айзъкстейн е ранобуден. Всеки момент може да нахълта тук. В Сити имат такива навици. Там, колкото и да си богат, не бива да изпускаш влака в 9,17.

От отворения прозорец нахлу звукът на форсиран двигател.

— Това е Умника — извика Бъндъл.

Баща и дъщеря отидоха на прозореца и магнаха на пътника в току-що пристигналата кола.

— Насам, любезни друже! Насам! — извика лорд Кейтърам, преглъщайки огромно парче шунка.

Джордж обаче нямаше намерение да се катери през прозореца. Изчезна през предния вход и след малко се яви в трапезарията в компанията на Тредуел, който веднага се оттегли.

— Закуси с нас! — покани го лорд Кейтърам, докато му стискаше ръката. — Какво ще кажеш за едно бърбече?

Джордж отхвърли с нетърпелив жест предложението.

— Каква ужасна трагедия! Наистина ужасна! Ужасна!

— Да де! Я хапни малко треска!

— Не, не! Всичко трябва да се потули! На всяка цена!

Както бе предсказала Бъндъл, Джордж започна да изнася лекции.

— Разбирам състоянието ти — рече съчувствено лорд Кейтърам. — Но защo да не хапнеш! Вземи си яйца с бекон или треска.

— Каква неочаквана спънка... Национално бедствие... Застрашени концесии...

— Успокой се и хапни! — пак подкани лорд Кейтърам. — Трябва да хапнеш, за да се съвземеш. Не искаш ли варени яйца? Ха, тук преди малко имаше варени яйца, къде се дянаха?

— Не ми се яде — каза Джордж. — Вече закусих, а и да не бях, пак нямаше да ям. Трябва да решим какво да правим. Съобщил ли си на някого?

— Знаем само ние с Бъндъл. И местната полиция. И Картрайт. И всички слуги, естествено.

Джордж изстена.

— Стегни се, драги приятелю — рече любезно лорд Кейтърам.
— Ще ми се все пак да хапнеш нещо. Май не разбираш, че един мъртвец не може да се съживи. Мъртъвците ги погребват и така нататък. Неприятно е наистина, но какво да се прави!

Джордж изведнъж се успокои.

— Прав си, Кейтърам. Казваш, че си извикал местната полиция. Няма да ни свърши работа. Трябва ни Батъл^[2].

— „Сражение, гибел и внезапна смърт“ — изрецитира лорд Кейтърам с озадачено лице.

— Не ме разбра. Имам предвид старши инспектор Батъл от Скотланд Ярд. Изключително дискретен човек. Работихме заедно по онази тъжна афера за партийните пари.

— Каква афера? — попита лордът с известен интерес. Погледът на Джордж обаче се беше спрял на седналата на прозореца Бъндъл и тази гледка очевидно му напомни колко полезна е дискретността. Той се изправи.

— Да не губим време! Трябва незабавно да изпратя няколко телеграми.

— Ако ги напишеш, Бъндъл ще ги предаде по телефона.

Джордж извади автоматична писалка и започна да пише с невероятна скорост. Подаде първата телеграма на Бъндъл, която я прочете с голям интерес.

— Боже мой, що за име! — възкликна тя. — Барон кой?

— Барон Лолопретжизил. Бъндъл примига.

— Аз го разбрах, сега остава да го разберат и в пощата.

Джордж продължи да пише. Подаде трудовете си на Бъндъл и се обърна към стопанина.

— Най-доброто нещо, което би могъл да сториш, Кейтърам...

— Да? — реагира с отзивчивост лорд Кейтърам.

— Е да оставиш всичко в мои ръце.

— С удоволствие! — отвърна щастливо лорд Кейтърам. — И аз си мислех същото. Ще намериш полицаите и доктор Картрайт в заседателната зала. И трупът е там. Драги ми Ломакс, оставям имението в твои ръце. Прави каквото искаш.

— Благодаря ти — рече Джордж. — Ако ми се наложи да се допитам до теб за нещо...

Но лорд Кейтърам вече се бе измъкнал през вратата в дъното. Бъндъл бе наблюдавала това отстъпление с мрачна усмивка.

— Незабавно ще пратя телеграмите — каза тя. — Знаете ли как да стигнете до заседателната зала?

— Да, лейди Айлийн, благодаря ви. — Джордж бързо излезе от трапезарията.

[1] Явно става дума за Айзъкстейн. „Ноузистейн“ идва от английското „nose“ — нос, тоест героят си пъха носа навсякъде. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — Батъл е собствено име, но означава също и „битка“, „сражение“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ПРИСТИГА СТАРШИ ИНСПЕКТОР БАТЪЛ

Лорд Кейтърам толкова не изгаряше от желание Джордж да се допитва до него, че цяла сутрин обикаля имението си. Единствено усещането за глад го върна в дома. Пък и той съобрази, че най-лошото сигурно вече е минало. Тихо се промъкна в замъка през малка странична врата. Оттам се шмугна бързо в убежището си. Беше му приятно, че е успял да влезе незабелязано, но се оказа, че греша. Наблюдателният Тредуел не пропускаше нищо. След малко се появи на вратата.

— Моля да ме извините, милорд...

— Какво има, Тредуел?

— Милорд, мистър Ломакс ви очаква в библиотеката. Помоли да ви предам веднага щом ви видя.

По този начин Тредуел деликатно намекна, че Кейтърам може сам да реши кога е бил видян. Лордът въздъхна и стана.

— Рано или късно ще се наложи да разговарям с него. В библиотеката е, казваш?

— Да, милорд.

Кейтърам пак изпъшка, прекоси просторния дом на своите прадеди и стигна вратата на библиотеката. Беше заключена. Докато натискаше бравата, някой отключи отвътре. Вратата се пооткрехна и през процепа лордът забеляза лицето на Джордж Ломакс, върху което се четеше подозрение.

Изражението му веднага се измени.

— А, Кейтърам, ти ли си? Влизай. Тъкмо се чудехме къде ли си се дянал.

Лордът смотолевя нещо за задълженията си като стопанин и влезе. Вътре имаше още двама души. Единият беше полковник Мелроуз, директор на полицията. Другият бе здраво скроен мъж на средна възраст с безлико лице, на което не бе изписано нищо.

— Старши инспектор Батъл пристигна преди половин час — поясни Джордж. — Вече разговаря с инспектор Баджуърти и доктор Картрайт. Искане да поговори и с нас.

Лорд Кейтърам поздрави Мелроуз и се запозна със старши инспектор Батъл, след което всички седнаха.

— Едва ли е необходимо да ви казвам, Батъл — рече Джордж, — че в този случай трябва да проявим максимална дискретност.

Старши инспекторът кимна безцеремонно, което допадна на Кейтърам.

— Разбирам ви, мистър Ломакс. Но пред нас не бива да премълчавате нищо. Доколкото разбрах, покойникът се е казвал княз Станислав. Или поне е бил представен с това име във вашия дом. Това истинското му име ли е?

— Не.

— А как всъщност се казва?

— Княз Михаил Херцословашки.

Очите на Батъл съвсем лекичко се разшириха. Други промени в изражението му нямаше.

— Ако позволите, ще задам един въпрос. Каква беше целта на неговото посещение? Просто светска визита ли беше?

— Не само. Имаше и друга цел, Батъл. Разбира се, всичко това трябва да си остане между нас.

— Да, да, мистър Ломакс.

— Полковник Мелроуз?

— Естествено.

— В такъв случай ще ви я съобщя. Княз Михаил дойде тук с единствената цел да разговаря с мистър Хърман Айзъкстейн. Трябваше да договорят отпускането на заем при определени условия.

— Какви?

— Не знам подробностите. Всъщност те не бяха и уточнени. По начало обаче според замисъла на срещата княз Михаил трябваше да поеме ангажимента, в случай че заеме престола, да предостави концесии за търсене и добив на нефт на някои компании, препоръчани от мистър Айзъкстейн. Британското правителство имаше готовност да подкрепи претенциите на княз Михаил за престола предвид ясно изразените му симпатии към Англия.

— Добре — рече старши инспектор Батъл. — Едва ли е нужно да научавам повече подробности. Княз Михаил се е нуждаел от пари, мистър Айзъкстейн — от нефт, а британското правителство е било готово да им кумува. Само един въпрос — някой друг домогвал ли се е до тези концесии?

— Подразбрах, че група американски финансисти са търсели контакти с Негово Височество.

— И е била пренебрегната, така ли?

Джордж обаче отказа да даде конкретен отговор.

— Повтарям, убежденията на княз Михаил бяха изцяло пробритански.

Старши инспектор Батъл не настоя.

— Лорд Кейтърам, ако съм разбрал добре, вчера се е случило следното: вие сте посрещнали княз Михаил в града и сте дошли тук заедно с него, князът е бил придружен от своя камердинер, херцословак на име Борис Анчуков, но неговият флигеладютант, капитан Андраши, е останал в Лондон. При пристигането си князът е заявил, че е много уморен, и се е оттеглил в покоите, предназначени за него. Там са му поднесли и вечерята и през това време той не се е срещнал с никого от другите гости. Така ли е?

— Точно така.

— Тази сутрин някъде към 7,45 една прислужница е открила тялото му. Доктор Картрайт е направил оглед на трупа и е установил, че смъртта е причинена от куршум, изстрелян от револвер. Не е бил открит никакъв револвер и никой в дома, изглежда, не е чул изстрела. От друга страна, при падането се е разбил ръчният часовник на жертвата и от застиналите му стрелки излиза, че престъплението е било извършено точно в дванайсет без петнайсет. Снощи в колко часа си легнахте?

— Легнахме си рано. Партието не потръгна, старши инспекторе. Трябва да сме се прибрали по стаите някъде около десет и половина.

— Благодаря ви. А сега, лорд Кейтърам, ми опишете всички хора, настанени в дома.

— Извинете, но останах с чувството, че убиецът е бил външен човек.

Старши инспектор Батъл се усмихна.

— Предполагам, че сте прав, така е. Нужно ми е обаче да знам кой е бил в дома. Разбирате, че това е обичайната процедура.

— Така. В замъка бяха княз Михаил и неговият камердинер. Както и мистър Хърман Айзъкстейн. За тях вече знаете. Освен това тук беше и мистър Евърсли...

— Работи в моя отдел — вметна снизходително Джордж.

— И е знаел истинската причина за гостуването на княза?

— Не бих казал — отвърна важно Джордж. — Безспорно се е досетил, че има нещо, но не прецених за необходимо да го посвещавам изцяло в начинанието.

— Ясно. Бихте ли продължили, лорд Кейтърам?

— Тук бе и мистър Хайръм Фиш.

— Кой е мистър Хайръм Фиш?

— Американец. Дойде с препоръчително писмо от мистър Лушиъс Гот. Нали сте чували за Лушиъс Гот?

Старши инспектор Батъл се усмихна — кой не бе чувал за мултимилionера Лушиъс Гот?

— Той гореше от желание да види моята колекция от първи издания. Колекцията на мистър Гот няма равна на себе си, но и аз разполагам с някои и други ценни неща. Мистър Фиш бе много ентузиазизиран. Ломакс ме посъветва да докарам за уикенда още един-двама души, за да изглежда всичко по-естествено, така че си позволих да поканя мистър Фиш. Сред гостите други мъже няма. Колкото до дамите, дойде единствено мисис Ревъл. Сигурно е взела камериерката си или някоя прислужница. Освен това в замъка бяха дъщеря ми, децата, техните бавачки и гувернантки и цялата прислуга.

Лорд Кейтърам спря и си пое дъх.

— Благодаря ви — рече детективът, — такава е обичайната процедура в подобни случаи и трябваше да я спазя.

— Надявам се — започна тежко Джордж, — няма съмнения, че убиецът е влязъл през прозореца.

Батъл помълча, преди да отговори бавно.

— Имаше стъпки, водещи към прозореца, и стъпки в обратната посока. Снощи в 11,40 часа край парка е спряла кола. В дванайсет един младеж е пристигнал с кола в странноприемница „Веселите играчи на крикет“ и е наел стая. Оставил е обувките си пред вратата, за да бъдат

почистени. Били са влажни и окаляни, сякаш е прекосявал високата трева на парка.

Джордж се наведе, заинтригуван.

— Не може ли обувките да се сравнят с отпечатъците от стъпки?

— Вече бе направено.

— Е?

— Съвпадат.

— Ясно! — извика Джордж. — Открихме убиеца. Този младеж — как всъщност се казва?

— В странноприемницата се е регистрирал като Антъни Кейд.

— Трябва незабавно да издирите и арестувате този Антъни Кейд.

— Не е необходимо да бъде издирван — рече старши инспектор Батъл.

— Защо?

— Защото още си е в странноприемницата.

— Какво?

— Любопитно, нали?

Полковник Мелроуз го погледна изпитателно.

— Какво искаш да кажеш, Батъл? Хайде, изплуй камъчето!

— Казвам просто, че е любопитно. Той би трябвало да побегне и да се укрие, но нито бяга, нито се укрива. Напротив, стои си мирно и ни дава възможност да съпоставяме обувките му с отпечатъците от стъпки.

— А ти какво мислиш?

— Там е работата, че не знам какво да мисля. Много неприятно състояние на ума.

— Смяташ ли... — започна полковник Мелроуз, но спря по средата на изречението, защото чу леко почукване на вратата.

Джордж се изправи и отиде при нея. Тредуел, вътрешно унижен, че му се налага да чука на вратите по такъв недостоен начин, застана пред тях в цялото си величие. Обърна се към господаря си:

— Моля да ме извините, милорд, но някакъв господин желае да ви види по важен и спешен въпрос. Доколкото разбрах, имало връзка с тазсутрешната трагедия.

— Как се казва? — попита ненадейно Батъл.

— Казва се Антъни Кейд, сър. Поясни ми обаче, че това име няма да говори нищо на никого.

Изглежда, че името обаче говореше нещо на четиримата мъже. И четиримата по различен начин дадоха израз на удивлението си.

Лорд Кейтърам се изкашля.

— Наистина започва да става забавно. Кажете му да влезе, Тредуел. Да дойде веднага.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

АНТЪНИ РАЗКАЗВА СВОЯТА ИСТОРИЯ

— Мистър Антъни Кейд! — съобщи Тредуел.

— На сцената се появява подозрителният непознат от селската странноприемница — оповести Антъни.

Обърна се към лорд Кейтърам, проявявайки рядко срещан инстинкт. Междувременно направи характеристика и на останалите трима мъже. Номер едно — човекът от Скотланд Ярд. Номер две — местен сановник, по всяка вероятност старши полицейски чин. Номер три — измъчен господин в прединфарктно състояние, навярно свързан с правителството.

— Моля да бъда извинен — продължи Антъни, все още говорейки на лорд Кейтърам. — За това мое неочаквано посещение, де. Във „Веселото куче“, или както се казва местната ви кръчма, чух, че тук било станало убийство. Прецених, че може би ще успея да хвърля малко светлина върху него.

Миг-два никой не му отговори. Старши инспектор Батъл, защото беше човек с богат опит и знаеше, че е къде-къде по-умно да оставиш другите да говорят, особено когато не е необходимо да ги подканваш. Полковник Мелроуз, защото по начало не беше словоохотлив. Джордж, понеже бе свикнал въпросите да му се задават направо. Лорд Кейтърам просто не знаеше какво да каже. Но мълчанието на останалите трима, както и фактът, че новодошлият се обърна именно към него, в крайна сметка го накараха да реагира.

— Да, да, разбира се — рече нервно той. — Ъ-ъ... няма ли да седнете?

— Благодаря — каза Антъни.

Джордж шумно се изкашля.

— Какво имате предвид, като казвате, че можете да хвърлите светлина по въпроса?

— Искам да кажа — уточни Антъни, — че снощи към 11,45 часа си позволих да вляза в имението на лорд Кейтърам без негово

разрешение, за което се надявам да бъда извинен, и чух изстрела. Мога поне да посоча часа, в който е било извършено престъплението.

Огледа и останалите трима присъстващи, като задържа най-дълго погледа си върху старши инспектор Батъл и оцени положително безстрастния му израз.

— Последното обаче едва ли е новост за вас — добави учтиво Антъни.

— Какво искате да кажете с това, мистър Кейд? — попита Батъл.

— Че тази сутрин си сложих обувки. Когато поисках да ми донесат ботите, не можах да ги получа. Бил се явил някакъв симпатичен млад полицаи, който ги взел. Така че естествено направих връзката и побързах да дойда тук, та ако е възможно да снемете подозренията от мен.

— Постъпката ви издава здрав разум — рече с безцветен глас Батъл.

Антъни примига.

— Ценя вашата сдържаност, инспекторе. Нали сте инспектор?

Обади се лорд Кейтърам. Антъни бе започнал да му става симпатичен.

— Това е старши инспектор Батъл от Скотланд Ярд. Полковник Мелроуз е директор на полицията, а това е мистър Ломакс.

Антъни задържа погледа си върху Джордж.

— Мистър Джордж Ломакс ли?

— Да.

— Струва ми се, мистър Ломакс — каза младежът, — че вчера имах удоволствието да получа писмо от вас.

Джордж го погледна.

— Грешите — хладно възрази той.

Съжали, че я няма госпожица Оскар. Тя не само пишеше всичките му писма, но и помнеше до кого са адресирани и какво е съдържанието им. Един велик мъж като Джордж не можеше да си затлачва паметта с всякакви дреболии.

— Струва ми се, мистър Кейд — каза той, — че бяхте на път да ни обясните какво сте правили в имението снощи в 11,45 часа.

Тонът му обаче говореше друго: каквото и обяснение да ни дадеш, няма да ти повярваме.

— Наистина, мистър Кейд, какво правехте в имението? — попита лорд Кейтърам с жив интерес.

— Историята е твърде дълга — отвърна със съжаление Антъни и извади табакерата си. — Позволявате ли?

Лорд Кейтърам кимна утвърдително, Антъни запали цигара и се приготви за изпитанието.

Даваше си сметка за опасността, пред която бе изправен. За по-малко от двайсет и четири часа се бе замесил в две несвързани едно с друго престъпления. Действията му във връзка с първото не можеха да бъдат оправдани с нищо. Умишлено бе скрил един труп, с което по същество се бе опълчил срещу правосъдието. Във втория случай се бе оказал на мястото на престъплението точно в момента, когато то е било извършено. Едва ли един млад човек можеше да изпадне в по-окаяно положение.

„В Южна Америка тези работи не ги разбират“, рече си наум Антъни.

Вече бе решил какво ще прави. Щеше да каже истината. Е, тук-тамеще да поизмени някоя дреболия, другаде щеше да премълчи нещо по-едро.

— Всичко започна преди около три седмици в Булавайо — започна той. — Мистър Ломакс знае, разбира се, къде се намира този преден пост на империята и така нататък. Там срещнах един свой приятел, казва се Джеймс Макграт.

Изрече името бавно, наблюдавайки реакцията на Джордж. Джордж подскочи в креслото и едва сдържа едно възклицание.

— По време на разговора ни поех ангажимент да дойда в Англия, за да направя една дребна услуга на мистър Макграт, защото той беше зает. Тъй като билетът бе купен на негово име, пътувах като Джеймс Макграт. Нямам представа дали по този начин съм нарушил някакъв закон, но това навярно го знае старши инспекторът и ще ме подведе под отговорност, ако е необходимо.

— Ако обичате, сър, продължете разказа си — рече Батъл и примигна.

— След като пристигнах в Англия, отседнах в хотел „Блиц“ все още под името Джеймс Макграт. Лондонската ми задача се състоеше да предам един ръкопис на едно издателство. Веднага обаче бях обсаден от представители на две политически партии от едно

чуждоземно кралство. Едните се опитаха да ми въздействат със строго конституционни методи, другите — с недотам конституционни. Дадох отговор и на едните, и на другите според обстоятелствата. Но патилата ми не приключиха с това. В същата нощ един от келнерите на хотела направи опит да открадне нещо от стаята ми.

— Ала вие не сте съобщили на полицията — каза старши инспектор Батъл.

— Прав сте. Не го направих. Не липсваше нищо. Все пак уведомих управителя на хотела и той ще го потвърди. Ще ви събщи и че същата нощ въпросният келнер внезапно е изчезнал по никое време от хотела. На другия ден ми се обадиха издателите и предложиха да изпратят в хотела свой представител, който да се срещне с мен и да прибере ръкописа. Съгласих се и на следващата сутрин договорката бе надлежно изпълнена. Оттогава не съм чувал нищо по въпроса и предполагам, че ръкописът благополучно е пристигнал в издателството. Вчера все още като Джеймс Макграт получих писмо от мистър Ломакс... — Антъни замълча. Бе започнал да изпитва удоволствие от разказа си. Джордж неловко се разшава в креслото.

— Сега си спомних — промърмори той. — Изпращам толкова много писма! Разбира се, не можеше да се очаква от мен да се досетя, при положение че в началото назовахте друго име. Позволявам си, освен това да кажа — тук в гласа на Джордж се появи назидателна нотка, — че намирам за крайно недостойно да използвате името на друг човек. Изобщо не се съмнявам, че сте извършили сериозно закононарушение.

— В това писмо — продължи Антъни, без да се трогва от тирадата, — мистър Ломакс прави редица предложения относно съдбата на поверения ми ръкопис. Също така ми предаде поканата на лорд Кейтърам да присъствам на партито тук.

— Радвам се да ви видя, любезни приятелю! — отвърна благородникът. — По-добре късно, отколкото никога, нали?

При тези думи Джордж се намръщи. Старши инспектор Батъл отново плъзна невъзмутимия си поглед върху Антъни.

— С това ли да обясним нощното ви присъствие в имението, сър?

— В никакъв случай — отговори радушно Антъни. — Когато получа покана да отседна в нечие имение, не прескачам оградата по

никог време, не прекосявам моравата и не проверявам дали са отворени партерните прозорци. В такива случаи заставам пред главния вход, натискам звънеца и след това си почиствам обувките в изтривалката. Нека обаче продължа разказа си. Написах отговор на мистър Ломакс, в който поясних, че ръкописът вече не е у мен и по тази причина за жалост трябва да отклоня любезната покана на лорд Кейтърам. След като обаче изпратих този отговор, се сетих за нещо, което дотогава ми бе убягнало — Антъни замълча: бе дошъл моментът да стъпи върху тънкия лед. — Докато се боричках с келнера Джузепе, от дрехите му изпадна късче хартия, върху което бяха написани няколко думи. В началото те не ми говореха нищо, но след като прочетох поканата, направих връзка с думата „Чимнис“. Извадих късчето хартия и го погледнах. Видях каквото очаквах. Ето го това парче хартия, прочетете го! На него пише: „Чимнис, четвъртък, 11,45“. Батъл внимателно разгледа бележката.

— Е, да — продължи Антъни, — названието „Чимнис“ може би няма никаква връзка с този дом. Но може и да има. Освен това въпросният Джузепе очевидно бе крадец и разбойник. Реших, че ще е добре да дойда дотук с кола, да се убедя, че всичко е наред, да отседна в странноприемницата и на следващата сутрин да се обадя на лорд Кейтърам, за да го предупредя през уикенда да си отваря очите на четири.

— Правилно — окуражи го Кейтърам. — Съвсем правилно!

— Закъснях обаче, тъй като не бях пресметнал добре времето за път. Накратко, спрях колата, прекатерих се през оградата и прекосих парка. Когато се оказах на терасата, целият дом тънеше в мрак и тишина. Тъкмо понечих да си тръгна, когато чух изстрел. Стори ми се, че се е раздал от вътрешността на замъка, така че се върнах, минах през терасата и се опитах да отворя прозорците. Но те бяха залостени, а и от къщата не се чуваха никакви отзвуци. Изчаках малко, ала в замъка цареше мъртвешка тишина. Реших, че съм сгрешил и съм чул изстрела на някой заблудил се браконьер — между другото, съвсем правдоподобен извод при тези обстоятелства.

— Напълно правдоподобен — съгласи се безизразно старши инспектор Батъл.

— Върнах се в странноприемницата, легнах си и тази сутрин научих новината. Дадох си сметка, че неминуемо ще бъда заподозрян.

Затова и дойдох, за да разкажа какво знам с надеждата, че няма да ми бъдат сложени белезници.

Настъпи кратко мълчание. Полковник Мелроуз погледна старши инспектор Батъл.

— Работата изглежда съвсем ясна — отбеляза той.

— Така е — рече Батъл. — Според мен тази сутрин няма да слагаме белезници на никого.

— Имате ли въпроси, Батъл?

— Бих искал да знам едно. Що за ръкопис беше това? Погледна Джордж, който му отговори без желание:

— Става дума за мемоарите на покойния граф Стилптич. Знаете ли...

— Излишно е да ми обяснявате повече — прекъсна го Батъл. — Вече ми е ясно. — След това се обърна към Антъни: — Господин Кейд, знаете ли кой е бил застрелян?

— В кръчмата разправяха, че е някой си княз Станислав или нещо от този род.

— Кажете му — рече лаконично Батъл на Джордж Ломакс.

На него явно никак не му се щеше да го прави, но той се насили да поясни:

— Господинът, посетил Чимнис инкогнито под името княз Станислав, всъщност бе Негово Височество княз Михаил Херцословашки.

Антъни подсвирна.

— Вижда ми се доста странно — отбеляза той.

Старши инспектор Батъл, който дотогава наблюдаваше Антъни от упор, тихо изръмжа, сякаш даваше израз на своята удовлетвореност, и рязко се изправи на крака.

— Бих искал да задам на мистър Кейд един-два въпроса — съобщи той. — Ако не възразявате, ще го поканя да идем заедно в заседателната зала.

— Разбира се, разбира се — отвърна лорд Кейтърам. — Водете го където искате.

Антъни и детективът излязоха.

Вече бяха махнали трупа от мястото на трагедията. Там, където той бе лежал, имаше тъмно петно, но по нищо не личеше, че в помещението се е разиграла трагедия. Слънчевите лъчи, нахлуващи

през трите прозорци, го бяха изпълнили с мека светлина, която подчертаваше пастелните тонове на старата ламперия. Антъни се огледа и хареса стаята.

— Бива си я — изкоментира младежът. — Такива неща могат да се видят само в добрата стара Англия.

Старши инспекторът не реагира на похвалното му слово. Вместо това му зададе въпрос:

— На вас в началото какво ви се стори? Че изстрелът се е раздал от тази стая, така ли?

— Я да видя. — Антъни отвори прозореца и излезе през него на терасата. Огледа дома. — Да, от тази стая беше. Тя е малко издадена и заема целия ъгъл. Ако бяха стреляли другаде, щях да си помисля, че звукът идва отляво. Стори ми се обаче, че го чувам зад себе си или отдясно. Тъкмо затова реших, че са браконieri. Стаята е на самия ъгъл, сам виждате. — Върна се обратно в помещението и зададе въпрос, за който сякаш току-що се бе сетил. — Защо обаче ме питате това? Та вие знаете, че се е стреляло тук?

— А! — възкликна старши инспекторът. — Никога не знаем толкова много, колкото ни се иска. Наистина е бил застрелян тук. Вие нали споменахте, че сте проверили дали прозорците са отворени?

— Да. Бяха залостени отвътре.

— Колко прозореца проверихте?

— И трите.

— Сигурен ли сте, сър?

— Имам навика да съм сигурен. Защо питате?

— Защото има нещо странно — отвърна старши инспекторът.

— Какво?

— Когато престъплението бе разкрито тази сутрин, средният прозорец бе отворен. Тоест, не бе залостен отвътре.

— Уф! — ахна Антъни, след което седна на перваза и извади табакерата си. — Ето ти ново двайсет! Това изменя напълно нещата. В такъв случай остават две възможности. Едната е, че е бил убит от човек, който се е намирал в дома и след моето заминаване е отключил единия прозорец, за да изглежда убийството работа на външен човек. Другата възможност е да ви лъжа. Както виждам, вие сте по-склонен да повярвате във втората възможност. Уверявам ви обаче, че грешите.

— Никой няма да напусне къщата, докато не разпитам всички — отсече мрачно старши инспектор Батъл.

Антъни го погледна съчувствено.

— Кога ви дойде на ум, че това може да е работа на човек, намиращ се в къщата? — попита младежът.

Батъл се усмихна.

— Още в самото начало. Вашите следи бяха някак си дразнещо очебийни. Усъмних се в момента, когато размерът на обувките ви напълно съвпадна с този на отпечатъците.

— Моите поздравления на Скотланд Ярд! — рече любезно Антъни.

Той обаче си даде сметка, че тъкмо сега, когато Батъл бе дал вид, че приема пълната непричастност на Антъни в престъплението, трябва да е най-нащрек. Старши инспектор Батъл бе много хитър. Не биваше да си позволява и най-малкото подхлъзване пред него.

— Предполагам, е станало тук — рече Антъни и посочи тъмната ивица върху пода. — Нали?

— Да.

— С какво е бил застрелян? С револвер?

— Да. Но ще разберем марката едва когато извадят при аутопсията куршума.

— Значи револверът още не е открит.

— Не.

— И никакви следи ли няма?

— Е, разполагаме с това.

С жеста на съзаклятник старши инспектор Батъл извади половин лист хартия. Наблюдаваше внимателно Антъни, когато му го показваше, без обаче това да проличи.

Антъни веднага разпозна рисунката върху парчето хартия, ала не се издаде, че се е смутил от нея.

— Значи отново „Другарите на Червената ръка“. Щом са рекли да показват наляво и надясно този символ, може би е най-добре да го отпечатат. Навярно е много досадно за всеки конкретен случай да го рисуват на ръка. Къде бе намерено това.

— Под трупа. Вие виждали ли сте по-рано тази рисунка, сър.

Антъни му описа набързо краткото си спречкване с въпросното човеколюбиво сдружение.

— Според мен замисълът е да се създаде впечатлението, че Другарите са му видели сметката.

— Допускате ли го, сър?

— Как да ви кажа, на пръв поглед ще затвърди славата им. От друга страна обаче знам, че който най-много заплашва с кръвопролития, обикновено не е помирисвал кръв. Другарите не ми се виждат чак такива смелчаци, пък и са твърде живописни на вид. Не ми се вярва сред тях да се намери човек, който да се дегизира като гост на празненство в провинциално благородническо имение. Все пак е възможно всичко.

— Прав сте, мистър Кейд, възможно е всичко.

Антъни изведнъж се развесели.

— А, вече ми е ясно. Отворен прозорец, следи от стъпки и подозрителен непознат в селската странноприемница. Но ще ви уверя, драги ми старши инспекторе, че може да съм всякакъв, ала не съм местният представител на Червената ръка.

Старши инспектор Батъл се подсмихна и едва след това извади главния си коз.

— Имате ли нещо против да видите тялото? — попита внезапно той.

— Не, естествено — отвърна Антъни.

Батъл извади от джоба си ключ и като тръгна пред младежа, спря пред една врата и я отключи. Беше един от малките кабинети. Трупът, сложен върху масата, бе покрит с чаршаф.

Старши инспектор Батъл изчака Антъни да застане до тялото и чак тогава дръпна с рязко движение чаршафа.

Очите му тържествено просветнаха, когато Антъни възкликна и на лицето му се изписа удивление.

— Значи го познавате, мистър Кейд — рече Батъл с глас, който се постара да очисти от всякакво тържествуване.

— Познавам го, как да не го познавам — отговори съвзелият се Антъни. — Но не като княз Михаил Обоглович. Дойде при мен от името на господата Болдърсън и Ходжкинс и се представи като Холмс.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ГОСТЪТ ОТ АМЕРИКА

Старши инспектор Батъл заметна отново тялото с чаршафа с унилия вид на човек, току-що проиграл най-силния си коз. С ръце в джобовете, Антъни се бе замислил.

— Значи това е имал предвид старият Лолипоп, когато натърти, че разполага и с други средства — промърмори младежът.

— Какво казахте, мистър Кейд?

— А, нищо, нищо. Извинете, отплеснах се. Оказа се, че от мен, или по-точно от моя приятел Джими Макграт елегантно бяха отнети хиляда лири.

— Хиляда лири не са малко пари — изкоментира Батъл.

— Смущават ме не толкова тези хиляда лири — отвърна Антъни, — макар и да съм съгласен с вас, че не са малко пари, колкото фактът, че бях измамен. Предадох ръкописа като последния глупак. Ето кое е обидно, старши инспекторе.

Детективът не му отговори.

— Е — продължи Антъни, — стига съм се вайкал, от това полза никаква. Може би още не всичко е изгубено. До следващата сряда трябва да издиря мемоарите на стария симпатяга Стилптич и всичко ще бъде наред.

— Имате ли нещо против да се върнем в заседателната зала, мистър Кейд? Ще ми се да ви покажа нещо.

Отидоха в залата и детективът се насочи направо към средния прозорец.

— Знаете ли, мистър Кейд, сетих се за този прозорец. Не може да се помръдне, наистина. Не е изключено обаче да сте сгрешили, когато сте помислили, че е залостен отвътре. Възможно е просто да е запецнал. Сигурен съм, да, почти съм сигурен, че сте сгрешили.

Антъни го погледна изпитателно.

— А ако заявя, че съм убеден в това?

— Не допускате ли, че дограмата се е слепнала — попита го Батъл, вторачен право в очите.

— Щом ви допада, старши инспекторе, допускам.

Батъл се усмихна доволно.

— Бързо схващате, сър. И не възразявате да го потвърдите в подходящ момент, нали?

— Не. Аз...

Прекъсна насред изречението, тъй като Батъл го стисна за китката. Старши инспекторът се наведе и започна да се ослушва.

Като показва с ръка на Антъни също да мълчи, се промъкна на пръсти до вратата и рязко я отвори.

Там стоеше висок мъж с черна коса, грижливо сресана на път в средата, с подчертано невинни порцелановосини очи и с дългнесто спокойно лице.

— Извинете, господа — провлачи той със силен отвъдокеански акцент, — но дали може да огледам местопрестъплението? Сигурно и двамата сте от Скотланд Ярд.

— Аз нямам тази чест — уточни Антъни, — но този господин е старши инспектор Батъл от Скотланд Ярд.

— Така ли? — попита господинът от Америка, като се направи на много заинтригуван. — Приятно ми е да се запозная с вас, сър. Казвам се Хайръм П. Фиш и съм от Ню Йорк.

— Какво искахте да видите, мистър Фиш? — попита детективът.

Американецът влезе бавно в стаята и огледа с голямо любопитство тъмната ивица на пода.

— Интересувам се от престъпления, мистър Батъл. Те са едно от моите хобита. Автор съм на поредица статии по въпроса, поместени в един от нашите седмичници под заглавието „Упадъкът в нравите и престъпността“.

Докато говореше, очите му обходиха цялото помещение, без да пропускат нищо. Погледът му се задържа малко по-дълго единствено върху прозореца.

— Трупът беше преместен — рече старши инспектор Батъл, констатирайки един и без това очевиден факт.

— Естествено — отвърна мистър Фиш. Погледът му се плъзна по облицованите с ламперия стени. — В тази стая, господа, има няколко великолепни картини. Една на Холбайн, две на Ван Дайк и ако не

греша, една на Веласкес. Живописиста ме интересува не по-малко от първите издания. Лорд Кейтърам има добрината да ме покани тук именно за да видя тези издания. — Фиш въздъхна. — Но, уви, сега явно няма да имам тази възможност. Гостите вероятно трябва да се върнат незабавно в града.

— Боя се, сър, че това засега е невъзможно — отвърна старши инспектор Батъл. — Никой не бива да напуска замъка, преди да е бил разпитан.

— Тъй ли? А кога ще е разпитът?

— Може би утре, а може би не по-рано от понеделник. Налага се да извикаме съдебен лекар и да направим аутопсия.

— Ясно — каза американецът. — При тези обстоятелства обаче уикендът ще бъде доста тъжен.

Батъл тръгна към вратата.

— Хайде да излезем — предложи той. — Стаята трябва да остане заключена.

Изчака другите двама да излязат, заключи вратата и прибра ключа.

— Сигурно търсите отпечатъци от пръсти? — рече мистър Фиш.

— Възможно е — бе лаконичен старши инспекторът.

— Вероятно в такава нощ един пришълец непременно е оставил и следи от стъпки върху паркета.

— Отвън са много, вътре няма.

— Отвън са моите — намеси се бодро Антъни. Излъчващите невинност очи на американеца се спряха върху него.

— Учудвате ме, млади момко — каза той.

Завиха по коридора и се оказаха в голямо просторно помещение, облицовано като заседателната зала с ламперия от стар дъб. В дъното изникнаха други две фигури.

— Ето го и нашия великолепен домакин! — възкликна мистър Фиш.

В този момент подобно описание на лорд Кейтърам бе толкова нелепо, че Антъни се извърна, за да прикрие усмивката си.

— Придружен е от една дама, чието име снощи не успях да разбера — продължи американецът. — Възхитителна е. Наистина е възхитителна.

Лорд Кейтърам бе в компанията на Вирджиния Ревъл.

Антъни отдавна бе очаквал тази среща. Не знаеше как да реагира. Реши да остави инициативата в ръцете на Вирджиния. Макар и да бе убеден в нейното хладнокръвие, нямаше представа как ще се държи тя. Вирджиния не му остави много време за разсъждения.

— Та това е мистър Кейд! — каза тя, като му подаде двете си ръце. — Значи в края на краищата успяхте да дойдете.

— Драга ми мисис Ревъл, нямах представа, че мистър Кейд ви е приятел — рече лорд Кейтърам.

— Много стар приятел — уточни Вирджиния, дарявайки Антъни със закачлива усмивка. — Вчера неочаквано го срещнах в Лондон и му казах, че ще бъда тук.

Антъни побърза да ѝ подаде информация.

— Обясних на мисис Ревъл, че съм принуден да отклоня вашата любезна покана, тъй като тя всъщност е предназначена за друг човек. Щеше да бъде много некрасиво да ви се натрапи един непознат.

— Всичко това вече приключи, любезни друже — отвърна лорд Кейтърам. — Ще наредя да донесат багажа ви от странноприемницата.

— Много мило от ваша страна, лорд Кейтърам, но...

— Глупости, разбира се, че ще останете в Чимнис. Това е ужасно място за нощувка, за „Веселите играчи на крикет“ ми е думата.

— Разбира се, че трябва да останете, мистър Кейд — повтори любезно и Вирджиния.

Антъни съобрази, че обстановката се е изменила. Вирджиния бе сторила твърде много за него. Вече нямаше да го приемат като непознат с неизяснено положение. Мисис Ревъл очевидно имаше в този дом авторитет и всеки, препоръчан от нея, се радваше на доверие. Сети се за пистолета на дървото в Бърнам Бийчъс и го напуши смях.

— Ще наредя да донесат вещите ви — каза лорд Кейтърам. — При тези обстоятелства едва ли е удобно да идем на лов. Жалко, но няма как. А и не знам какво, по дяволите, да правя с Айзъкстейн. Уф, всичко е толкова неприятно!

Потиснатият благородник въздъхна тежко.

— В такъв случай всичко е наред — рече Вирджиния. — Е, мистър Кейд, вече можете да бъдете полезен и като начало да ме придружите до езерото. Там е много спокойно, далеч е от всякакви престъпления. Горкият лорд Кейтърам, да търпи убийства в дома си! Джордж е виновен! Всъщност той организира приема.

— Уви, така е! — намеси се лорд Кейтърам. — Изобщо не биваше да го слушам.

Придаде си вида на силен човек, станал жертва на една — единствена слабост.

— Няма как да не го слушаш — възрази Вирджиния. — Вкопчва се в теб така, че няма мърдане. Мисля да изобретя подвижни ревери.

— Няма да е зле — подсмихна се домакинът. — Радвам се, че дойдохте, Кейд. Нуждая се от подкрепа.

— Безкрайно мил сте, лорд Кейтърам — отвърна Антъни. — Особено при положение че съм такъв съмнителен елемент. Но с престоя си тук улеснявам Батъл.

— В какъв смисъл, сър? — поинтересува се старши инспекторът.

— Няма да е така трудно да ме държите под око — поясни учтиво Антъни и от игривото пламъче, мярнало се за миг в очите на инспектора, разбра, че е улучил право в десетката.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВНО ОТ ПОЛИТИЧЕСКО И ФИНАНСОВО ЕСТЕСТВО

Ако се изключеха неволните потрепвания на клепачите, старши инспектор Батъл с нищо не издаваше, че неговата невъзмутимост е засегната от нещо. Дори и да се бе изненадал, че Вирджиния познава Антъни, не го показва. Заедно с лорд Кейтърам останаха да наблюдават как Вирджиния и Антъни излизат през вратата, водеща към градината. Мистър Фиш също ги гледаше.

— Много мил младеж — рече лорд Кейтърам.

— На мисис Ревъл навярно ѝ е приятно да срещне стар приятел — промърмори американецът. — Вероятно се познават от доста отдавна.

— Така изглежда — съгласи се лордът, — макар и досега да не е споменавала името му. Между другото, Батъл, мистър Ломакс пита за вас. Сега е в Синята утринна стая.

— Чудесно, лорд Кейтърам. Веднага ще ида при него.

Батъл откри без усилие синята утринна стая. Вече се бе запознал с разположението в дома.

— А, ето ви и вас, Батъл! — каза Ломакс. Разхождаше се нетърпеливо напред-назад по килима.

В стаята имаше още един човек, едър мъж, настанил се в креслото до камината. Бе облечен в дрехите, които англичаните използват за лов, но странно, те не му отиваха. Имаше подпухнало жълтеникаво лице, черни очи, непроницаеми като на кобра, грамаден крив нос и огромна четвъртита челюст, издаваща сила.

— Влезте, Батъл! — рече раздразнено Ломакс. — И затворете вратата! Това е мистър Хърман Айзъкстейн.

Батъл любезно го поздрави с кимване. Бе му известно всичко за мистър Хърман Айзъкстейн. Макар и едрият финансист да седеше

неподвижно в креслото, докато Ломакс се разхождаше с важен вид из стаята, Батъл знаеше много добре кой е истинският господар.

— Сега можем да разговаряме по-свободно — поде Ломакс. — Не исках да казвам всичко пред лорд Кейтърам и полковник Мелроуз. Нали разбирате, Батъл? За такива неща не бива да се шуми.

— Разбирам — рече Батъл. — Работата е там, че в края на краищата все пак започва да се шуми.

За миг забеляза сянката на усмивка върху подпухналото жълто лице. Тя изчезна бързо, както се бе появила.

— Кажете ми сега какво мислите за този млад човек, за Антъни Кейд, де — продължи Джордж. — Още ли смятате, че е невинен?

Батъл поприсви рамене.

— Разказът му изглежда правдоподобен. Част от него сме в състояние да проверим. Бе убедителен в обяснението на причините за снощното си идване тук. Разбира се, веднага ще изпратя телеграма до Южна Африка, за да поискам сведения за него.

— Значи смятате, че не е съучастник? Батъл вдигна голямата си четвъртита ръка.

— Не бързайте толкова, сър.

Не съм казвал такова нещо.

— А вие какво мислите за престъплението, старши инспектор Батъл? — обади се най-сетне и Айзъкстейн.

Гласът му бе плътен и приятен, в него имаше нещо, което те подтиква към искреност. Навярно преди години този глас бе вършил добра работа на стопанина си по време на заседания на управителни съвети.

— Още е твърде рано да имам определено становище, мистър Айзъкстейн. Досега съм успял да формулирам само един въпрос.

— И какъв е той?

— Вечният въпрос. Въпросът за подбудите. За това, кой би се облагодетелствал от смъртта на княз Михаил. Първо трябва да дадем отговор на него, за да продължим нататък.

— Революционната партия на Херцословакия... — започна Джордж.

Старши инспектор Батъл махна с ръка. В жеста му имаше по-малко почтителност от обичайното.

— Ако думата ви е за „Другарите на Червената ръка“, сър, не са те.

— Ами листът с Червената ръка върху него?

— Недооценили са ни, щом са решили, че могат по този начин да ни насочат към грешна следа.

Джордж почувства достойнството си леко накърнено.

— Наистина, Батъл, не виждам на какво основание сте толкова убеден в това.

— Мистър Ломакс, знаем всичко за „Другарите на Червената ръка“. Държим ги под наблюдение от деня, когато княз Михаил дойде в Англия. Това е част от най-елементарната дейност на отдела. Никой не би ги допуснал да се приближат и на километър до него.

— Подкрепям мнението на старши инспектор Батъл — рече Айзъкстейн. — Другаде трябва да насочим усилията си.

— Видите ли, сър — поде пак Батъл, насърчен от тази подкрепа. — Все пак знаем нещо за случая. Ако не ни е известно кой печели от тази смърт, поне знаем кой губи.

— Какво искате да кажете? — попита Айзъкстейн. Черните му очи се впиха в детектива. Батъл реши, че повече от всякога той прилича на кобра, готова да те ухапе.

— Искам да кажа, че губите вие и мистър Ломакс, да не говорим за Лоялистката партия на Херцословакия. Ако ме извините за израза, сър, минатите сте вие.

— Батъл! Това наистина преминава... — започна шокираният Джордж.

— Продължете, Батъл — каза Айзъкстейн. — Думата „минатите“ описва съвсем точно положението ни. Виждам, че сте умен мъж.

— На вас ви е нужен крал. А сега този крал го няма.

— Батъл изщрака с големите си пръсти. — Трябва бързо да намерите нов, а едва ли ще е лесно. Не, не. Не искам да знам подробностите на вашия план. Достатъчно ми е да съм видял общите му контури. Все пак, ако съм разбрал добре, става дума за голяма сделка, нали?

Айзъкстейн бавно наведе глава.

— За много голяма.

— Оттук стигам и до втория си въпрос: кой е следващият наследник на херцословашкия престол?

Айзъкстейн обърна поглед към Ломакс. Той отговори на въпроса с известна неохота и доста колебание.

— Би трябвало да е... Ако не се лъжа... Да, всъщност следващият по ред вероятно е княз Николай.

— Тъй — рече Батъл. — А кой е княз Николай?

— Пада се първи братовчед на княз Михаил.

— Добре — каза Батъл. — Бих искал да узная всичко възможно за княз Николай, особено къде се намира сега.

— За него не са известни много неща — уточни Ломакс. — В младостта си е имал твърде странни идеи, другарувал е със социалисти и републиканци и въобще е имал поведение, съвсем неподходящо на сана му. Бил е изключен от Оксфорд, май за някакви младежки лудории. Две години след това плъзнаха слухове, че е загинал в Конго, но те не се потвърдиха. Преди няколко месеца, тъкмо когато се заговори за възхода на роялистите, той отново се появи на бял свят.

— Така ли? — попита Батъл. — Къде?

— В Америка.

— В Америка!

Батъл се обърна към Айзъкстейн с една-единствена дума.

— Нефт?

Финансистът кимна.

— Явно беше отчел, че ако херцословаците си изберат крал, ще го предпочетат пред княз Михаил. Заяви, че е човек, по-близък от него до съвременните идеи, и напомни за ранните си демократични възгледи и за симпатията си към републиканските идеали. Бе готов да предостави концесии на една американска финансова група в замяна на финансова подкрепа.

Старши инспектор Батъл изневери на своята невъзмутимост и от удивление подсвирна.

— А, ето каква е работата — промърмори той. — Междувременно Лоялистката партия подкрепи княз Михаил и вие решихте, че битката е спечелена. И изведнъж ви се стоварва това на главата.

— Надявам се, не допускате, че... — започна Джордж.

— Става дума за много голяма сделка — продължи Батъл. — Мистър Айзъкстейн го каза. А щом той казва, че една сделка е много голяма, тя наистина е много голяма.

— Винаги могат да се открият безскрупулни оръдия — рече спокойно Айзъкстейн. — Засега печели Уолстрийт. Все още обаче не са ме победили. Ако искате да сторите добро дело за отечеството си, старши инспектор Батъл, открийте убицеца на княз Михаил.

— Има нещо, което ми се вижда много подозрително — вметна Джордж. — Защо капитан Андраши, флигеладютантът, не пристигна в замъка заедно с княза?

— Проверих това — отвърна Батъл — и работата е съвсем проста. Останал е в града, за да уреди на княза среща с една дама за следващия уикенд. Баронът гледал с известно неодобрение на тези неща, намирайки ги за недотам уместни в сегашния момент, затова на Негово Сиятелство му се е налагало да проявява повишена дискретност. Бил е, ако смея да кажа, един доста разпуснат човек.

— Боя се, че е така — рече важно Джордж. — Да, наистина.

— Според мен, сър, има още нещо, с което трябва да се съобразим — каза Батъл след известно колебание. — Има сведения, че крал Виктор е в Англия.

— Крал Виктор ли?

Ломакс се намръщи, опитвайки се да си спомни.

— Прословут френски разбойник, сър. Парижката Surete^[1] вече ни предупреди.

— Спомням си, разбира се — рече Джордж. — Крадецът на бижута, нали? Всъщност нали този човек...

Той не довърши мисълта си. Айзъкстейн, който дотогава наблюдаваше разсеяно камината, вдигна очи твърде късно, за да забележи предупредителните знаци, отправени от старши инспектор Батъл към Джордж. Бидейки обаче човек, улавящ с лекота промените в обстановката, усети появяването на някакво напрежение.

— Повече няма да ти трябвам, нали, Ломакс? — попита той.

— Не, драги приятелю, благодаря.

— Старши инспектор Батъл, ако се върна в Лондон, ще наруша ли плановете ви?

— Да, сър — отвърна учтиво старши инспекторът. — Видите ли, ако вие си тръгнете, навярно и други ще поискат да сторят същото и така няма да мога да свърша никаква работа.

— Ясно.

Финансистът излезе от стаята и затвори вратата.

— Айзъкстейн е чудесен човек — промълви механично Джордж Ломакс.

— Да, наистина, силна личност е — съгласи се старши инспектор Батъл.

Джордж започна отново да се разхожда из стаята.

— Вашата информация много ме смути. Крал Виктор! А аз си мислех, че е в затвора.

— Излязъл е преди няколко месеца. Френската полиция е смятала да не го изпуска от очи, но той е успял да ѝ се изплъзне. Доколкото го познавам, едва ли го е затруднило особено. Той е един от най-хладнокръвните разбойници, които познавам. Имат причини да смятат, че е заминал за Англия, и веднага ни предупредиха.

— Че за какво му е да идва в Англия?

— Вие ще прецените по-добре, сър — отвърна многозначително Батъл.

— А, имате предвид онази история? Така ли мислите? Да, да, виждам, че сте осведомен. Разбира се, тогава не бях на работа, но цялата история ми бе разказана подробно от покойния лорд Кейтърам. Безпрецедентна катастрофа.

— Да, Кохинорът... — каза замислено Батъл.

— Тихо, Батъл! — Джордж подозрително се огледа. — Моля ви, без имена! Ако се наложи да говорите за него, казвайте „Кей“.

Старши инспекторът отново бе придобил невъзмутим вид.

— Батъл, да не смятате да свържете и сегашния случай с крал Виктор?

— Това просто е една от възможностите, сър, и толкоз. Навярно си спомняте, че имаше само четири места, където една... царствена особа е могла да скрие скъпоценния камък. Едно от тях е Чимнис. Крал Виктор бе арестуван в Париж три дни след изчезването на „Кей“. Остана ни надеждата, че когато някой ден дойде да го потърси, ще го проследим.

— Но имението бе претърсено педя по педя поне десет пъти.

— Така е — съгласи се Батъл. — Това обаче не е от особена полза, когато не знаеш къде да търсиш. Бихме могли да допуснем, че въпросният крал Виктор е дошъл тук да търси предмета, бил е изненадан от княз Михаил и го е застрелял.

— Възможно е — каза Джордж. — Дори изглежда много вероятно.

— Аз бих го окачествил само като възможност, сър. Като възможност и нищо повече.

— Защо?

— Защото не е известно крал Виктор да е отнемал някога човешки живот — отвърна Батъл съвсем сериозно.

— Но такъв човек... Такъв опасен престъпник...

— Престъпниците винаги остават верни на нрава си, мистър Ломакс. Изненадващо е, но е така. И въпреки всичко...

— Да?

— И въпреки всичко бих искал да разпитам лакея на княза. Нарочно го оставих последен. Ако не възразявате, сър, нека го повикаме.

Джордж кимна. Старши инспекторът натисна звънеца. Тредуел дойде, изслуша указанията му и излезе.

След малко се върна, придружен от висок светлокос мъж с изпъкнали скули и хлътнали сини очи. Невъзмутимостта му можеше да се мери с тази на Батъл.

— Борис Анчуков?

— Да.

— Бяхте лакей на княз Михаил.

— Да, аз съм лакей на Негово сиятелство. — Човекът говореше на правилен английски, макар и със силен чужд акцент.

— Известно ли ви е, че тази нощ са убили вашия господар?

Човекът издаде звук, наподобяващ рева на див звяр. Джордж благодарумно се оттегли към прозореца.

— Кога за последен път видяхте господаря си?

— Негово сиятелство си легна в десет и половина. Аз, както винаги, спях в преддверието на спалнята му. Навярно е слязъл долу през другата врата, дето е към коридора, и затова не съм го чул. Възможно е и да съм бил упоен. Показах се недостоен слуга. Спял съм, докато господарят ми е бил буден. Проклет да съм.

Джордж го наблюдаваше с възхищение.

— Вие обичахте своя господар, нали? — попита Батъл, вперил поглед в събеседника си.

Лицето на Борис се изкриви. Той преглътна два пъти. След това се чу развълнуваният му глас.

— Чуй ме, английски полицаю! Бях готов да дам живота си за него! И тъй като сега той е мъртъв, а аз съм още жив, очите и сърцето ми няма да намерят покой, докато не отмъстя за него! Ще проследя като хрътка убиеца му и когато го открия... — Погледът му светна, той извади от палтото си огромен нож и го размаха. — Когато го открия, няма да го убия веднага. О, не! Първо ще му отрежа носа, после ушите, сетне ще му избода очите и едва тогава ще вкарам острието в черното му сърце!

Бързо прибра ножа, извърна се и излезе от стаята. Очите на Джордж Ломакс, които по начало си бяха изпъкнали, този път наистина щяха да изскочат.

— Чистокръвна херцословашка порода! — промърмори той. — Какъв дивашки народ! Разбойническо племе!

Старши инспектор Батъл се изправи.

— Този човек или е искрен — отбеляза той, — или е най-изпеченият лъжец, когото съм срещал. Ако е искрен, Бог да е на помощ на убиеца на княз Михаил, когато го открие тази човекообразна хрътка.

[1] Служба за сигурност (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

НЕПОЗНАТИЯТ ФРАНЦУЗИН

Вирджиния и Антъни се разхождаха по пътеката, водеща към езерото. Първите няколко минути, след като излязоха от замъка, вървяха в мълчание. След това Вирджиния го наруши със смеха си.

— Боже мой! — каза тя. — Нали е ужасно? Толкова неща имам да ви казвам, а и толкова, въпроси имам да ви задам, че просто не знам откъде да почна. Преди всичко — Вирджиния понижи глас — какво направихте с трупа? Звучи ужасно, нали? Никога не бях предполагала, че ще се обиграя толкова много в престъпленията.

— Сигурно е съвсем ново усещане за вас — рече Антъни.

— Но не и за вас?

— Е, и аз не бях крил трупове.

— Разкажете ми какво стана.

Кратко и стегнато Антъни ѝ описа действията си от предната нощ. Вирджиния го изслуша внимателно.

— Постъпили сте умно — одобри тя. — Ще си прибера сандъка, щом се върна на гара Падингтън. Ще имаме проблеми единствено ако се наложи да давате обяснения къде сте били снощи.

— Едва ли ще се наложи. Открили са трупа най-рано през нощта или тази сутрин. Иначе щеше да пише във вестниците. Каквото и да се твърди в детективските романи, лекарите не са чак такива вълшебници, ме да кажат точно кога е настъпила смъртта. Така и няма да научат точния час на смъртта му. Едно алиби за тази нощ ми е къде-къде по-полезно.

— Знам. Лорд Кейтърам ми разказа всичко. Но нали човекът от Скотланд Ярд е убеден във вашата невинност?

Антъни не ѝ отговори веднага.

— Не изглежда особено умен — продължи Вирджиния.

— Не знам дали е така — отвърна бавно Антъни. — Струва ми се, че старши инспектор Батъл не е за подценяване. На пръв поглед е убеден в моята невинност, но не съм сигурен в това. В момента е

озадачен, че засега не съзира видими подбуди да съм извършил престъплението.

— Видими ли? — удиви се Вирджиния. — Че за какво ви е да убивате чуждестранен княз, когото не познавате?

Антъни я погледна изпитателно.

— Нали преди време сте живели в Херцословакия?

— Да, бях там две години заедно със съпруга си. Той бе на работа в посолството.

— Това е било точно преди убийството на краля и кралицата. Срецали ли сте случайно княз Михаил Оболович?

— Михаил? Да, разбира се. Отвратително малко човече. Предложи ми да сключим морганатически брак, моля ви се!

— Виж ти! И каква съдба бе отредил на вашия съпруг?

— А, вече си бе измислил някакъв план в библейски стил.

— Вие как отговорихте на това любезно предложение?

— За съжаление, трябваше да се съобразяваме дипломатическия си статут — каза Вирджиния, — та ме можах да му дам отговора, който заслужаваше. Все пак клетият малък Михаил остана доста наранен от думите ми. Защо ме питате за него?

— Дойде ми нещо на ум. Доколкото разбирам, не сте се срещнали с убития.

— Не. Веднага след като пристигна, той „се оттегли в покоите си“, както пише в книгите.

— Естествено, не сте видели и трупа?

Вирджиния поклати глава. Проліча, че е заинтригувана от думите на Антъни.

— Смятате ли, че бихте могли да го видите?

— Ако използвам връзките си във висшето общество, тоест лорд Кейтърам, бих могла. Защо? Това заповед ли е?

— Боже мой, не! — отвърна ужасен Антъни. — Нима съм давал основания да бъда заподозрян като диктатор? Работата е просто в това, че под името княз Станислав тук е бил инкогнито княз Михаил Херцословашки.

Вирджиния го погледна учудено.

— Сега разбирам — каза тя и си възвърна обичайната усмивка. — Сигурно не подозирате, че Михаил е побързал да се прибере в покоите си, за да ме избегне?

— Допускам такова нещо — съгласи се Антъни. — Видите ли, ако съм прав, че някой е искал да ви попречи да дойдете в „Чимнис“, причината очевидно е, че познавате Херцословакия. Давате ли си сметка, че тук вие сте единственият човек, който е виждал княз Михаил?

— Да не би да искате да кажете, че убитият е бил измамник, че се е представял за друг?

— Тъкмо това ми хрумна. Ако уредите с лорд Кейтърам веднага да ви покажат трупа, ще изясним бързо този въпрос.

— Бил е застрелян в 11,45 — рече Вирджиния замислено. — Точно в часа, споменат върху онова късче хартия. Всичко изглежда ужасно загадъчно.

— Добре, че се сетих. Този ли е прозорецът на вашата стая? Вторият от края над заседателната зала?

— Не, моята стая е в елизабетинското крило, от другата страна. Защо?

— Когато снощи си тръгнах, след като реших, че съм чул изстрел, в тази стая запалиха лампата.

— Виж ти! Не знам кой е настанен в нея, но лесно ще разбере, ще питам Бъндъл. Дали и там не са чули изстрела?

— И да са го чули, не са го съобщили. От Батъл разбрах, че никой от обитателите на дома не е чул изстрела. Това е единствената следа, която имам, а тя не дава кой знае колко. Ще тръгна обаче по нея, пък ще видим.

— Наистина странно — отвърна замислено Вирджиния.

Бяха стигнали до навеса за лодки край езерото и се облегнаха на него.

— А сега, за да си разкажем всичко, ще се поразходим малко с лодка. Така ще бъдем далеч от бдителните уши на Скотланд Ярд, на гости от Америка и на любопитни прислужници.

— Вече чух нещо от лорд Кейтърам — каза Вирджиния, — но то не е достатъчно. Като начало нека разбере кой всъщност сте: Антъни Кейд или Джими Макграт?

За втори път тази сутрин Антъни описа последния месец и половина от своя живот с тази разлика, че версията за Вирджиния не бе редактирана.

— Между другото, мисис Ревъл — рече в заключение, — още не съм ви благодарил, че изложихте на опасност безсмъртието на душата си, като ме обявихте за свой стар приятел.

— Разбира се, че сте стар приятел — извика Вирджиния. — Допускате ли, че ще ви натреса труп, а при следващата си среща с вас ще твърдя, че ви виждам за втори път? Само това оставаше! — Тя замълча, сетне продължи: — Знаете ли, има още нещо. През цялото време си мисля, че в мемоарите има някаква тайна, която още не сме разгадали.

— Така е — съгласи се Антъни. — Има още нещо, което бих ви помолил да споделите с мен — допълни младежът.

— Какво?

— Защо се изненадахте, когато вчера на Понт Стрийт споменах името Джими Макграт? Чували ли сте го и преди?

— Да, любезни ми Шерлок Холмс. Джордж — братовчед ми Джордж Ломакс, де — ме посети предния ден и ми наговори куп ужасни глупости. Замисълът му бе да дойда тук, да завъртя главата на въпросния господин Макграт и подобно на Далила да му измъкна някак мемоарите. Разбира се, той не използва тези думи. Наговори ми куп глупости за англичанките и така нататък, но веднага разбрах накъде бие. На клетия стар Джордж е присъщо да разсъждава именно с такива долни категории. След като се видя, че искам да знам прекалено много, той се опита да ме отклони с лъжи, на които нямаше да повярва и двегодишно дете.

— Все пак неговият план успя — отбеляза Антъни. — Аз, предполагаемият Джеймс Макграт, съм тук и вие се държите любезно с мен.

— Така е, но за жалост на клетия Джордж липсват мемоарите! Сега пък аз ще ви задам един въпрос. Когато ви казах, че не съм написала тези писма, вие отвърнахте, че го знаете. Как отгатнахте?

— Не бе трудно — отговори Антъни с усмивка. — Разбирам от психология.

— Излиза, че сте повярвали веднага в кристалната чистота на моя морал и...

Антъни обаче поклати енергично глава.

— Няма такова нещо. Не знам нищо за вашия морал. Възможно е да имате любовник и да му пишете писма. Жена като вас обаче никога

не би позволила да бъде изнудвана. Тази Вирджиния, която е написала писмата, щеше да умре от страх. Вие щяхте да се борите.

— Коя ли е тази Вирджиния Ревъл? И къде е? Изпитвам странното чувство, че имам двойница.

Антъни запали цигара.

— Знаете ли, че едно от писмата е било изпратено от Чимнис? — попита младежът.

— Какво? — Вирджиния бе изумена. — Кога е било писано?

— Нямаше дата. Но все пак е странно, нали?

— Повече от сигурна съм, че освен мен друга Вирджиния Ревъл не е гостувала в имението. Бъндъл или лорд Кейтърам непременно щяха да ме уведомят, ако имаше такова съвпадение на имената.

— Права сте, доста е странно. Знаете ли, мисис Ревъл, започвам да се съмнявам, че съществува и друга Вирджиния Ревъл.

— Изглежда трудно откриваема — съгласи се Вирджиния.

— Да. Вече си мисля, че авторът на тези писма умишлено е използвал вашето име.

— Но защо? — извика Вирджиния. — Защо му е било да го прави?

— Е, точно в това е въпросът. Все още не са ни ясни прекалено много неща.

— Кой според вас е убил Михаил? — попита внезапно Вирджиния. — „Другарите на Червената ръка“ ли?

— Не е изключено — отвърна Антъни с недоволен глас. — Безсмислените убийства са в стила им.

— Време е да действаме — рече Вирджиния. — Ето, идват лорд Кейтърам и Бъндъл. Преди всичко трябва да се убедим дали мъртвецът е Михаил или друг човек.

Антъни започна да гребе към брега и след малко се оказаха в компанията на лорда и дъщеря му.

— Обядът закъснява — рече потиснат Негова светлост.

— Батъл сигурно е обидил готвачката.

— Това е мой приятел, Бъндъл — каза Вирджиния. — Бъди мила с него.

Бъндъл изгледа Антъни с любопитство и заговори Вирджиния, сякаш него го нямаше.

— Къде откриваш такива хубави мъже? Как го постигаш? — попита със завист.

— Можеш да го вземеш — отвърна великодушно Вирджиния. — На мен ми трябва лорд Кейтърам.

Усмихна се на поласкания лорд, хвана го под мишница и го отведе.

— Умеете ли да говорите? — поинтересува се Бъндъл. — Или сте просто як и мълчалив?

— Дали умея да говоря ли? Умея да мърморя. Умея и да бърбля. Понякога дори да задавам въпроси.

— Например?

— Например кой живее във втората стая в края отляво?

Младежът посочи прозорците.

— Колко странен въпрос! — възкликна Бъндъл. — Много ме заинтригувахте. Така... Това е стаята на мадмоазел Брюн, френската гувернантка. Тя има грижата за възпитанието на двете ми по-малки сестри. Казват се Дълси и Дейзи, както в онази песен. Ако се бе родила и трета, навярно щяха да я кръстят Дороти Мей. На мама обаче й омръзна да ражда само дъщери и умря. Реши, че може да остави на друг грижата за осигуряване на наследник.

— Значи мадмоазел Брюн — повтори Антъни замислено. — Откога работи при вас?

— От два месеца. Постъпи при нас, когато бяхме в Шотландия.

— Тази работа нещо не ми харесва — рече Антъни. — Надушвам нещо гнило.

— На мен пък ми се ще да надуша уханието на обяда — каза Бъндъл. — Редно ли е да поканя човека от Скотланд Ярд да обядва с нас, мистър Кейд? Вие сте светски човек и вероятно ви е известно как се постъпва в такъв случай. Досега тук не бяха ставали убийства. Вълнуващо е, нали? Много съжалявам, че сутринта се изясни вашата несъпричастност. Винаги съм мечтала да срещна убиец и да видя дали убийците наистина са толкова мили и чаровни, каквито ги описват в неделните издания. Боже мой, това пък какво е?

Очевидно бе такси, насочило се към замъка. Двамата му пътници бяха висок мъж с плешива глава и черна брада и един по-дребен и по-млад човек с черни мустаци. Антъни веднага разпозна първия и се

досети, че именно той, а не превозното средство е причина за удивлението на неговата спътница.

— Ако не греша — отбеляза той, — това е моят стар познайник барон Лолипоп.

— Барон кой?

— Нарекох го Лолипоп за по-лесно. Може да ти се пръсне сърцето, докато изричаш истинското му име.

— Тази сутрин щеше да се пръсне и телефонният апарат — възкликна Бъндъл. — Значи това е баронът. Следобед сигурно ще го натресат именно на мен, сякаш ми бе малко цяла сутрин да се занимавам с Айзъкстейн. Нека отсега нататък Джордж сам си върши работата, а политиката да върви по дяволите! Извинете, мистър Кейд, но трябва да се притека на помощ на клетия си баща.

Бъндъл бързо се прибра в замъка.

Антъни я наблюдава минута-две и замислен, запали цигара. Изведнъж долови шум на две крачки от себе си. Бе застанал до навеса за лодки, а звукът се разнесе съвсем отблизо. Сякаш някой се мъчеше да сподави кихавица.

„Много ми е любопитно кой ли се крие зад навеса — помисли си Антъни. — Я да проверя!“

Преминавайки от намерения към дела, хвърли кибритената клечка и бързо се шмугна от другата страна на навеса.

Видя мъж, който дотогава очевидно бе коленичил, а сега се опитваше да се изправи. Бе висок, със светло палто и очила, с остра черна брадичка. Донякъде приличаше на суетно конте, бе на възраст между трийсет и четирийсет години. Изглеждаше порядъчен човек.

— Какво правите тук? — попита Антъни.

Бе напълно уверен, че това не е гост на лорд Кейтърам.

— Моля да бъда извинен — рече непознатият със силен чужд акцент. — Искам да се върна в странноприемница „Веселите играчи на крикет“ — каза с предполагаемо очарователна усмивка, — но май съм се заблудил. Дали мосю би имал добрината да ме упъти?

— Разбира се — каза Антъни. — Но знаете ли, дотам не се стига по вода.

— Моля? — попита непознатият.

— Казах — повтори Антъни, поглеждайки многозначително навеса за лодки, — че дотам не се стига по вода. Има пряк път през

парка, макар и да не е съвсем близо. Вие обаче сте влезли в частно имение. В чужда собственост.

Антъни се въздържа от забележката, че ако коленичиш зад навес за лодки, едва ли ще откриеш правилния път. Любезно улови непознатия за ръка.

— Тръгнете оттук, вървете покрай езерото и ще видите пътя. След това завийте наляво и той ще ви отведе право в селото. Сигурно сте отседнали в „Играчите“.

— Да, мосю. Тази сутрин. Много ви благодаря.

— Няма защо. Дано не сте настинали.

— Моля?

— Дано не сте настинали от колениченето върху влажната земя — поясни Антъни. — Стори ми се, че насмалко не кихнахте.

— Възможно е да съм кихнал — съгласи се непознатият.

— Не бива да потискате кихането — каза Антъни. — Един много изтъкнат лекар неотдавна каза, че е твърде опасно. Не мога да си спомня до какво точно можеше да доведе, до депресия или до тввърдяване на артериите, но не бива да го допускаме. Всичко хубаво!

— И на вас, мосю. Благодаря, задето ме упътихте!

„Втори подозрителен непознат от селската странноприемница — промърмори Антъни, като наблюдаваше отдалечаващия се човек. — А и не мога да определя какъв е. Прилича на френски търговски пътник. Не ми се вярва да е другар на Червената ръка. Дали пък не представлява някаква трета сила в смутната Херцословашка държава? Във втората стая откъм края живее гувернантката францужойка. В същото време загадъчен французин се разхожда из имението и слуша разговори, които не са предназначени за неговите уши. Хващам се на бас, че в цялата тази работа има нещо.“

Докато разсъждаваше по въпроса, Антъни се запъти към замъка. На терасата срещна лорд Кейтърам, който изглеждаше доста потиснат и двамата новодошли.

— А, ето ви и вас! — рече лордът. — Позволете ми да ви представя барон... барон... също и капитан Андраши. Това е мистър Антъни Кейд.

Баронът погледна Антъни с подозрение.

— Мистър Кейд ли? — попита сухо. — Май грешите.

— Бих желал да остана малко насаме с вас, бароне — каза Антъни. — Ще ви обясня всичко.

Баронът се поклони и двамата се отдалечиха.

— Бароне, разчитам на вашето великодушие — рече Антъни. — Веднъж вече накърних честта си на британски джентълмен, като пътувах под фалшиво име. Представих ви се като Джеймс Макграт, но повярвайте, тази измама е съвсем невинна. Без съмнение сте запознат с произведенията на Шекспир и знаете размислите му, че е важно не името, а уханието на розата. Е, нашият случай е същият. На вас ви трябваше човекът, у когото се намираха мемоарите. Този човек бях аз. Както ви е ясно, те вече не са у мен. Чудесно ме изиграхте, бароне, наистина. На кого му хрумна? На вас или на шефовете ви?

— Това собствена идея бе на Негово Височество. И лично той я осъществи.

— Изпълни задачата много добре — рече Антъни с одобрение. — Изобщо не се усъмних, че не е англичанин.

— Князът на английски джентълмен възпитанието получи — обясни баронът. — Традицията в Херцословакия е такава.

— И професионалист нямаше да го свърши така ловко — рече Антъни. — Ако не е тайна, бихте ли ми казали какво стана с мемоарите?

— Между джентълмени да остане... — започна баронът.

— Много сте любезен, бароне — промърмори Антъни. — Никога не съм бил окачествяван толкова често като джентълмен, както през последните четирийсет и осем часа.

— Само на вас го казвам. Изгорили са ги, смятам.

— Смятате, но не сте сигурен, така ли?

— Негово Височество лично ги пази. Целта му бе да ги прочете и с огън да ги унищожи.

— Виждам — рече Антъни. — От друга страна обаче, не са леко четиво, което да прехвърлиш за половин час.

— Не ги намериха сред вещите на мъченически загиналия господар. Ясно е, че изгорени са.

— Странно — промълви Антъни. Известно време мълча, сетне продължи: — Зададох ви тези въпроси, бароне, защото, както навярно сте чули, и аз бях замесен в престъплението. Разбираемо е желанието ми да бъда освободен от неоснователни подозрения.

— Безспорно тъй е — рече баронът. — Честта ви го изисква.

— Така е — потвърди Антъни, — много точно се изразихте, все не успявам да го постигна. Но нека продължа. Ще бъда оневинен единствено в случай че открия истинския убиец и за целта трябва да знам всички факти. Въпросът с мемоарите е много важен. Не е изключено престъплението да е извършено с цел те да бъдате откраднати. Кажете ми, бароне, вие допускате ли го?

Баронът се поколеба за миг.

— Прочетохте ли мемоарите? — попита накрая предпазливо.

— Струва ми се, че ми отговорихте — отвърна с усмивка Антъни. — Бароне, искам да ви кажа още нещо. Бих желал да ви предупредя, че все още имам намерение да предам ръкописа на издателите следващата сряда, тринайсети октомври.

Баронът го погледна учудено.

— Но вие вече го нямате.

— Следващата сряда, казах. Днес е петък. Дотогава има цели пет дена, през които трябва да си го върна.

— А ако вече е изгорен?

— Не ми се вярва.

Както разговаряха, стигнаха в края на терасата. Пред тях се появи някакъв едър мъжага. Антъни, който още не бе виждал великия мистър Хърман Айзъкстейн, го огледа с интерес.

— Здравейте, бароне — рече Айзъкстейн, махвайки с ръка, в която държеше голяма черна пура. — Лоша работа. Много лоша.

— Добри ми приятелю мистър Айзъкстейн, лоша е наистина! — потвърди баронът. — Прекрасното ни начинание се срути.

Антъни тактично остави двамата да си изплакват болката и продължи нататък.

Внезапно спря. От средата на живия плет се издигаше струйка дим.

„Там навярно има някакъв проход — реши Антъни. — Чувал съм за такива работи.“

Бързо се огледа. В другия край на терасата лорд Кейтърам разговаряше с капитан Андраши. И двамата бяха с гръб към него. Антъни се наведе и с усилие се провря през живия плет.

Бе отгатнал. Имаше не един, а два успоредни живи плета, разделени от тясна пътечка. Започваше откъм страната на замъка. В

плета нямаше нищо тайнствено, но никой, който го видеше откъм предната страна, нямаше да се досети, че е двоен.

Антъни обърна поглед към другия край на пътеката. Там върху плетен стол се бе настанил някакъв мъж. На облегалката бе оставена наполовина изпушена пура. Мъжът, изглежда, бе заспал.

„Странно — рече си Антъни. — Мистър Хайръм Фиш явно предпочита да остава в сянка.“

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ЧАЙ В ЗАНИМАЛНИЯТА

Върна се на терасата с усещането, че единственото място, където човек би могъл да разговаря спокойно, без да го е страх, че е подслушван, е средата на езерото.

От замъка се разнесе звънкото кънтене на гонг и след малко с тържествен вид се появи Тредуел.

— Обядът е сервиран, милорд! — каза той.

— Най-сетне! — Лорд Кейтърам се оживи. — Хайде на обяд!

В този миг от замъка изскочиха две деца, палави девойчета на дванайсет и десет години. Макар и да се казваха Дълси и Дейзи, както бе съобщила Бъндъл, изглежда, бяха по-известни с имената Гъгъл и Уинкъл. Впуснаха се в боен танц, изпълнен с писъци и прекратен едва след като Бъндъл излезе и ги усмири.

— А къде е мадмоазел? — попита тя.

— Има мигрена, мигрена, мигрена! — изтананика Уинкъл.

— Ура! — присъедини се към нея Гъгъл.

Междувременно лорд Кейтърам бе успял да вкара повечето гости в трапезарията. Хвана и Антъни за ръка.

— Елате в кабинета — прошепна му. — Там имам нещо по-специално.

Промъкна се по коридора по-скоро като крадец, отколкото като стопанин и се шмугна в своето убежище. Отвори вратата на шкафа и извади няколко бутилки.

— Ожаднявам, когато разговарям с чужденци — обясни лордът, сякаш се извиняваше. — Просто не знам защо се получава така.

На вратата се почука и се показа Вирджиния.

— Ще ми приготвиш ли един специален коктейл? — попита тя.

— Разбира се — отвърна гостоприемно лорд Кейтърам. — Влез!

Следващите няколко минути преминаха в тежки ритуали.

— Дойде ми добре — въздъхна лорд Кейтърам, оставяйки чашата върху масата. — Както вече казах, много се уморявам от

разговорите с чужденци. Може би защото са прекалено учтиви. Хайде да ставаме, че е време за обяд.

Поведе ги към трапезарията. Вирджиния хвана Антъни за ръката и забави ход, за да поизостанат.

— И аз свърших една добра работа — прошепна тя.

— Убедих лорда да ми покаже трупа.

— И какво? — попита нетърпеливо Антъни. Вирджиния поклати глава.

— Не се оказахте нрав — промълви младата жена. — Наистина е княз Михаил.

— Уф! — Антъни сякаш бе разочарован. — Отгоре на всичко мадмоазел страда от мигрена — добави той със съжаление.

— Има ли значение?

— Вероятно не, но ми се щеше да я видя. Знаете ли, разбрах, че именно мадмоазел живее във втората стая от края. Стаята, в която снощи видях да се пали лампата.

— Интересно.

— Сигурно е без значение. И все пак смятам до довечера да видя мадмоазел.

Обядът бе мъчително изпитание. Дори Бъндъл със своята жизнерадостност не успя да създаде настроение. Баронът и Андраши се държаха строго официално, спазваха неотклонно етикета и въобще имаха поведението на хора, оказали се в мавзолей. Лорд Кейтърам бе сънен и потиснат. Бил Евърсли гледаше сластно Вирджиния. Джордж си даваше сметка за деликатното положение, в което бе изпаднал, и разговаряше важно с барона и с мистър Айзъкстейн. Гъгъл и Уинкъл, изпълнени с радост, че в дома е имало убийство, трябваше през цялото време да бъдат озаптявани. Колкото до мистър Хайръм Фиш, той бавно дъвчеше храната и от време на време изричаше къси реплики на своя странен жаргон. Старши инспектор Батъл бе изчезнал и никой не знаеше къде е.

— Слава Богу, че това най-сетне приключи — промърмори Бъндъл на Антъни, когато станаха от масата. — Пък и Джордж ще закара следобед чужденците в Абатството, за да обсъждат там държавни тайни.

— Това малко ще разведри обстановката — съгласи се Антъни.

— Американецът не ме смуцава кой знае колко — продължи Бъндъл. — С татко могат да си говорят съвсем спокойно и приятно за първите издания. — Мистър Фиш — рече тя, когато обектът на техния разговор се приближи, — за вас днес съм предвидила един съвсем спокоен следобед.

Американецът се поклони.

— Много мило от ваша страна, лейди Айлийн.

— Мистър Фиш прекара и сутринта съвсем спокойно — вметна Антъни.

Американецът го стрелна с поглед.

— Значи сте успели да ме откриете в моето убежище? Има мигове, сър, когато за един спокоен по природа човек е най-добре да бъде далеч от влудяващата тълпа.

Междувременно Бъндъл се бе оттеглила и американецът и Антъни останаха сами. Мистър Фиш посниши глас.

— Доста загадъчна история, нали?

— Така изглежда — съгласи се Антъни.

— Мъжът с плешивата глава, май е някакъв родственик.

— Има нещо такова.

— Тези централноевропейски държави са страшни — заяви мистър Фиш. — Говори се, че покойният господин бил с царско потекло. Според вас вярно ли е?

— Тук е бил известен като княз Станислав — отвърна уклончиво Антъни.

На това американецът реагира доста неопределено.

— Леле! — после замълча. — Този ваш полицейски капитан — започна отново, — Батъл... как му беше името... той с всичкия си ли е?

— Според Скотланд Ярд, да — потвърди сухо Антъни.

— Прилича ми на кон с капаци — отбеляза господин Фиш, — и таз добра, да не позволява на никой да напуска къщата!

Фиш гледаше Антъни строго, докато му говореше.

— Утре сутрин всички трябва да бъдат разпитани.

— Само заради това ли? Нищо друго ли няма? Бива ли гостите на лорд Кейтърам да бъдат заподозрени!

— Мистър Фиш!

— Вече се чувствам неловко. Тук съм чужденец. Разбира се, убийството е дело на външен човек. Откриха, че прозорецът не бил залостен отвътре, нали?

— Да — отговори Антъни, гледайки право пред себе си.

— Млади момко, знаете ли как се изхвърля водата от рудник?

— Как?

— Чрез изпомпване. Уверявам ви обаче, че е много тежко. А, виждам, че нашият любезен домакин вече се откъсна от групата. Ще ида при него.

Американецът се отдалечи. През това време се върна Бъндъл.

— Любопитен човек е Фиш, нали? — отбеляза тя.

— Да.

— Няма смисъл да търсите Вирджиния — рече остро Бъндъл.

— Не я търсех.

— Търсехте я. Не знам как го постига, но винаги е там, където трябва да бъде. Сега е заета другаде. Каза ми да бъда мила с вас и аз ще бъда, ако ще и насила.

— Няма нужда от сила — увери я Антъни. — Ако обаче нямате нищо против, бих предпочел да бъдете мила с мен във водата, в лодка.

— Чудесна идея — отвърна замислено Бъндъл.

Отправиха се към езерото.

— Преди да обсъждаме наистина интересни теми — рече Антъни, след като започна да гребе, — ще ви задам един-единствен въпрос. Първо работата, после удоволствието.

— Този път за чия стая желаете да научите нещо? — попита го с отегчение Бъндъл.

— Този път за ничия. Но ми е интересно откъде дойде при вас френската гувернантка.

— Голям негодник сте! — възкликна Бъндъл. — Открих я с посредничеството на една агенция, плащам ѝ сто лири годишно и тя се казва Женевиев. Какво друго искате да узнаете?

— Засега да оставим агенцията. Имаше ли писмени препоръки?

— Бяха блестящи! Живяла десет години с графиня, не знам коя си.

— С коя по-точно?

— С графиня Дьо Бретьой в замъка ѝ в Динар.

— А срещали ли сте се с графинята? Или просто се доверихте на писмото?

— Второто.

— Странно — рече Антъни.

— Събудихте любопитството ми — каза Бъндъл. — Страшно ме заинтригувахте. За какво става дума? За любов или за престъпление?

— Вероятно за обикновена глупост от моя страна. Да не говорим повече за това.

— „Да не говорим повече за това“, каза господинът небрежно, след като извлече цялата необходима му информация. Кого подозирате, мистър Кейд? Аз подозирам Вирджиния, тъй като това най не ѝ отива. А може би Бил.

— А себе си?

— „Представителка на аристокрацията тайно сътрудничи на «Другарите на Червената ръка».“ Наистина ще прозвучи сензационно.

Антъни се засмя. Бъндъл му бе симпатична, макар и да бе започнал да изпитва известна боязън от умния проникателен поглед на сивите ѝ очи.

— Навярно се гордеете с всичко това — рече внезапно той и посочи с ръка огромния замък в далечината.

Бъндъл присви очи.

— Да. Сигурно представлява някаква ценност, макар и да сме свикнали с него. Не идваме обаче тук често, прекалено е скучно. През лятото ходим първо в Каус и Довил, а сетне в Шотландия. Всичко в Чимнис поне пет месеца в годината е опаковано в покривала, за да не се праши. Веднъж в седмицата покривалата се свалят и нахлуват тълпи от туристи, които със зяпнала уста слушат Тредуел. „Отдясно виждате портрета на четвъртата графиня Кейтърам, рисуван от сър Джошуа Рейнолдс“... На това Ед или Бърт, майтапчиите на групата, реагират, като сръгват приятелките си и им казват: „Я, Гладис, що пара виси по стените“. Сетне продължават, виждат още картини, започват да се прозяват и да съжаляват, че екскурзията не свършва.

— И все пак тук най-малкото веднъж-дваж се е творяла история.

— Навярно сте го чули от Джордж — каза Бъндъл. — Той обича да го повтаря.

Антъни отново бе вперил поглед в брега.

— Нима при навеса за лодките се е явил и трети подозрителен непознат? Или е някой от гостите?

Бъндъл вдигна глава.

— Това е Бил — поясни тя.

— Май търси нещо.

— Сигурно мен — рече девойката без особен ентузиазъм.

— Да греба ли усърдно в противоположната посока?

— Да, макар че трябваше да го кажете с по-голямо желание.

— След този упрек ще греба два пъти по-енергично.

— Не се занасяйте — рече Бъндъл. — Имам достойнство. Отведете ме при това младо магаре. Все някой трябва да го забавлява, а Вирджиния навярно отдавна се е отгървала от него. Току-виж някой ден, колкото и нелепо да ви се стори, ми се прииска да се омъжа за Джордж. Няма да е зле да започна отсега да репетирам ролята на „нашата любезна домакиня“.

Антъни покорно загреба към брега.

— А с мен какво ще стане? — възропта той. — Отказвам да бъда излишният трети човек в компанията. Това там децата ли са?

— Да. Внимавайте с тях, че могат да ви подлудят.

— Много обичам деца. Току-виж ги науча на някоя тиха и спокойна интелектуална игра.

— Е, после не казвайте, че не съм ви предупредила.

След като повери Бъндъл на грижите на неутешимия Бил, Антъни се запъти към мястото, където весели писъци смущаваха следобедната тишина. Бе посрещнат с овации.

— Знаете ли да играете на индианци? — го попита строго Гъгъл.

— Да — потвърди Антъни. — Когато ме скалпират, крещя ей така — показва той надлежно.

— Не е зле — изрази великодушно одобрението си Уинкъл. — А сега ни покажете как крещите, когато вие скалпирате някого.

След около час Антъни избърса челото си и се осмели да попита как е мигрената на мадроазел. С удоволствие научи, че жената напълно се е възстановила. Така бе допаднал на децата, че получи бърза и настойчива покана да пие заедно с тях чай в занималнята.

— Тъкмо ще ни разкажете за обесения, когото сте видели — напомни му Гъгъл.

— Нали ни казахте, че сте запазили част от въжето? — попита Уинкъл.

— В куфара ми е — оповести тържествено Антъни. — Ще дам и на двете по парченце.

Уинкъл му отвърна с крясък на щастлив индианец.

— Но май първо трябва да си измием ръцете — рече мрачно Гъгъл. — Нали няма да забравите, че ще ви чакаме за чая? Обещахте!

Антъни тържествено се закле, че нищо няма да му попречи да изпълни обещанието си. Доволни от отговора му, двете деца побягнаха към замъка. Антъни ги проследи с поглед и забеляза как някакъв мъж излиза от шубрака и бързо се отдалечава към парка. Бе почти сигурен, че е брадатият непознат, когото бе срещнал сутринта. Тъкмо се чудеше дали да го последва, когато дърветата пред него се разтвориха и се появи господин Хайръм Фиш. При срещата с Антъни не успя да прикрие изненадата си.

— Много приятен следобед, нали, господин Фиш? — попита Антъни.

— Приятен е наистина.

Американецът сякаш се бе лишил от привичната си вялост. Лицето му бе почервеняло и той дишаше тежко, сякаш току-що бе бягал. Извади часовника си и го погледна.

— Струва ми се — рече тихо, — че приближава времето за вашия британски обичай. Имам предвид следобедния чай.

Затвори капака на часовника и с бавна стъпка се отправи към замъка.

Антъни изведнъж осъзна, че старши инспектор Батъл е застанал до него. Бе се доближил така тихо, сякаш внезапно се бе материализирал в пространството.

— Вие пък откъде изскочихте? — попита раздражено Антъни.

В отговор Батъл кимна към шубрака зад тях.

— Днес следобед май доста хора са харесали това място — отбеляза Антъни.

— Изглежда, се бяхте замислили за нещо, мистър Кейд.

— Прав сте, Батъл. Знаете ли какво правех? Опитвах се да събера две, едно, пет и три, така че накрая сборът да е осем. Не е възможно, Батъл, наистина.

— Така е, задачата не е съвсем лека — съгласи се детективът.

— Но ми се щеше да срещна именно вас, Батъл. Искам да си тръгна, възможно ли е?

Верен на стила си, старши инспектор Батъл не показва вълнение или изненада. Отговорът му прозвуча съвсем делнично.

— Зависи, сър, накъде сте решили да тръгнете.

— Ще ви кажа съвсем точно, Батъл. Ще разкрия всичките си карти. Искам да отида в Динар, в замъка на графиня Дьо Бретъой. Възможно ли е?

— Кога смятате да заминете, мистър Кейд?

— Да кажем утре веднага след разпита. Бих могъл да се върна тук в неделя вечерта.

— Разбирам — рече старши инспекторът.

— Е, какво ще кажете?

— Нямам нищо против, стига наистина да отидете там, и след това веднага да се върнете.

— Рядко се срещат хора като вас, Батъл. Или съм ви станал много симпатичен, или сте изключително проникателен. Кое от двете?

Старши инспектор Батъл се подсмихна, но не отговори.

— Ясно, ясно — рече Антъни. — Вероятно ще вземете необходимите предпазни мерки. Невидими служители на закона ще наблюдават подозрителното ми движение. Така да бъде. Много ми се ще обаче да узная за какво е цялата работа.

— Коя, мистър Кейд?

— Мемоарите, целият този шум около тях. Дали наистина са само мемоари? Или криете още някакъв коз?

Батъл отново се усмихна.

— Приемете нещата по следния начин: правя ви услуга, мистър Кейд, защото оставихте у мен добро впечатление. Ще се радвам да си сътрудничим по случая. Аматорът и професионалистът по начало се допълват добре. У единия има стръв, ако мога да се изразя така, другият пък притежава опит.

— Как да ви кажа — отвърна бавно Антъни, — няма да отрека, че винаги ми се е щяло да разбере дали ми е по силите да разгада едно убийство.

— Имате ли някакви идеи, мистър Кейд?

— Имам, и то много — потвърди Антъни, — повечето от тях обаче са въпроси без отговори.

— Какви например?

— Например кой ще заеме мястото на убития Михаил. Това ми се струва много важно.

Върху лицето на старши инспектор Батъл се появи донякъде лукава усмивка.

— Чудех се дали ще се досетите, сър. Следващият престолонаследник е княз Николай Оболович. Пада се пръв братовчед на убития господин.

— А имате ли представа къде е той сега? — попита Антъни и се извърна встрани, за да си запали цигарата. — Не ми казвайте, че не знаете, Батъл, защото няма да ви повярвам.

— Имаме основания да смятаме, че е в Съединените щати. Поне доскоро е бил там и е събирал пари за своето бъдеще.

Антъни подсвирна от изненада.

— Ясно — рече младежът. — Михаил се е радвал на подкрепата на Великобритания, Николай — на тази на американците. И в двете страни има финансисти, които се домогват със зъби и нокти да получат концесиите. Лоялистката партия се е спряла на Михаил, а сега трябва да си търси друг човек. „Айзъкстейн и сие“ плюс мистър Джордж Ломак скърцат със зъби от яд, докато на Уолстрийт цари радостно оживление. Отгатнах ли?

— Не сте далеч от истината — потвърди старши инспектор Батъл.

— Хм — рече Антъни, — вече съм почти готов да се закълна, че знам какво сте правили в шубрака.

Детективът се усмихна, но не каза нищо.

— Световната политика е много вълнуваща тема — продължи Антъни, — но май се налага да ви напусна. Имам среща в занималнята.

Запъти се с бърза крачка към замъка. Почука на вратата и я отвори, приветстван от радостни писъци.

Гъгъл и Уинкъл се втурнаха към него и тържествено го представиха на мадмоазел.

Антъни за пръв път изпита неудобство. Мадмоазел Брюн бе дребна възрастна женица с изпито лице, побеляла коса и наболи мустаци. Изобщо не съответстваше на образа на опитна международна авантюристка.

„Май се изложих — помисли си Антъни. — Щом съм влязъл обаче, трябва да доведем нещата докрай.“

Държа се с мадмоазел изключително мило. На нея пък очевидно ѝ стана драго, че един младеж с приятна външност е нахълтал в занималнята. Чаепитието премина много успешно.

Вечерта обаче, останал насаме със себе си в разкошната спалня, която му бе отредена, Антъни се замисли.

„Греша — рече си. — За втори път греша. Все не успявам да налучкам пътя.“

Изведнъж престана да се разхожда из стаята.

— Какво, по дяволите... — промълви младежът. Някой отворише безшумно вратата. След миг в стаята влезе човек, който веднага зае почтителна поза.

Бе едър светлокос мъж с яко телосложение, изпъкнали славянски скули и мечтателен поглед, изпълнен с фанатизъм.

— Кой, да ви вземат мътните, сте вие? — попита Антъни.

— Борис Анчуков — отговори човекът на съвършен английски.

— Лакеят на княз Михаил, нали?

— Да. Служих вярно на господаря си. Сега той е мъртъв. Оттук нататък ще служа на вас.

— Много мило от ваша страна — отвърна Антъни, — но за съжаление не ми е нужен лакей.

— Вече вие сте моят господар и ще ви служа вярно.

— Да, но... Разберете. Не мога да си го позволя.

— Не искам пари. Служих на господаря си, а отсега нататък ще служа на вас. До гроб.

Бързо направи крачка напред, падна на колене, улови ръката на Антъни и я сложи върху челото си. След това се изправи и излезе от стаята внезапно, както бе влязъл.

Антъни го проследи с поглед. На лицето му бе изписано удивление.

„Много странно — каза си. — Държа се като вярно куче. Странни инстинкти имат тези хора.“

Продължи да се разхожда напред-назад из стаята.

— Всичко е нелепо — промърмори, — всичко е толкова нелепо.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

СРЕДНОЩНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

Разпитът се състоя на следващата сутрин. Никак не приличаше на разпитите в сензационните романчета. Удовлетвори дори и Джордж Ломакс, тъй като всички интересни подробности бяха пропуснати. Със съдействието на началника на полицията старши инспектор Батъл и съдебният лекар опростиха процедурата до крайност.

Веднага след разпита Антъни незабележимо напусна замъка.

За Бил Евърсли заминаването му бе единственият светъл лъч през деня. Джордж Ломакс, побъркал се от страх да не би да изтече информация, която да навреди на неговия отдел, бе много повзискателен от обичайното. Бе задължил мис Оскар и Бил да му бъдат подръка. Цялата полезна и интересна работа бе свършена от секретарката. Задачата на Бил бе непрестанно да снове и да разнася послания, да дешифрира телеграми и да слуша как Джордж през цялото време се повтаря.

Ето защо в събота вечер младежът си легна напълно изтощен. Поради прищевките на Джордж през целия ден не му остана време да поговори с Вирджиния и освен от умора страдаше и от чувството, че са му губили времето. Слава Богу, че поне онзи тип от колониите се бе разкарал, почти бе монополизирал компанията на Вирджиния. А пък ако Джордж Ломакс продължаваше да се прави на глупак... тук гневът на Бил се поуталожил и след малко той заспа сладко. Заедно със съня дойде и утехата, предизвикана от сънищата. Бил сънуваше Вирджиния.

Бяха героични сънища, сънища за пожари, в които той бе самоотвержен спасител. Бе спасил изпадналата в безсъзнание Вирджиния от пожара на най-горния етаж на някаква сграда и току-що я бе положил върху тревата. След това отиде да търси пакет сандвичи. Странно защо, бе крайно наложително да се докопа до въпросния пакет. Пакетът бе у Джордж, но той, вместо да го даде на Бил, започна да му диктува телеграми. Сетне се оказа в черква, в която всеки момент щеше да пристигне Вирджиния, за да се омъжи за него. Ужас!

Оказа се, че той е облечен в пижама. Трябваше непременно да се прибере и да се преоблече. Побягна към колата, но пък двигателят ѝ не запали. Бе свършил бензинът. Бил се отчая. До него спря огромен автобус, от който слезе Вирджиния, хванала под ръка плешивия барон. Гледаше хладнокръвно и бе облечена в изящен сив костюм. Дойде при него, улови го за раменете и игриво започна да го разтърсва. Бил, събуди се, Бил! Блъскаше го все по-силно. Бил, ще се събудиш ли най-сетне?

Все още в полуунес. Бил наистина се събуди. Бе в спалнята си в Чимнис. Част от съня му обаче бе останала при него. Над главата му се бе надвесила Вирджиния и повтаряше същия призив в различни вариации.

— Събуди се. Бил! Събуди се най-после.

— Здравей — рече Бил и седна в леглото. — Какво има?

Вирджиния въздъхна облекчено.

— Слава Богу, по едно време реших, че няма да се събудиш! Само да знаеш откога те будя. Вече напълно буден ли си?

— Май да — отговори Бил с известно съмнение.

— Голям поспаланко си — укори го Вирджиния. — Уморих се. Заболяха ме ръцете.

— Този упрек едва ли е основателен — отвърна Бил с достойнство. — Позволявам си да ти кажа, Вирджиния, че поведението ти не подхожда на една почтена млада вдовица.

— Не се прави на идиот. Бил! Стават разни неща!

— Какви неща?

— Стани. В заседателната зала. Стори ми се, че чух някъде да се хлопва врата, и слязох да видя какво става. Забелязах светлина в заседателната зала. Промъкнах се по коридора и надникнах през процепа на вратата. Не видях много, но онова, което различих, бе толкова необикновено, че разпали любопитството ми. Внезапно усетих, че ще се чувствам по-добре, ако имам до себе си някой добър, едър и силен мъж. Не можах да се сетя за по-добър, и по-силен мъж от теб, така че дойдох тук и се опитах да те събудя, без да вдигам шум. Това обаче ми отне много време.

— Разбирам — рече Бил. — Сега какво да направя? Да сляза долу и да заловя крадците ли?

— Не съм сигурна, че са крадци, Бил. Всичко наистина е много странно. Хайде, да не губим време. Ставай!

Бил послушно се измъкна от леглото.

— Почакай първо да се обуя. Ще сложа големите обувки с кабари. Колкото и едър и силен да съм, няма да ловя престъпниците бос.

— Хубава пижама имаш, Бил — пророни уморено Вирджиния. — Цветът ѝ е ярък, без да е крещящ.

— Щом започнахме разговор на тази тема — рече Бил, нахлузвайки втората обувка, — и на мен ми харесва твоята дреха. Приятен зелен цвят. На това как му се викаше? Не е само нощница, нали?

— Нарича се пенъоар — уточни Вирджиния. — Радвам се, че си водил толкова непокварен живот, Бил.

— Не съм водил такъв живот — отвърна възмутено Бил.

— Водил си. Бил, току-що се издаде. Много си мил и си ми симпатичен. Дори съм склонна да ти обещаая, че утре към десет часа например, когато страстите не се разгоряват, мога и да те целуна.

— Винаги съм мислил, че тези неща се вършат импулсивно — изказа мнение Бил.

— Сега имаме друга работа — отсече Вирджиния. — Ако не си решил да слагаш и газова маска и бронезилетка, бихме могли да тръгнем.

— Готов съм — отвърна Бил.

Навлече лъскав копринен халат и взе ръжена от камината.

— Класическо оръжие — отбеляза той.

— Да тръгваме! Гледай да не вдигаш шум.

Тихо се измъкнаха от стаята, прекосиха коридора и слязоха по широката двойна вътрешна стълба.

— Не бих казала, че тези твои подковани обувки са особено безшумни, Бил.

— От кабарите е. Инак се старая да вървя тихо.

— Трябва да ги събуеш, Бил — рече твърдо Вирджиния.

Бил изстена.

— Вземи ги в ръце. Виж какво става в заседателната зала, ужасно загадъчно е. За какво им е на крадците да разглобяват една рицарска броня?

— Едва ли ще им е удобно да я отнесат неразглобена. По-лесно им е да я измъкнат на части.

Вирджиния не бе доволна от това обяснение.

— За какво им е да крадат някаква ръждясала броня? Та Чимнис е пълен със съкровища, които могат да се изнесат къде-къде по-лесно.

Бил поклати глава.

— Колко души са? — попита и стисна по-силно ръжена.

— Не забелязах. През ключалката не се вижда кой знае какво. Освен това имат само едно джобно фенерче.

— Дано вече са се махнали — рече Бил с надежда. Седна на най-долното стъпало и се събу. Сетне, хванал обувките в ръка, се придвижи безшумно по коридора за заседателната зала. Вирджиния го следваше по петите. Стигнаха масивната дъбова врата и спряха. Отвътре не се чуваше никакъв звук, но Вирджиния стисна ръката на Бил и той ѝ кимна с разбиране. През ключалката за миг бе проблеснала светлинка.

Бил коленичи и надникна през нея. Това, което успя да види, го смути силно. Действието очевидно се развиваше извън полезрението му, непосредствено отляво. От време на време се чуваха тихи издрънчавания на метал, което навеждаше на мисълта, че прищълците още се занимават с бронята. Бил си спомни, че в стаята има две такива рицарски брони. Бяха поставени плътно до стената една до друга точно под портрета на Холбайн.

Движението на лъча на фенерчето показваше, че с него разглобямият обект е осветяван. Ето защо почти цялата останала част от помещението продължаваше да тъне в мрак. Обсегът на полезрение на Бил за миг бе прекосен от силует, но в слабото осветление той не съгледа нищо повече. Не разбра дали е на мъж или на жена. След минута-две силуетът отново се мярна пред очите му и дрънченето на метал се възобнови. След малко се чу и нов звук, сякаш някой чукваше с кокалчетата на пръстите си по дърво. Бе съвсем слаб.

Бил внезапно приседна върху петите си.

— Какво има? — прошепна Вирджиния.

— Нищо. Безсмислено е да продължавам да седя тук. Не се вижда нищо и не мога да разбера какво правят. Трябва да вляза и да се опитам да ги обезвредя — обу обувките си и се изправи. — Сега, Вирджиния, ме слушай внимателно. Ще отворим вратата колкото се може по-тихо. Нали знаеш къде е електрическият ключ?

— Да. До самата врата.

— Не вярвам да са повече то двама. Възможно е и да е само един. Аз ще вляза по-навътре в залата. Когато ти кажа „хайде!“, палиш лампите. Нали разбра?

— Да.

— И да не вземеш да припадаш или да пициш! Няма да позволя на никого да ти стори зло.

— Истински герой си!

Бил подозрително я погледна в мрака. Дочу звук, който едновременно му заприлича на проплакване и кикот. След това стисна силно ръжена и се изправи. Реши, че е на висотата на положението.

Със съвсем бавно движение натисна дръжката на вратата. Тя се отвори. Бил усети до себе си Вирджиния. Двамата безшумно се вмъкнаха в залата.

В дъното лъчът на фенерчето играеше върху картината на Холбайн. Забелязаха силуета на човек, който, стъпил върху стол, внимателно и тихо почуква с пръсти по ламперията. Бе с гръб към тях, така че го възприеха като чудовищно голяма сянка.

Не стана ясно какво още щяха да видят, тъй като в този момент кабарите по подметките на Бил изтрополиха по паркета. Мъжът се извърна и насочи фенерчето към тях. Силната му светлина за миг ги заслепи. Бил не се поколеба.

— Хайде! — изрева и скочи към човека, докато Вирджиния послушно завърташе електрическия ключ.

Огромният полилей трябваше да изпълни помещението с ярка светлина, вместо това обаче след изщракването на ключа стаята продължи да тъне в мрак. Чу се шум от отчаяна борба, но Вирджиния не успя да разбере кой надделява и въобще кой участва в нея. Дали в стаята имаше и друг човек, освен мъжа, почуквал по дървената ламперия? Нищо чудно и да бе имало. Та те не бяха успели да видят почти нищо.

Почувства се скована. Не знаеше какво да прави. Не смееше да се намеси. Можеше да затрудни Бил, вместо да му помогне. Съобрази, че трябва да застане на вратата, та никой да не избяга оттам. Пренебрегнала нареждането на Бил, се разкрещя с цяло гърло за помощ.

На горния етаж започнаха да се отварят врати. В стаята откъм стълбището нахлу светлина. Дано Бил успееше да задържи човека, докато някой се притечеше на помощ.

В този миг обаче се чу страхотен трясък. Борещите се явно бяха блъснали една от рицарските брони, защото тя се сгромоляса със силен шум. Вирджиния забеляза как един силует бързо се затичва към прозореца, докато Бил започна да ругае, опитвайки се да се измъкне изпод парчетата броня.

Вирджиния напусна поста си и с все сила се устреми към човека при прозореца. Оказа се обаче, че той е бил отворен, така че на непознатия не му се наложи да губи време. Изскочи през него пробяга през терасата и веднага зави зад замъка. Вирджиния хукна да го преследва. Бе млада и силна и само няколко секунди след непознатия, също зави покрай ъгъла.

Ала попадна в обятията на мъж, внезапно изникнал от малката странична врата. Бе мистър Хайръм П. Фиш.

— Боже мой, та това е дама! — възкликна той. — Извинете, мисис Ревъл. Взех ви за един от разбойниците, бягащи от правосъдието.

— Един току-що мина оттук — отговори задъхано Вирджиния. — Не можем ли да го хванем?

Но още докато задаваше въпроса разбра, че няма смисъл. Беглецът сигурно вече бе в парка, а нощта беше тъмна и безлунна. Тя спокойно се отправи към заседателната зала. Мистър Фиш я придружи, като коментираше надълго и нашироко навиците на крадците с тона на човек, който добре ги познава.

Пред вратата на заседателната зала стояха лорд Кейтърам, Бъндъл и няколко уплашени слуги.

— Какво, по дяволите, става? — попита Бъндъл. — Крадци ли имаше? Вирджиния, какво правите с мистър Фиш? Какви са тези среднощни разходки?

Вирджиния обясни какво се е случило.

— Ужасно вълнуващо! — възкликна Бъндъл. — Не е лесно да ти се струпат убийство и обир за един уикенд. Какво им е на светлините в залата? Навсякъде другаде са в ред.

Тази загадка скоро получи обяснение. Крушките бяха отвинтени и подредени до стената. Покачил се на една стълбичка, достолепният

Тредуел, достолепен дори по нощница, възстановяваше осветлението.

— Ако не греша — рече лорд Кейтърам с тъжния си глас, след като се огледа, — в стаята наскоро се е развихрила донякъде бурна дейност.

Думите му не бяха лишени от известна истинност. Всичко, което можеше да бъде съборено, бе съборено. Подът бе обсипан със счупени столове, парчета порцелан и части от рицарски брони.

— Колко души бяха? — попита Бъндъл. — Сбиването май е било доста сериозно.

— Само един, струва ми се — каза Вирджиния, но думите ѝ прозвучаха неуверено.

През прозореца бе избягал наистина само един човек — мъж. Тя обаче бе останала с усещането, че когато хукна да го преследва, е чула някакво шумолене. Ако е имало втори човек, е могъл да напусне залата през вратата. А нищо чудно въпросното шумолене да е само плод на нейното въображение.

На прозореца внезапно се появи запъхтян, Бил.

— Дявол да го вземе! — възкликна гневно той. — Избяга! Пребродих целия район, но няма и следа от него.

— Успокой се, Бил — каза Вирджиния. — Следващия път ще имаш повече късмет.

— Е — рече лорд Кейтърам, — какво според вас да правим? Да си легнем може би? В този час едва ли ще успее да открия Баджуърти. Тредуел, ти знаеш какво трябва да се направи. Ще имаш грижата, нали?

— Разбира се, милорд.

Лордът въздъхна облекчено и се приготви да се оттегли.

— Този нечестивец Айзъкстейн има много здрав сън — отбеляза той не без завист. — Смятах, че цялата тази шумотевица ще го събуди — след това погледна мистър Фиш. — Виждам, че сте намерили време да се облечете.

— Да, успях да се пооблека — призна американецът.

— Много мъдро сте сторили — рече Кейтърам. — По пижама лесно може да се настине. — Прозина се.

В потиснато настроение, компанията се разотиде по стаите.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ВТОРО СРЕДНОЩНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

На другия ден следобед, когато слезе от влака, Антъни срещна старши инспектор Батъл и му се усмихна.

— Върнах се, както се бяхме разбрали — отбеляза той. — Защо сте тук? За да се убедите лично ли?

Батъл поклати глава.

— Не съм се тревожил, че няма да се върнете, мистър Кейд. Просто ми се налага да замина за Лондон.

— Доверчив човек сте, Батъл.

— Наистина ли мислите така, сър?

— Всъщност не. Мисля, че обичате да навлизате в дълбочината на нещата. Тихите води са най-дълбоки и така нататък. Значи заминавате за Лондон?

— Да, мистър Кейд.

— За какво ли?

Детективът не отговори.

— Най-много ми харесва, че сте разговорлив — отбеляза Антъни.

В ъгъла на очите на Батъл се появи сянката на усмивка.

— А вие с какво ще се похвалите, мистър Кейд? Успяхте ли да свършите вашата малка работа?

— Претърпях пълен провал, Батъл. За втори път се оказах безнадеждно неправ. Обидно, нали?

— Ако позволите, сър, какво всъщност искахте да проверите?

— Бях заподозрял френската гувернантка, Батъл. Първо, заради това, че в съответствие с литературата най-малко ѝ отиваше да бъде заподозряна. Второ, защото в нощта на трагедията в стаята ѝ бе запалена лампа.

— Не бих казал, че това е достатъчно основание за подозрения.

— Прав сте. Оказа се недостатъчно. Разбрах обаче, че тя работи тук съвсем отскоро. Освен това забелязах един подозрителен

французин да снове из парка. Предполагам, че ви е известно всичко за него?

— Навярно имате предвид човека, който се представя за мосю Шел? И е отседнал в „Играчите“? Пътника с копринените дрехи?

— Да, точно него имам предвид. Какво ще кажете? Какво мисли Скотланд Ярд?

— Действията му предизвикват известно подозрение — потвърди с безизразен глас старши инспекторът.

— Доста голямо подозрение. Е, направих следната връзка: в замъка има френска гувернантка, около замъка снове французин. Предположих, че двамата заговорничат, и реших бързо да се свържа с дамата, при която мадмоазел Брюн е работила последните десет години. Бях напълно подготвен да чуя от нея, че въобще не ѝ е известно за съществуването на лице на име мадмоазел Брюн. Обаче сгреших, Батъл, оказа се, че мадмоазел Брюн действително съществува.

Батъл кимна.

— Освен това трябва да призная — продължи Антъни, — че още когато я заговорих, останах с усещането, че греша. Държи се именно като гувернантка.

Батъл отново кимна.

— Все пак, мистър Кейд, не трябва да се доверявате изцяло на външността. С помощта на умело нанесен грим жените могат да постигнат доста неща. Виждал съм например как много красиво момиче се преобразява, като си изменя цвета на косата, кожата на лицето и клепачите и най-вече, като се облича в опърпани дрехи и след това девет от десет души, които са го виждали преди, не могат да го познаят. Мъжете не разполагат със същите възможности. Е, разбира се, могат да си поизменят веждите и с помощта на различни изкуствени челюсти изрази на лицето. Ушите им обаче винаги си остават същите, мистър Кейд. Нямаме представа в каква степен индивидуалността на човек се определя от ушите.

— Престанете да гледате моите уши, Батъл — възропта Антъни. — Чувствам се неловко.

— Няма да ви занимавам с такива неща като фалшиви бради и прочие, мистър Кейд — продължи старши инспекторът. — Тези неща ги има само в книгите. В действителност мъжете, които могат да

укрият самоличността си чрез дегизиране, са твърде малко. Да бъде още по-конкретен: единственият известен ми човек, който е успял да постигне това, е крал Виктор. Чували ли сте за крал Виктор?

Последният въпрос бе зададен така внезапно и в упор, че думите, с които Антъни понечи да отговори, замръзнаха на устните му. Вместо това си даде вид, че се опитва да си припомни.

— Крал Виктор ли? Струва ми се, че някъде съм чувал това име.

— Той е един от най-известните крадци на бижута в света. Баща му е ирландец, майка му францужойка. Говори свободно поне пет езика. Лежа в затвора, но преди няколко месеца присъдата му изтече.

— Така ли? А къде е сега?

— И ние бихме искали да разберем, мистър Кейд.

— Да, нещата се усложняват — рече бодро Антъни. — Да не се появи и тук? Но и да дойде, ще прояви интерес само към бижута, не към политически мемоари.

— Знае ли човек! — възкликна старши инспектор Батъл. — Не е изключено вече да е тук.

— Преоблечен като помощник лакей? Чудесно! Ще го разпознаете веднага по ушите и ще се покриете със слава.

— Тази шегичка ви се струва забавна, нали, мистър Кейд? Между другото, какво мислите за тази любопитна история в Стейнс?

— В Стейнс ли? — попита Антъни. — Какво се е случило в Стейнс?

— Пишеше в съботните вестници. Реших, че може би сте го чели. Край шосето е открит трупът на застрелян човек. Чужденец. Разбира се, новината излезе повторно и в днешните вестници.

— А, да, четох — отбеляза небрежно Антъни. — Ако не се лъжа, май не беше самоубийство.

— Не. Не е намерено никакво оръжие. Самоличността на убития още не е установена.

— Това, изглежда, доста ви вълнува — рече усмихнат Антъни. — Да няма някаква връзка със смъртта на княз Михаил?

Неговите ръце и очи не издаваха никакво вълнение. Внушаваше ли си, или старши инспектор Батъл наистина бе започнал да го наблюдава с един по-особен поглед?

— Сякаш ни е налегнала епидемия — вметна Батъл. — Не бих казал обаче, че има някаква връзка.

Влакът за Лондон се появи с шум и трясък и Батъл даде знак на един носач. Антъни въздъхна облекчено.

Бе погълнат от мислите си, когато прекоси парка. Умишлено се насочи към замъка от посоката, от която го бе доближил в съдбовната нощ в четвъртък. Огледа внимателно прозорците и напрегна паметта си. Искеше да се убеди, че не е сбъркал прозореца, в който бе съзрял светлинката.

При тази проверка направи едно откритие. На ъгъла на къщата имаше извивка, в която бе разположен още един прозорец. Ако човек застанеше на определено място, щеше да преброи този прозорец като първи, а първия прозорец, намиращ се над заседателната зала — като втори. Достатъчно бе обаче да се премести само няколко крачки в дясно и тогава частта от замъка над заседателната зала щеше да му се стори начало на сградата. Оттам първият прозорец нямаше да се вижда, а двата прозореца в стаите над заседателната зала щяха да изглеждат съответно като първи и втори по ред. Къде точно бе стоял Антъни, когато бе съгледал светлинката?

Реши, че е много трудно да открие отговор на този въпрос. Всичко зависеше само от една крачка. Поне едно нещо обаче напълно се изясни. Бе напълно възможно да е сгрешил, че светлината се е появила във втората стая, смятано от края на замъка. Не бе изключено тя да се е появила и в третата стая.

Кой ли живееше в третата стая? Антъни реши да разбере час по-скоро. Провървя му. Тредуел току-що бе донесъл в трапезарията масивния сребърен чайник и го бе сложил на обичайното му място. Нямаше други хора.

— Здравейте, Тредуел. Искам да ви питам нещо. Кой е настанен в третата стая от края откъм западната страна? Над заседателната зала.

Тредуел се замисли.

— Американецът, сър. Мистър Фиш.

— Наистина ли? Благодаря.

— Няма за какво, сър.

Тредуел понечи да излезе, но след това размисли. Желанието да огласят първи някоя новина придава човечност дори на лакеите с царствена осанка.

— Може би сте чули, сър, какво се случи снощи?

— Не знам нищо. Какво се е случило?

— Имаше опит за грабеж, сър!

— Наистина ли? Откраднаха ли нещо?

— Не, сър. Крадците бяха започнали да разглобяват доспехите в заседателната зала, когато бяха изненадани и принудени да избягат. За съжаление, успяха да се измъкнат.

— Много любопитно — рече Антъни. — Отново заседателната зала. Оттам ли са влезли?

— Предполага се, сър, че са изкъртили прозореца.

Удовлетворен от интереса, който бе събудила неговата информация, Тредуел пак се запъти към вратата, но сетне спря и се извини.

— Прощавайте, сър, но не ви чух да влизате и не знаех, че сте застанали точно зад мен.

Господин Айзъкстейн, жертвата на сблъсъка, дружески махна с ръка.

— Няма нищо, любезни ми приятелю. Няма нищо, уверявам ви.

Тредуел се оттегли с надменен вид, а Айзъкстейн се отпусна в едно кресло.

— Здравейте, Кейд, ето ви отново сред нас. Чухте ли за снощното представление?

— Да — рече Антъни. — Уикендът е доста наситен със събития, не намирате ли?

— В снощната история пръст имат местните хора — вметна Айзъкстейн. — Пипаха ужасно нескопосано и дилетантски.

— Тук има ли хора, които да събират ризници? — попита Антъни. — На доста любопитна вещ са се спрели.

— Да де — съгласи се мистър Айзъкстейн. Спря за малко, сетне продължи бавно: — цялата обстановка тук започва да става много неприятна.

Тонът му бе почти заплашителен.

— Защо? — учуди се Антъни.

— Защо ни държат тук? Разпитът приключи вчера. Трупът на княза ще бъде пренесен в Лондон, където ще бъде съобщено, че е умрял от инфаркт. И въпреки това не позволяват на никого да напуска замъка. Господин Ломакс не е по-информиран от мен. Препраща ме към старши инспектор Батъл.

— Той явно крие някакъв коз — рече замислено Антъни. — И държи никой да не напуска замъка.

— Извинете, господин Кейд, но вие го напуснахте.

— Да, с въже, вързано за крака. Нямам съмнение, че през цялото време съм бил следен. Щяха да ме пипнат, ако се опитам да се отърва от револвер или от нещо такова.

— А, да, револверът — каза замислено Айзъкстейн. — Още не са го намерили.

— Да.

— Нищо чудно убиецът пътъом да го е хвърлил в езерото.

— Напълно е възможно.

— А къде е старши инспектор Батъл? Днес следобед не съм го виждал.

— Замина за Лондон. Срегнах го на гарата.

— Заминал за Лондон? Наистина ли? Каза ли кога ще се върне?

— Утре рано сутрин.

Вирджиния влезе заедно с лорд Кейтърам и мистър Фиш. Усмихна се на Антъни.

— Ето че вече сте тук, мистър Кейд! Успяхте ли да научите за снощните ни приключения?

— Наистина, господин Кейд, нощта бе много вълнуваща — допълни Фиш. — Разбрахте ли, че насмалко да взема мисис Ревъл за един от крадците?

— Междуременно какво стана с крадеца? — попита Антъни.

— Междуременно крадецът се измъкна — отвърна мрачно американецът.

— Я ни налей чая! — обърна се лорд Кейтърам към Вирджиния. — Не знам къде е Бъндъл.

Вирджиния разля чая. След това седна до Антъни.

— След чая елате при навеса за лодки — прошепна му тихо. — Ние с Бил имаме да ви разказваме доста неща.

После се включи непринудено в общия разговор. Срещата при навеса се осъществи така, както бе предвидено.

Вирджиния и Бил бяха единодушни, че единственото място, където може да се разговаря спокойно, е в лодка в средата на езерото. След като отидоха там, Антъни изслуша подробен разказ за

среднощната случка. Бил изглеждаше малко сърдит, задето Вирджиния въвежда в събитията и човека от колониите.

— Много странно — рече Антъни, щом изслуша разказа им. — Вие какво мислите? — обърна се той към Вирджиния.

— Мисля, че са търсили нещо — отговори тя веднага. — Струва ми се нелепо да са влезли ей така, колкото да крадат. Смятали са, че онова, което им трябва, е в доспехите. Повече от ясно е. Защо обаче почукваха по ламперията? Да си речеш, че са търсели тайно стълбище или нещо такова. Знам, че някъде в Чимнис има монашеска килия — продължи Вирджиния. — Сто на сто има и скрито стълбище. Лорд Кейтърам ще ни каже. Какво обаче търсеха?

— Явно не мемоарите — вметна Антъни. — Те са доста обемисти. Сигурно нещо малко.

— Предполагам, Джордж знае — допълни Вирджиния. — Как ли да го накарам да ми каже? През цялото време чувствах, че има нещо гнило.

— Споменахте, че сте забелязали само един човек — продължи Антъни, — но че не изключвате възможността да е имало и друг, тъй като ви се е сторило, че когато сте се затичали към прозореца някой се е дръпнал към вратата.

— Звукът бе съвсем слаб — поясни Вирджиния. — Може и да е бил плод на моето въображение.

— Напълно възможно е, но в случай че звукът е бил истински, вторият човек безспорно е отседнал в имението. Чудя се...

— Какво се чудите? — попита Вирджиния.

— Чудя се защо мистър Хайръм Фиш се облича, щом чуе от долния етаж викове за помощ.

— Има нещо съмнително — съгласи се Вирджиния. — А и Айзъкстейн, изобщо не се събуди, което също е подозрително.

— Да не забравяме и Борис — рече Бил. — Прилича на престъпник. За лакея на княз Михаил ми е думата.

— Чимнис гъмжи от подозрителни типове — каза Вирджиния. — Предполагам, че другите пък се съмняват в нас. Жалко, че старши инспектор Батъл замина за Лондон. Бе глупаво от негова страна. А, да не забравя, мистър Кейд, веднъж-дваж видях французина с подозрителен вид да шпионира из парка.

— Ужасна бъркотия — призна Антъни. — И аз ходих да си търся акъла. Станах за смях. Знаете ли, според мен целият въпрос се свежда до следното: дали тези хора са намерили снощи това, което са търсели?

— Според мен не — каза Вирджиния. — Повече от сигурна съм.

— В такъв случай ще дойдат отново. Знаят или скоро ще узнаят, че Батъл е в Лондон. Няма да се уплашат и тази нощ пак ще ни навестят.

— Наистина ли смятате така?

— Много е възможно. Предлагам да образуваме малък синдикат. Ние с Евърсли и аз — ще се скрием в заседателната зала, като вземем предпазни мерки, разбира се...

— А аз? — прекъсна го Вирджиния. — Не си въобразявайте, че няма да участвам.

— Слушай, Вирджиния — намеси се Бил, — тази работа е за мъже...

— Не бъди глупак, Бил. Ще участвам и аз. Хич не си прави илюзии. Значи довечера нашият малък синдикат ще бъде на пост.

Решението бе взето и подробностите на плана бяха обсъдени. След като останалите гости си легнаха, членовете на синдиката един по един се промъкнаха долу. Всички бяха въоръжени с мощни електрически фенерчета, а в джоба на Антъни имаше и револвер.

Бе предположил, че през нощта ще бъде направен втори опит за претърсване на залата. Не бе очаквал обаче да го стори външен човек. Бе решил, че съмнението на Вирджиния е основателно. Затова, скрит зад стария дъбов гардероб, бе насочил погледа си към вратата, а не към прозорците. Вирджиния се бе присвила зад рицарските доспехи при отсрещната стена. Бил бе застанал до прозореца.

Минутите сякаш се нижеха безкрайно. Стенният часовник отбеляза един часа. Сетне един и половина, два, два и половина. Антъни, целият вдървен и изтръпнал, започна бавно да стига до извода, че е сгрешил и тази нощ никой няма да се опита да проникне в залата.

Внезапно всичките му сетива се мобилизираха. Бе чул стъпки, разнасящи се отвън, откъм терасата. Тишина. Сетне тихо стържене по прозореца. И този шум секна внезапно и прозорецът се разтвори. Някакъв мъж се прехвърли през перваза и влезе в стаята. За миг застина, сякаш се заслушваше. След минута-две, очевидно

удовлетворен от обстановката, запали джобно фенерче и прошари с лъча му цялата зала. Явно не забеляза нищо необичайно. Тримата спотаили се наблюдатели затаиха дъх.

Непознатият се запъти право към тази част от ламперията, която бе оглеждал предната нощ.

Бил изведнъж бе осенен от ужасно предчувствие. Щеше да кихне! Предната нощ бе настинал от бързото бягане през потъналия в роса парк. Целия ден бе кихал.

И сега щеше да кихне, нямаше как да го предотврати.

Прибягна до всички средства, които му дойдоха на ум. Натисна горната си устна и преглътна. Отметна глава и погледна към тавана. Накрая се ущипа по носа. Не помогна нищо. Той кихна.

Кихането му, макар и слабо, потиснато и приглушено, отекна в мъртвешката тишина в залата.

Непознатият понечи да скочи, но в същия момент бе нападнат от Антъни. Той запали фенерчето и се втурна към пришълеца. След малко двамата се търкаляха по пода.

— Включете осветлението! — изкрещя Антъни. Вирджиния вече бе заела позиция до ключа. Тази нощ при превъртането му стаята бе обляна от светлина. Антъни бе върху противника си. Бил му се притече на помощ.

— А сега — рече Антъни — нека видим кой си ти, драги ми приятелю.

Огледа лицето на жертвата си. Беше спретнатият тъмнобрад непознат от „Играчите“.

— Много добре — каза някой одобрително. Всички се сепнаха от тези думи. До отворената врата видяха едрото туловище на старши инспектор Батъл.

— Старши инспектор Батъл, мислех, че сте в Лондон! — възкликна Антъни.

В очите на Батъл се появи лукаво пламъче.

— Наистина ли, сър? Е, реших, че няма да е зле, ако всички мислят, че отсъствам.

— Не сте сгрешили — съгласи се Антъни, наблюдавайки пленения си противник.

За негово учудване върху лицето на непознатия се бе появила усмивка.

— Ще ми позволите ли да стана, господа? — попита той. — И без това сте трима срещу един.

Ангъни любезно му помогна да стане. Непознатият оправи сакото и яката си и погледна към Батъл.

— Извинявайте — продължи мъжът. — Но ако съм разбрал добре, сте представител на Скотланд Ярд.

— Да — потвърди Батъл.

— В такъв случай, позволете да ви връча документите си — усмихна се той по-скоро печално. — Трябваше да го сторя по-рано.

Извади някакви документи от джоба си и ги предаде на детектива от Скотланд Ярд. След това обърна ревера на сакото си и му показа нещо, закачено там.

Батъл възкликна от удивление. Прочете документите още веднъж и ги върна на непознатия с малък поклон.

— Съжалявам, че бяхте обект на физическо насилие, мосю — каза. — Но и вие сам допринесохте за това. — Усмихна се, забелязал изумлението върху лицата на присъстващите. — Господинът е колега, когото отдавна очакваме — обясни инспекторът. — Да ви представя мосю Лъомоан, от парижката служба за сигурност.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА ТАЙНСТВЕНАТА ИСТОРИЯ

Всички насочиха погледи към френския детектив, който в отговор им се усмихна.

— Да, вярно е — потвърди той.

Настъпи тишина, всички се опитваха да осмислят случилото се. Мълчанието беше нарушено от Вирджиния.

— Знаете ли какво мисля, старши инспектор Батъл?

— Какво, мисис Ревъл?

— Че е време да ни просветлите поне малко.

— Да ви просветля ли? Нещо не разбирам, мисис Ревъл.

— Чудесно ме разбирате, старши инспектор Батъл. Сто на сто мистър Ломакс ви е наговорил куп неща за поверителността, дискретността и така нататък. Съвсем в негов стил е. Няма да е зле обаче да ни кажете какво става, за да не разкриваме тайните сами, при което бихме могли неволно да навредим. Мосю Лъомоан, не сте ли съгласен с мен?

— Напълно съм съгласен, мадам.

— Вече казах на мистър Ломакс, че има неща, които не могат да се държат вечно в тайна — рече Батъл. — Мистър Евърсли е секретар на Ломакс, така че няма основания да не бъде в течение на случилото се. Колкото до мистър Кейд, той бе въввлечен против желанието си и смятам, че също има право да знае какво става. Но...

Батъл замълча.

— Знам какво ще кажете — рече Вирджиния. — Че жените не умеят да пазят тайна. Чувала съм го безброй пъти от Джордж.

През цялото време Лъомоан бе изучавал Вирджиния. Обърна се към колегата си от Скотланд Ярд.

— Правилно ли съм разбрал, че това е госпожа Ревъл?

— Да, така се казвам — потвърди Вирджиния.

— Нали вашият съпруг работеше в дипломатическата служба? И вие бяхте с него в Херцословакия непосредствено преди убийството на

покойните монарси?

— Да.

Лъомоан отново се обърна към Батъл.

— Според мен госпожата има право да чуе историята. Макар и косвено, тя я засяга. Освен това — очите му просветнаха лукаво — дискретността ѝ се цени много високо в дипломатическите среди.

— Радвам се, че са ми писали такава оценка — засмя се Вирджиния. — И че няма да бъде държана встрани от събитията.

— Дали да не пийнем нещо разхладително? — попита Антъни. — Къде ще проведем заседанието? Тук ли?

— Да, сър, ако не възразявате — каза Батъл. — Имам причини да не напускам до сутринта помещението. След като чуете какво ще ви разкажа, ще разберете защо.

— В такъв случай ще имам грижата за напитките — рече Антъни.

Бил отиде да му помогне, те се върнаха с поднос с чаши, бутилки сода и други житейски потребности.

Нарасналият синдикат се настани удобно в ъгъла до прозореца около голямата дъбова маса.

— Всичко, разбира се, ще си остане между нас — каза Батъл. — Нещата, които ще чуете тук, са строго поверителни. Не бива да изтича никаква информация. Хора като мистър Ломакс, които смятат, че нещата трябва да се потулят, рискуват много повече, отколкото предполагат. Всичко започна преди около седем години. Точно тогава се бе разгърнало онова, което днес наричаме „обновление“. Особено в Източна Европа. Във Великобритания се провеждаха активни дипломатически контакти, съвсем задкулисно, при които конците се дърпаха от един наш познайник, граф Стилптич. Всички балкански държави бяха заинтересовани и мнозина крале посетиха Англия! Няма да влизам в подробности, но нещо изчезна. Изчезна по такъв начин, че изглеждаше невероятно, освен ако човек приемеше две неща — че крадецът е кралска особа и че кражбата е извършена от голям професионалист. Мосю Лъомоан би могъл да ви разкаже повече.

Французинът учтиво се поклони и поясни.

— Възможно е в Англия изобщо да не сте чували за нашия прословут невероятен крал Виктор. Никой не знае как всъщност се казва, но той е човек, надарен с изключителна смелост и дръзновение,

говори пет езика и е ненадминат в изкуството да се предрешава. Макар и да е известно, че баща му е англичанин или ирландец, самият той работи главно в Париж. Именно в Париж преди около осем години осъществи няколко дръзки кражби. Тогава живееше под името капитан О'Нийл.

Вирджиния възкликна удивено. Мосю Лъомоан я стрелна с поглед.

— Разбирам кое развълнува госпожата. След малко ще разберете и вие. Ние от службите за сигурност имахме подозрения, че въпросният капитан О'Нийл всъщност е крал Виктор, но не разполагахме с доказателства. По онова време в Париж живееше една умна млада актриса, Анжела Мори, работеше във „Фоли Бержер“. Известно време подозирахме, че е съучастничка на крал Виктор, но отново не успяхме да открием доказателства. Париж се готвеше да посрещне младия крал Николай IV Херцословашки. В службите за сигурност получихме изрични указания да обезпечим в максимална степен безопасността на Негово Величество. Предупредиха ни да държим под око някаква революционна организация, наричаща се „Другарите на Червената ръка“. Сетне се разбра, че другарите са се свързали с Анжела Мори и са ѝ предложили голяма сума, ако се съгласи да им помогне. Тя трябвало да плени с чара си младия крал и да го подмами на място, посочено от другарите. Анжела Мори приела подкупа и се съгласила да изиграе тази роля. Младата дама обаче се оказала далеч по-умна и амбициозна, отколкото предполагали новите ѝ работодатели. Успяла да завърти главата на краля, който се влюбил до полуда в нея и я отрупал със скъпоценности. Точно тогава ѝ хрумнало да стане не кралска любовница, а кралица! Както всички знаем, успя да го постигне. Бе представена в Херцословакия като графиня Варага Пополевска, от династията Романови, и след време стана кралица Варага. Съвсем не лошо постижение за една второстепенна парижка актриса! Знаем, че играеше новата си роля изключително добре. Победата ѝ обаче не се оказала дълговечна. „Другарите на Червената ръка“, вбесени от нейното предателство, два пъти извършиха покушения срещу нея. Накрая успяха да насъскат сънародниците си дотолкова, че избухна революция и кралят и кралицата бяха убити. Трупите им, обезобразени до неузнаваемост, бяха ярко свидетелство за гнева на тълпата срещу кралицата чужденка от долно потекло.

Освен това се разбра, че кралица Варага изобщо не е прекъсвала връзката си със своя съучастник, крал Виктор. Нищо чудно дори той да е автор на плана за нейния успех. Знаем, че е продължавала да си пише с него, като е използвала шифър. За по-сигурно му пише на английски и ги подписвала с името на една англичанка, чийто съпруг тогава работел в посолството. Двамата смятали, че дори и да се направи проверка и въпросната дама да отрече, че почеркът е неин, никой няма да ѝ повярва — как иначе ще реагира една невярна жена, пишеща писма на своя любовник! Използвала е вашето име, мисис Ревъл.

— Знаем — каза Вирджиния, която ту побледняваше, ту възвръщаше цвета на лицето си. — Значи ето каква е истината за писмата. А аз през цялото време се чудех.

— Изключително подъл номер! — извика възмутен Бил.

— Писмата са били адресирани до парижкото жилище на капитан О'Нийл. Колкото до главната им цел, върху нея хвърлиха светлина някои любопитни факти, станали известни по-късно. След убийството на краля и кралицата много от кралските скъпоценности, попаднали в ръцете на тълпата, впоследствие се оказаха в Париж. Там се разкри, че в девет от десет случая най-ценните скъпоценни камъни по тях са били махнати и подменени с фалшиви. А се знае, че сред кралските скъпоценности имаше някои много известни камъка. Очевидно и като кралица Анжела Мори не се е отказала от стария си занаят. Сега вече стигаме до същината. Николай IV и кралица Варага посетиха Англия и гостуваха на покойния маркиз Кейтърам, тогава министър на външните работи. Херцословакия е малка страна, но не можеше да бъде пренебрегвана. Кралица Варага нямаше как да не бъде приета. И ето, имаме в едно лице кралска особа и опитна крадла. Няма съмнение, че използваният фалшификат, направен толкова изкусно, че да заблуди всеки, освен експерт, е бил измайсторен от крал Виктор. Всъщност той безспорно е бил автор на целия план, като знаем дързостта, с която бе осъществен.

— И сетне какво стана? — попита Вирджиния.

— Сетне всичко бе потулено — отвърна лаконично старши инспектор Батъл. — До ден-днешен не се е споменавало нищо за случилото се. Сторихме всичко, което бе възможно да се стори тихомълком, а то не бе никак малко, уверявам ви. Имам методи, които

ще изненадат всекиго. Скъпоценният камък обаче не напусна Англия заедно с кралицата на Херцословакия, само това мога да ви кажа. Нейно Величество го е скрила някъде, но къде, така и не успяхме да открием. Не бих се учудил обаче — старши инспектор Батъл се огледа, — ако е някъде в тази зала.

Антъни се изправи на крака.

— Какво? Не сте успели да го откриете през всички тези години? Невъзможно.

— Не са ви известни някои обстоятелства, мосю — бързо каза французинът. — Само половин месец по-късно в Херцословакия избухна революцията и кралят и кралицата бяха убити. Междувременно в Париж арестуваха за дребна кражба и капитан О'Нийл. Надявахме се да открием в дома му пачката с шифрованите писма, но се оказа, че тя е била открадната от някакъв херцословак. Бил е в Херцословакия непосредствено преди революцията, а после изчезна вдън земя.

— Сигурно е отишъл в чужбина — рече замислено Антъни. — И то не къде да е, а в Африка. Обзалагам се, че е пазил въпросните писма като зеницата на окото си. Смятал ги е за златна мина. Освен това по всяка вероятност прякорът му е бил Педро Холандеца или нещо от този род. — Усети върху себе си спокойния поглед на старши инспектор Батъл и се усмихна. — Не се правя на ясновидец, Батъл — каза му, — макар и да изглежда така. Ще ви кажа какво имам предвид.

— Има нещо, което не обяснихте — намеси се Вирджиния. — Каква връзка има всичко това с мемоарите? Сто на сто има някаква връзка.

— Мадам е много съобразителна — рече с одобрение Лъомоан. — Да, има връзка. По същото време в Чимнис бе отседнал и граф Стилптич.

— Значи той може да е бил в течение?

— Убеден съм в това.

— И, разбира се — рече Батъл, — ако е споменал тази история в скъпоценните си мемоари, скандалът ще бъде неописуем. Особено като се разбере, че цялата работа е била потулена.

Антъни запали цигара.

— Допускате ли в мемоарите да се намеква къде е скрит камъкът? — попита младежът.

— Не ми се вярва — бе категоричен Батъл. — Той не можеше да понася кралицата, беше се противопоставил яростно на този брак. Тя едва ли му се е доверила.

— Нямах предвид това — каза Антъни. — Графът безспорно е бил голяма лисица. Да допуснем, че без нейно знание е успял да открие къде е скрила камъка. В такъв случай какво според вас е щял да направи?

— Да си мълчи — рече Батъл след кратък размисъл.

— И аз мисля така — каза французинът. — Моментът е бил много деликатен. Доста трудно е щял да върне камъка, без да го усетят. Пък и това, че е знаел къде е скрит, му е давало голяма власт, а този дядка си е паднал властолюбец. Така не само е щял да държи в ръцете си кралицата, но е щял да има много силен коз при всеки пазарлък. А това не е била единствената тайна, която е знаел, обичал е да колекционира тайни, както други колекционират рядък порцелан. Веднъж-дваж преди смъртта си се е хвалил, че знае невероятни тайни. И най-малкото веднъж е заявил, че в мемоарите му има сензационни откровения. Ето защо всички се домогват до тези мемоари — французинът се усмихна малко кисело. — И френската полиция се опита да се добере до тях, но графът съобразително ги е дал на някого преди смъртта си.

— И все пак нямаме основания да смятаме, че е знаел и тази тайна — каза Батъл.

— Прощавайте — намеси се Антъни, — но е заявил, че я знае.

— Какво?

И двамата детективи го погледнаха така, сякаш не вярваха на очите си.

— Когато ми даде ръкописа, който трябваше да занеса в Англия, мистър Макграт ми разказа за първата си среща с граф Стилптич. В Париж, макар и да рискувал, господин Макграт отървал графа от тълпа хулигани. Графът бил — как ли да се изразя? — в настроение. И именно затова съобщил на Макграт две интересни неща. Първо му казал, че знае къде е Кохинорът — информация, на която моят приятел почти не обърнал внимание. Освен това добавил, че въпросните хулигани били хора на крал Виктор. Двете неща, взети заедно, говорят много.

— Боже мой! — възкликна старши инспектор Батъл. — Наистина говорят много. Дори убийството на княз Михаил получава друго значение.

— Крал Виктор никога не е убивал — напомни му французинът.

— А ако е бил изненадан, докато е търсел камъка?

— В такъв случай би трябвало да е в Англия, нали? — вметна бързо Антъни. — Казахте, че преди няколко месеца е излязъл от затвора. Не го ли проследихте?

Върху лицето на френския детектив се появи тъжна усмивка.

— Опитвахме се, мосю, но този човек е същински демон. Избяга ни под носа. Предположихме, че ще отпраши право към Англия. Но не го направи. Замина... за къде мислите?

— За къде? — попита Антъни.

Гледаше внимателно французина, докато си играеше с кутията кибрит.

— За Америка. За Съединените Щати.

— Какво?

Гласът на Антъни бе изпълнен с удивление.

— Да, за Америка, и като какъв, мислите, се е представил там? Представил се е за княз Николай Херцословашки.

Кибритената кутия падна от ръцете на Антъни. Той забеляза, че Батъл е не по-малко удивен от него.

— Това е невъзможно.

— Напълно е възможно, драги ми приятелю. Още тази сутрин ще се убедите. Блъфира както никой друг. Знаете, говореше се, че княз Николай е загинал преди няколко години в Конго. Нашият приятел крал Виктор очевидно е заложил именно на това. — Такава смърт трудно се доказва. Съживил е княз Николай и представяйки се за него, е успял да измъкне от американците огромни количества долари. Обещал им концесии за нефт. Благодарение на една случайност обаче бил разобличен и му се наложило бързо да напусне страната. Този път наистина заминал за Англия. Именно затова съм тук. Той рано или късно ще се появи в Чимнис. Ако, разбира се, вече не го е сторил.

— Наистина ли го допускате?

— Смятам, че е бил тук в нощта, когато е загинал княз Михаил, и че снощи е идвал още веднъж.

— Значи е направил повторен опит? — попита Батъл.

— Да.

— Вече се тревожех — продължи Батъл, — че мосю Лъомоан закъснява. От Париж ми бяха съобщили, че е тръгнал и ще работим заедно. Така и не разбрах защо не се появява.

— Наистина ви дължа едно извинение — каза Лъомоан. — Пристигнах сутринта след убийството. Веднага реших, че е по-добре да проуча нещата неофициално, без да се представям официално за ваш колега. Прецених, че така имам по-големи възможности. Давах си сметка, че могат да ме заподозрат. Това обаче щеше да ме улесни, тъй като щеше да притъпи бдителността на хората, които следях. Мога да ви уверя, че през последните два дни научих множество интересни неща.

— Кажете ми все пак — рече Бил — какво всъщност се случи снощи?

— Боя се — каза мосю Лъомоан, че ви накарах да потичате доста.

— Значи съм преследвал вас, така ли?

— Да. Сега ще ви обясня. Дойдох, за да наблюдавам замъка, тъй като бях убеден, че тайната е свързана с тази зала, залата, където е бил убит князът. Застанах отвън, на терасата. Забелязах, че в залата има някой. Видях как се движеше лъчът на джобното му фенерче. Опитах средния прозорец — не беше залостен отвътре. Така и не разбрах дали човекът е влязъл оттам или го е оставил незалостен, за да се измъкне през него при необходимост. Без да вдигам шум, отворих прозореца и влязох в залата. Придвижих се тихо стъпка по стъпка, докато стигнах до място, откъдето да наблюдавам действията му, без да бъда разкрит. Не успях обаче да огледам човека. Бе с гръб към мен и виждах единствено силуета му в светлината на фенерчето. Но действията му ме изненадаха. Той се зае да разглобява първо едните доспехи, сетне вторите, като разглеждаше внимателно всяко парче. Щом се убеди, че не открива в тях това, което търси, започна да почуква по ламперията под картината. Какво щеше да направи след това, нямам представа. Бе прекъснат. Вие нахлухте в залата. Французинът погледна Бил.

— Направихме го с добри намерения — рече замислено Вирджиния, — но за съжаление развалихме всичко.

— В известен смисъл да, мадам. Човекът загаси фенерчето, а аз, побягнах към прозореца, тъй като все още не смятах да разкривам

самоличността си. Сблъсках се с другите двама в мрака и паднах. Успях да се изправа и изскочих през прозореца. Тогава мистър Евърсли, който ме взе за своя противник, се втурна да ме преследва.

— Първа хукнах да ви преследвам аз — уточни Вирджиния. — Бил се включи по-късно.

— А през това време пришълецът е имал благоразумието да не вдига шум и да се измъкне незабелязано през вратата. Чудя се как не се е натъкнал на хората, дошли да помагат.

— Едва ли се е затруднил — вметна Лъомоан. — Просто е казал, че пръв се е притекъл на помощ, и толкоз.

— Според вас този Арсен Люпен и сега ли е в замъка? — попита Бил със светнали очи.

— Защо не? — каза Лъомоан. — Би могъл да се представя за слуга. Защо не и за Борис Анчуков, верния слуга на покойния княз Михаил?

— Има нещо подозрително в този човек — съгласи се Бил.

Антъни обаче се усмихна.

— Не ви подобава да правите такива предположения, мосю Лъомоан — намеси се той учтиво.

Французинът също се усмихна.

— Вие вече сте го взели на служба при вас като лакей, нали, мистър Кейд? — попита старши инспектор Батъл.

— Батъл, свалям ви шапка. Наистина сте в течение на всичко. Но е по-точно да се каже, че той ме избра за господар, а не аз него — за лакей.

— Защо според вас го е направил, мистър Кейд?

— Не знам — отговори развеселен Антъни. — Звучи странно, но може да съм му станал симпатичен. Или пък да е решил, че аз съм убил неговия господар и затова трябва да заеме по-изгодна позиция, та да отмъсти за неговата смърт. — Стана, отиде до прозорците и дръпна завесите. — Съмна се — рече той с лека прозявка. — Вече няма да имаме поводи за вълнения.

Лъомоан също се изправи.

— И аз ще ви остава — каза той. — Може би ще се срещнем по-късно днес.

Любезно се поклони на Вирджиния и излезе през прозореца.

— Хайде да поспим! — рече тя, прозявайки се. — Беше много интересно. Бил, време е да нанкаш. Май няма да идем на закуска.

Антъни бе застанал до прозореца и наблюдаваше отдалечаващия се Лъомоан.

— Може и да не повярвате — рече Батъл зад гърба му, — но минава за най-добрия детектив на Франция.

— Няма причини да не вярвам — каза замислено Антъни. — По-скоро обратното.

— Беше прав за вълненията от нощес — допълни Батъл — Между другото, спомняте ли си какво ви казах за застреляния мъж, когото откриха близо до Стейнс?

— Да. Защо?

— А, просто така. Установили са самоличността му. Казвал се е Джузепе Манели и е работил като келнер в хотел „Блиц“ в Лондон. Любопитно, нали?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

БАТЪЛ И АНТЪНИ СЕ СЪВЕЩАВАТ

Антъни не каза нищо и продължи да гледа през прозореца. Известно време старши инспектор Батъл не отмести поглед от неподвижния му гръб.

— Добре, сър, лека нощ — каза най-сетне и се отправи към вратата.

Антъни се размърда.

— Чакайте, Батъл.

Старши инспекторът послушно спря. Антъни се дръпна от прозореца, извади цигара от табакерата и я запали. Всмукна от нея и едва тогава поде:

— Тази история в Стейнс май доста ви интересува?

— А, не. Просто е необичайна.

— Смятате ли, че човекът е бил застрелян там, където е бил открит, или според вас са го убили другаде, а после са пренесли трупа?

— Смятам, че са го убили другаде и тялото е било пренесено с автомобил.

— И аз мисля така — каза Антъни.

Нещо в тона му накара инспектора да го погледне с повишен интерес.

— Имате ли някакви предположения? Знаете ли кой го е оставил там?

— Да — рече Антъни. — Аз. — Бе леко раздразнен от абсолютната невъзмутимост на събеседника си. — Май нищо не може да ви учуди, Батъл!

— „Никога не издавай чувствата си.“ Преди време ме научиха на това правило и го намирам за много полезно.

— Чудесно сте го усвоили — каза Антъни. — Винаги го спазвате. Е, искате ли да чуете цялата история?

— С удоволствие, мистър Кейд.

Антъни придърпа два стола, двамата седнаха и младежът разказа какво се е случило предния четвъртък.

Батъл го изслуша невъзмутимо. Когато Антъни приключи, в очите му заигра пламъче.

— Знаете ли, сър? — каза инспекторът. — Някой ден можете да загазите.

— Какво излиза? Че арестуването ми се разминава за втори път?

— Винаги предоставяме на хората достатъчно свобода — рече Батъл.

— Много елегантно се изразихте.

— Не разбирам обаче, сър — допълни Батъл, — защо решихте да ми признаете всичко това?

— Трудно е да ви обясня — каза Антъни. — Виждате ли, Батъл, ценя високо вашите способности. Когато нещо става, вие винаги сте там, потвърждава го случилото се нощес. Реших, че ако не споделя с вас какво знам, ще попреча сериозно да се изявите. Заслужавате да имате достъп до всички факти. Направих всичко по силите си да объркам доста нещата. До снощи не можех да ви кажа нищо, тъй като това щеше да засегне мисис Ревъл. Сега обаче, след като окончателно стана ясно, че тези писма нямат абсолютно нищо общо с нея, отпадат всички съмнения, че е замесена. Вероятно ѝ дадох лош съвет, но го сторих, защото никой нямаше да повярва, че е дала пари на изнудвача просто защото ѝ е хрумнало да се позабавлява.

— Съдът едва ли щеше да ѝ повярва — съгласи се Батъл. — Съдебните заседатели нямат въображение.

— Виждам обаче, че вие го приемате като нещо естествено — каза Антъни, гледайки с любопитство събеседника си.

— Мистър Кейд, най-често работя с тези хора, с представители на така наречената висша класа. Повечето хора се съобразяват с това, какво ще си помислят съседите. Единствено престъпниците и аристократите не го правят. Вършат първото, което им дойде на ум, и никога не си дават труда да мислят какво ще си кажат останалите за тях. Имам предвид не само богатшите, които непрекъснато си устройват приеми, но и хората, които от поколения са възпитавани да мислят, че от значение е единствено тяхното мнение. Винаги съм смятал представителите на висшите класи за безстрашни, искрени и понякога необикновено глупави.

— Крайно интересни разсъждения, Батъл. След време сигурно ще напишете спомени, които ще заслужават да бъдат прочетени.

Детективът се усмихна, но не каза нищо.

— Ще ви попитам нещо — допълни Антъни. — Подозирахте ли ме във връзка с историята в Стейнс? От поведението ви останах с чувството, че да.

— Прав сте. Имах такова усещане. Не разполагах обаче с нищо, с което да обоснова подозренията си. Справихте се много добре, мистър Кейд. Нито за миг не преиграхте с безразличието си към случката.

— Приятно ми е да го чуя — каза Антъни. — Имам усещане, че още от първия миг след запознанството ни започнахте да ми залагате капанчета. Общо взето, успях да ги заобиколя, но с цената на доста напрежение.

Батъл се усмихна мрачно.

— Именно по този начин се ловят престъпници, сър. Отпускаш хватката, даваш им известна свобода, оставяш ги да се мятат. Рано или късно обаче нервите им не издържат и с тях е свършено.

— Жизнерадостен човек сте, Батъл. Мен кога ще заловите?

— Вече ви казах, винаги предоставяме на хората свобода.

— Междувременно — попита Антъни, — продължавам ли да бъда ваш помощник, макар и любител?

— Естествено, мистър Кейд.

— Сиреч ще бъдем нещо като Уотсън и Шерлок Холмс?

— Повечето криминалета са глупост — отвърна безстрастно Батъл. — Хората обаче се развличат с тях. Освен това понякога са полезни.

— Полезни ли? В какъв смисъл? — попита с любопитство Антъни.

— Утвърждават всеобщото мнение, че полицаите са глупаци. Когато се сблъскаме с някое аматорско престъпление, например убийство, това ни е от полза.

Антъни мълчаливо го погледна. Батъл не помръдваше, само от време на време примигваше. Върху невзрачното му лице не бе изписано никакво чувство. След малко инспекторът се изправи.

— Едва ли има смисъл да си лягам в този час — каза Батъл. — Ще разменя няколко думи с Негова светлост, щом той се събуди. Ако някой желае да напусне замъка, вече може да го стори. Но ще бъда

безкрайно благодарен на Негова светлост, ако той любезно покани гостите да поостанат. Бих се радвал, сър, ако и вие с мисис Ревъл приемете поканата.

— А вие открихте ли револвера? — попита Антъни.

— Имате предвид оръжието, с което е бил застрелян княз Михаил ли? Не, още не съм. Сигурно е в замъка или в околностите му. Ще се възползвам от опита ви, мистър Кейд, и ще изпратя няколко момчета да се покатерят по дърветата. Открива ли оръжието, разследването би могло да напредне. Да не забравяме и писмата. Казахте, че сред тях е имало и едно, изпратено от Чимнис. Ако е последното, в него сигурно са зашифровани инструкциите за намирането на диаманта.

— А каква е вашата теория за убийството на Джузепе? — попита Антъни.

— Той е бил обикновен крадец, влязъл в контакт с крал Виктор или с „Другарите на Червената ръка“ и нает от тях. Няма да се учудя, ако се окаже, че другарите и крал Виктор работят заедно. Организацията разполага с много средства и влияние, но не е дотам богата откъм сиво вещество. Задачата на Джузепе е била да открадне мемоарите. Не са могли да знаят, че разполагате и с писмата. Между другото, съвпадението е доста странно.

— Знам, че е така — каза Антъни. — Направо е изненадващо, ако се позамислите.

— Вместо с мемоари Джузепе се сдобива с писма. Първоначално е много разочарован. След това вижда изрезката от списанието и в главата му се ражда блестящата идея да заработи за собствена сметка, като изнудва дамата. Разбира се, няма и най-малка представа за истинската стойност на писмата. Другарите разбират какво върши, решават, че съзнателно ги маме, и му издават смъртна присъда. Много им е приятно да екзекутират предатели. Очевидно намират в това нещо живописно, което им допада. Не разбирам обаче значението на името „Вирджиния“, гравирано върху пистолета. Прекалено изискано е, несъответстващо на стила на другарите. На тях им доставя удоволствие да разнасят насам-натам знака на Червената ръка главно за да всяват ужас у кандидат-предателите. Не, усещам по-скоро почерка на крал Виктор. Само се чудя какви са подбудите му. На пръв

поглед изглежда като умишлен опит убийството да се припише на мисис Ревъл, но нещо не се връзва.

— Имах теория — каза Антъни, — но тя не се потвърди.

Разказа на Батъл как Вирджиния е опознала княз Михаил. Инспекторът поклати глава.

— Той е, няма съмнения. Между другото, старият барон има много високо мнение за вас. Изказа се за вас с голямо въодушевление.

— Твърде мило от негова страна — рече Антъни. — Особено като се има предвид, че му заявих намерението си да направя всичко възможно и преди сряда да си върна мемоарите.

— Трябва да хвърлите доста труд.

— Да де. И вие ли мислите така? Писмата сигурно са у крал Виктор и компания.

Батъл кимна.

— Откраднали са ги от Джузепе оня ден на Понт Стрийт. Добре са го организирали. Взели са ги, разшифровани са ги и сега знаят къде да търсят.

Двамата вече излизаха от стаята.

— Тук ли? — Антъни отново огледа залата.

— Точно така. Някъде тук. Още не са открили това, което търсят, но непременно ще рискуват отново.

— Предполагам — каза Антъни, — че в съобразителната ви глава се е родил някакъв план. Прав ли съм?

Батъл не отговори. Сега не излъчваше никаква съобразителност или ум. След това бавно, съвсем бавно, кимна утвърдително.

— Трябва ли ви моята помощ? — попита Антъни.

— Да. И не само вашата.

— Кой още искате да помага?

— Мисис Ревъл. Може би вече сте забелязали, мистър Кейд, че е много съобразителна.

— Да, вече го забелязах — потвърди Антъни и погледна часовника си. — Склонен съм да се съглася с вас, Батъл, едва ли има смисъл да лягаме. Много по-уместно е да се изкъпя в езерото и да закуся добре.

Той изтича с лекота нагоре по стълбите. Подсвирквайки, свали вечерните дрехи и взе халат и една кърпа.

След миг застина пред тоалетката, загледан в нещо, което съществуваше съвсем реално и бе сложено пред огледалото.

За миг не повярва на очите си. След това го взе и го разгледа. Да, нямаше никакво съмнение.

Бе връзката писма, подписани с името на Вирджиния Ревъл. Всичките бяха налице. Не липсваше нито едно.

Антъни се отпусна в креслото с писмата в ръка.

— Умът ми не го побира — промърмори той. — Не разбирам какво става в този дом. Откъде се появиха писмата, и то по този начин? Кой ги е оставил върху тоалетката? И защо?

Не намери удовлетворителен отговор на нито един от тези уместни въпроси.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА КУФАРЪТ НА МИСТЪР АЙЗЪКСТЕЙН

В десет часа сутринта лорд Кейтърам и дъщеря му закусваха. Бъндъл бе много замислена.

— Татко... — изрече тя най-сетне.

Лордът, забил поглед във вестник „Таймс“, не й отговори.

— Татко! — повтори Бъндъл вече по-настойчиво. Лорд Кейтърам, който тъкмо четеше обявите за предстоящата продажба на редки печатни издания, разсеяно погледна дъщеря си.

— Какво? Каза ли нещо?

— Да. Татко, кой е закусвал?

Бъндъл кимна към вече използваните прибори. Останалите бяха недокоснати.

— А, този, как му беше името...

— Дебелият Айки ли?

Бъндъл и баща й бяха много близки помежду си и се разбираха и със съвсем малко думи.

— Да, той.

— Тази сутрин май те видях да разговаряш преди закуска с детектива.

— Да, хвана ме в хола. Според мен часовете преди закуска са свещени. Налага се да замина за чужбина. Нервите ми...

Бъндъл безцеремонно го прекъсна.

— Какво ти каза?

— Че всеки, който пожелае, може да се маха.

— Чудесно — рече Бъндъл. — Нали искаше точно това.

— Да де. Но инспекторът не свърши дотук. Каза, че все пак ме молел да поканя всички да останат.

— Нищо не разбирам — възкликна Бъндъл и сбърчи носле.

— Ужасна бъркотия — оплака се лорд Кейтърам.

И ми дрънка всичко това преди закуска!

— А ти какво му отговори?

— Съгласих се, разбира се. Няма смисъл да спориш с тези хора. Особено преди закуска — продължи лордът, наблягайки върху онова, което най-много го бе разсърдило.

— Кого покани?

— Кейд. Тази сутрин бе станал много рано. Той прие. Срещу него нямам нищо против. Не ми е съвсем ясен, но ми е симпатичен. Много симпатичен.

— И на Вирджиния ѝ е симпатичен — каза Бъндъл и започна умислено да шари с вилицата по масата.

— Какво?

— И на мен ми е симпатичен. Но това няма значение.

— Поканих и Айзъкстейн — продължи лордът.

— Е?

— За щастие трябваше да се връща в града. А, кажи, че колата трябва да го вземе за влака в 10,50.

— Добре.

— Остава само да се отърва и от Фиш — рече Кейтърам обнадеждено.

— Аз пък бях останала с чувството, че ти е приятно да разговаряш с него за опърпани стари книги.

— Така е, така е. Или по-скоро, ми беше приятно. Става ти скучно, когато се усетиш, че само ти говориш. Фиш ме изслушва с интерес, но никога не изказва съждения.

— Все пак е за предпочитане да говориш ти, вместо само да ти говорят. Както е с Джордж Ломакс например.

Лорд Кейтърам потрепери при споменаването на това име.

— Дай му да държи речи — допълни Бъндъл. — Дори съм му ръкопляскала, макар и, разбира се, да знам, че говори тъпотии. Освен това като социалистка...

— Знам, мила, знам — побърза да каже лорд Кейтърам.

— Добре, добре — рече Бъндъл. — Няма да говорим за политика. Не съм като Джордж, та да натиквам политиката в личния живот на хората. Трябва да го забранят със закон.

— Точно така — съгласи се баща ѝ.

— А Вирджиния? — попита Бъндъл. — И нея ли трябва да поканиш?

— Батъл рече да покания всички.

— Я го виж ти! Да не си я помолил да ми стане и мащеха?

— Не виждам смисъл — пророни тъжно лордът. — Макар че снощи тя ме нарече „сладур“. Това им е лошото на тези млади любвеобилни дами. Казват ти какво ли не, без да го мислят.

— Да де — съгласи се Бъндъл. — Ако те беше замерила с обувка или се бе опитала да те ухапе, щеше да имаш много повече шансове.

— Вие, днешните млади хора, изглежда, имате доста превратна представа за ухажването — възропта лорд Кейтърам.

— Защото четем книги като „Шейхът“ — поясни Бъндъл. — Любов в пустинята, насилие и така нататък.

— Какво е „Шейхът“ — попита простодушно баща ѝ. — Някаква поема ли?

Бъндъл го погледна със съчувствие. После стана и го целуна по темето.

— Милият ми татко — рече и с лекота излезе през прозореца.

Лорд Кейтърам се вгълби отново във вестника.

Сепна се и подскочи, когато внезапно бе приветстван от мистър Хайръм Фиш. Както винаги, той се бе вмъкнал безшумно.

— Добро утро, лорд Кейтърам!

— Добро утро, добро утро — отвърна домакинът. — Много хубав ден, нали?

— Времето наистина е прекрасно — съгласи се мистър Фиш.

Наля си кафе. За закуска си взе препечена филийка.

— Правилно ли съм разбрал, че забраната е вдигната — попита той след малко. — И който иска, може да си тръгне?

— Да... — потвърди лорд Кейтърам. — Всъщност обаче... Всъщност се надявах... за мен ще е удоволствие... — Тук чувството му за дълг заработи. — За мен ще е много голямо удоволствие да ми погостувате още някой и друг ден.

— Но, лорд Кейтърам...

— Знам, че досега гостуването протече зле — побърза да каже домакинът. — Даже ужасно. Не бих ви укорил, ако изпитвате желание да се махнете.

— Не ме разбрахте, лорд Кейтърам. Е, да, някои случки не бяха приятни. Но животът в провинциална Англия, особено в именията на благородници, винаги ме е привличал. Много ми се иска да го изуча.

Това е нещо, което го нямаше в щатите. За мен ще бъде изключително удоволствие да се възползвам от любезната ви покана.

— Чудесно — отвърна лордът. — Нямаме представа, драги ми приятелю, колко се радвам.

Със същата фалшива любезност лорд Кейтърам измърмори, че трябва да поговори с управителя на имението, и се измъкна от стаята.

В коридора видя Вирджиния, която слизаше по стълбите.

— Да ви придружа ли за закуска? — попита нежно домакинът.

— Благодаря, но вече закусих в стаята. Тази сутрин ужасно се успах.

Вирджиния се прозина.

— Може би сте прекарвали неприятна нощ?

— Не точно неприятна. Поне от една гледна точка определено бе приятна. Драги лорде! — Вирджиния го хвана под ръка и го стисна. — Наистина ми е много приятно. Твърде мило от ваша страна, че ме поканихте.

— В такъв случай нали ще поостанете още? Батъл вдигна забраната, но аз държа да останете. Бъндъл също ще се радва.

— Разбира се, че ще остана. Толкова любезно от ваша страна.

— Ех! — въздъхна лорд Кейтърам.

— Защо сте тъжен? — попита Вирджиния. — Да не би някой да ви е ухапал?

— Да.

Вирджиния бе озадачена. Лордът продължи:

— А случайно да ви се иска да ме замерите с обувка? Не, виждам, че не искате! Но както и да е!

Лорд Кейтърам се отдалечи мрачно, а Вирджиния излезе през една странична врата в градината.

Вдъхна свежия октомврийски въздух, който ѝ подежда ободряващо.

Изведнъж установи с изненада, че до нея стои старши инспектор Батъл. Явно притежаваше изключителната дарба да се появява изневиделица, сякаш изпод земята.

— Добро утро, мисис Ревъл. Дано не сте много уморена.

Вирджиния поклати глава.

— Нощта бе много вълнуваща — каза тя. — Заслужаваше си човек да пожертва малко от съня. Единственият минус е, че след нея

денят изглежда скучен.

— Онзи кедър има хубава сянка — рече старши инспекторът. — Дали да не ви занеса под него един стол?

— Нямам нищо против, след като смятате, че трябва да го направя — отвърна сериозно Вирджиния.

— Бързо съобразявате, мисис Ревъл. Да, искам да си поговорим.

Батъл взе един голям плетен стол и тръгна към дървото. Вирджиния го последва с възглавница под мишница.

— Тази тераса е много опасно място — рече детективът, — поне за човек, който не желае да бъде подслушван.

— Започвам отново да се вълнувам, старши инспекторе.

— Този път не е нищо интересно, госпожо. — Батъл извади голям джобен часовник и го погледна. — Десет и половина е. След десет минути тръгвам за Уайвърн, за да докладвам на мистър Ломакс. Разполагаме с достатъчно време. Исках само да разбера дали можете да ми разкажете повечко за мистър Кейд.

— За мистър Кейд ли?

Вирджиния бе изненадана.

— Да. Да ми разкажете кога го срещнахте за пръв път, откога го познавате и така нататък.

Батъл се държеше много възпитано и учтиво. Дори избягваше да я гледа и от това на нея ѝ стана малко неловко.

— По-трудно е да ви обясня, отколкото предполагате — рече най-сетне тя. — Веднъж ми оказа голяма услуга...

Батъл я прекъсна.

— Преди да продължите, мисис Ревъл, ще ви кажа нещо. Нощес, след като вие и мистър Евърсли си тръгнахте, Кейд ми разказа всичко за писмата и за човека, убит във вашия дом.

— Наистина ли? — изпъшка Вирджиния.

— Да, и постъпи много разумно. Така разсея доста недоразумения. Не ми обясни само едно — откога ви познава. Имам някои предположения, но вие ще ми кажете дали съм прав или греша. Смятам, че сте го видели за пръв път в деня, когато той е дошъл у вас на Понт Стрийт. Ето, виждам, че съм прав. Наистина е било така.

Вирджиния не каза нищо. За пръв път се уплаши от този флегматичен човек с безизразно лице. Разбра какво е имал предвид

Антъни, когато ѝ спомена, че старши инспектор Батъл не бива да бъде подценяван.

— Разправял ли ви е нещо за своя живот? — продължи детективът. — За това, какво е правил, преди да се окаже в Южна Африка? За живота си в Канада? В Судан? За детството си?

Вирджиния поклати глава.

— А съм сигурен, че има какво да каже. Безпогрешно познавам по лицето хората, които са водили бурен живот, наситен с приключения. Могъл е да ви разправи много интересни неща, стига да е искал.

— Щом искате да научите нещо за живота му, защо не пратите телеграма до приятеля му Макграт?

— Вече го направих. Той обаче явно е някъде във вътрешността на континента. Установихме, че мистър Кейд наистина е бил в Булавайо по времето, което ни посочи. Нямам представа обаче с какво се е занимавал, преди да замине за Южна Африка. В агенция „Касъл“ е работил само около месец — Батъл отново извади часовника си. — Време е да тръгвам. Колата ме чака.

Вирджиния проследи с поглед как той се запъти към дома, но не стана от стола. Надяваше се, че отнейде ще се появи Антъни. Но дойде Бил Евърсли и се прозина.

— Слава Богу, че най-сетне мога да си поговоря с теб, Вирджиния.

— Бъди любезен с мен, драги ми Бил, инак ще се разплача.

— Да не би някой да те е нагрубил?

— Не, не ме е нагрубил. Само се промъкна в мислите ми и ги преобърна. Имам чувството, че ме е настъпил слон.

— За Батъл ли говориш?

— Да, за него. Наистина е ужасен.

— Не мисли за Батъл. Вирджиния, наистина страшно те обичам...

— Недей тази сутрин, Бил. Не съм във форма. Пък и съм ти казвала, че възпитаните хора никога не се обясняват преди обяд в любов.

— Боже мой! — възкликна Бил. — Та аз бих могъл да ти се обясня и преди закуска.

Вирджиния потрепери.

— Бил, дръж се прилично и разумно поне за миг. Искам да те помоля за един съвет.

— Стига да решиш, че ще се ожениш за мен, и ще се почувстваш много по-добре. Ще бъдеш и щастлива, и спокойна.

— Слушай, Бил, вече ти е станало фиксидея. Мъжете правят такива предложения, когато са отегчени и нищо друго не им идва на ум. Не забравяй възрастта ми и това, че съм вдовица, и иди да флиртуваш с някое невинно момиче.

— Мила ми Вирджиния... Ох, дявол да го вземе! Онзи глупак, французинът, идва насам!

Наистина бе мосю Лъомоан, чернобрад и както винаги възпитан.

— Добро утро, мадам! Дано не сте уморена.

— Ни най-малко.

— Радвам се. Добро утро, мистър Евърсли. Дали да не се поразходим тримата? — предложи французинът.

— Какво ще кажеш, Бил? — попита Вирджиния.

— Нямам нищо против — отвърна с половин уста младият джентълмен.

Стана от тревата и тръгнаха да се разхождат. Мъжете вървяха от двете страни на Вирджиния. Тя веднага усети, че французинът е обхванат от странна възбуда, която не можа да си обясни.

След малко, нали си бе бърлива, успя да го накара да се отпусне. Задаваше му въпроси, той й отговаряше, започна да се държи по-свободно и след миг им разказа случки из живота на прословутия крал Виктор. Бе сладкодумен разказвач, макар и в думите му да прозираше горчивина, че понякога крал Виктор е надхитрявал ловко детективите.

У Вирджиния се появи усещането, че Лъомоан, уж погълнат от приказките си, всъщност преследва някаква скрита цел. Остана и с чувството, че макар и привидно да се разхождат безцелно, той се опитва да им натрапи някакъв измислен от него маршрут. Съвсем определено ги водеше в желаната от него посока.

Той внезапно прекъсна разказа си и се огледа. Бяха застанали точно на мястото, където алеята пресичаше парка и правеше рязък завой покрай малка горичка. Лъомоан бе вперил поглед в автомобила, който се приближаваше към тях от замъка.

Вирджиния проследи погледа му.

— Това е колата за багажа — каза тя. — Откарва на гарата лакея и куфарите на мистър Айзъкстейн.

— Така ли? — рече Лъомоан и погледна часовника си. — Хиляди извинения. Компанията ви наистина е очарователна, но трябва да вървя. Как мислите, дали ще се съгласят да ме хвърлят до селото?

Излезе на алеята и даде знак с ръка. Колата спря и Лъомоан се качи. Учтиво махна с шапка на Вирджиния и колата потегли.

Озадачени, Вирджиния и Бил изпратиха с поглед отдалечаващата се кола. Когато тя навлезе в завоя, от нея изпадна куфар. Колата продължи.

— Ела — каза Вирджиния на Бил. — Сега ще видим нещо интересно. Този куфар бе изхвърлен.

— Никой не забеляза — рече Бил.

Затичаха се към куфара. Тъкмо когато стигнаха при него, откъм завоя се появи Лъомоан. Вървеше бързо и се бе запотил.

— Наложих ми се да сляза — поясни с любезния си глас. — Сетих се, че съм забравил нещо.

— Да не би да е това? — Бил посочи куфара.

Бе хубав, от здрава свинска кожа, на него бяха изписани инициалите Х. А.

— Жалко — каза Лъомоан. — Навярно е изпаднал от колата. Дали да не го махнем оттук?

Без да дочака отговор, грабна куфара и го занесе при горичката. Наведе се над него, нещо проблесна в ръката му и ключалката се отвори.

Когато Лъомоан проговори, гласът му се бе изменил, бе рязък и заповеднически.

— Колата всеки момент ще се върне — каза детективът, — вижда ли се?

Вирджиния погледна към къщата.

— Не.

— Чудесно.

С ловки пръсти французинът затършува в багажа. Шишенце със златна капачка, копринена пижама, няколко чифта чорапи. Изведнъж тялото му се напрегна. Той извади нещо, което приличаше на купчина копринено бельо, и бързо го размота.

Бил възкликна от удивление. В бельото бе скрит тежък револвер.

— Чувам клаксон — каза Вирджиния.

Лъомоан със светкавична скорост върна вещите в куфара и го заключи. Револвера обаче уви в копринената си носна кърпа и го пхна в джоба си. Провери още веднъж ключалките и бързо се обърна към Бил.

— Нека мадам остане с вас. Спрете колата и обяснете, че куфарът е изпаднал. Не казвайте нищо за мен.

Бил бързо застана при завоя. След малко се появи огромна лимузина марка „Ланчестър“, в която бе Айзъкстейн. Шофьорът намали скоростта и Бил се запъти към него с куфара в ръка.

— Изпадна от колата с багажа — обясни младежът. — Забелязахме случайно.

Пред очите му проблесна удивеното жълтеникаво лице на финансиста. След това колата потегли.

Върнаха се при Лъомоан, който държеше пистолета и го разглеждаше. Сияеше целият.

— Хитро, много хитро — каза той. — Но нищо не остава скрито.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ЧЕРВЕНИЯТ СИГНАЛ

Старши инспектор Батъл се намираше в библиотеката на Уайвърн.

Джордж Ломакс, седнал зад отрупано с документи бюро, се мръщеше надменно.

Старши инспекторът бе започнал със стегнат и делови отчет. После Джордж взе думата и не я отстъпи повече на събеседника си. Батъл се бе задоволил да дава кратки, най-често едносрични отговори.

Върху бюрото бе пачката с писма, които Антъни бе открил върху тоалетката.

— Нищо не разбирам — рече раздражено Джордж. — Казвате, че в тях има нещо зашифровано?

— Точно така, мистър Ломакс.

— И къде, казвате, ги е намерил? Върху тоалетката ли?

Батъл възпроизведе буквално обяснението на Антъни Кейд, как се е сдобил повторно с писмата.

— И веднага ви ги е донесъл. Правилно, точно така е трябвало да постъпи. Кой обаче ги е оставил в стаята му?

Батъл поклати глава.

— От вас се очаква да знаете точно тези неща — упрекна го Джордж. — Цялата тази работа никак не ми харесва. И какво всъщност знаем ние за този Антъни Кейд? Появява се по тайнствен начин и при много подозрителни обстоятелства и като капак, не знаем нищо за него. Дано вече сте направили необходимата проверка.

Старши инспектор Батъл си позволи да се усмихне търпеливо.

— Веднага изпратихме телеграма в Южна Африка и думите му напълно се потвърждават. Действително е бил в Булавайо заедно с господин Макграт в посоченото време. Бил е на работа в туристическа агенция „Касъл“.

— Така си и знаех — каза Джордж. — Излъчва просташка самоувереност, която е от полза при такива занимания. Що се отнася

до тези писма обаче, трябва да се вземат мерки. И то незабавно...

Великият държавник отново се наду. Старши инспектор Батъл понечи да каже нещо, но Джордж не му позволи.

— Незабавно, казах. Писмата трябва да се разшифроват веднага. Я да видя кой ще свърши тази работа. Има един човек от Британския музей, който разчита всякакви шифри. Ръководеше нашия шифровален отдел по време на войната. Къде ли е мис Оскар? Тя му знае името. Започваше с Уин... Уин...

— Професор Уинуд — каза Батъл.

— Точно така. Уинуд. Незабавно да му се изпрати телеграма!

— Вече го направих, мистър Ломакс. Преди час. Професорът ще пристигне с влака в 12,10 часа.

— Добре, много добре. Слава Богу, магнах си това от главата. Днес трябва да ида в Лондон. Нали вие тук ще се оправите без мен?

— Ще се оправим, сър.

— Е, добре, Батъл. Вижте там, постарайте се. Днес съм страшно зает.

— Разбирам ви, сър.

— Между другото, защо Евърсли не дойде с вас?

— Още спеше, сър. Вече ви казах, цяла нощ бяхме на крак.

— Да, да. И аз съм често на крак по цели нощи. За двайсет и четири часа върша работа, с каквато други се справят за трийсет и шест часа. Ще ви помоля, Батъл, да кажете на Евърсли веднага да дойде при мен. Нали няма да забравите?

— Ще му предам заръката ви, сър.

— Благодаря, Батъл. Прекрасно разбирам, че ви се е наложило да му окажете известно доверие. Смятате ли, че все пак е било необходимо в случая да бъде посветена и моята братовчедка, мисис Ревъл?

— Да, господин Ломакс, като знаем от чие име са подписани писмата.

— Невероятно нахалство — промърмори Джордж и се смръщи, когато погледът му отново падна върху писмата. — Помня покойния крал на Херцословакия. Очарователен човек, но с много слаб характер. Много слаб. Беше се превърнал в играчка в ръцете на една безскрупулна жена. Имате ли все пак някаква хипотеза как тези писма са се оказали отново у мистър Кейд?

— Според мен — каза Батъл, — когато човек не успее да постигне нещо по един начин, опитва друг.

— Нещо не ви разбирам — рече Джордж.

— Разбойникът крал Виктор вече знае, че заседателната зала е под наблюдение. Дава ни писмата, за да ги разшифроваме и открием скривалището. След това бихме могли да очакваме неприятности. Но ние с Лъомоан имаме грижата.

— Сигурно сте разработили план?

— Все още не бих казал, че разполагам с план. Имам обаче идея. Понякога и една идея може да свърши добра работа.

След тези думи старши инспектор Батъл си тръгна. Не смяташе да запознава Джордж по-подробно с намеренията си.

На връщане към Чимнис настигна Антъни и спря.

— Решили сте да ме вземете на автостоп? — попита Антъни. — Чудесно.

— Къде бяхте, мистър Кейд?

— На гарата, да проверя нещо за влаковете.

Батъл вдигна въпросително вежди.

— Отново ли ще ни напускате? — попита той.

— Засега не — засмя се Антъни. — Между другото, имате ли представа какво е разтревожило Айзъкстейн? Тъкмо когато си тръгнах, пристигна с колата, имаше вида на човек, на когото се е случило нещо неприятно.

— Говорите за мистър Айзъкстейн, нали?

— Да.

— Не знам. Вероятно не е лесно човек като Айзъкстейн да бъде разтревожен.

— Съгласен съм с вас — каза Антъни. — Намирам го за силен и мълчалив жълтолик финансист.

Батъл внезапно се наведе и докосна шофьора по рамото.

— Спрете, ако обичате, и ме чакайте тук.

За голяма изненада на Антъни инспекторът слезе от колата. След минута-две обаче забеляза как към английския детектив се запътва мосю Лъомоан. Явно Батъл бе спрял колата, защото го бе забелязал.

Двамата детективи размениха набързо няколко приказки, след което старши инспекторът се качи отново на автомобила и каза на шофьора да потегли.

Изражението на лицето му се бе изменило напълно.

— Открили са револвера — каза внезапно той.

— Какво? — Антъни го погледна удивено. — Къде?

— В куфара на Айзъкстейн.

— Невъзможно!

— Нищо не е невъзможно — отвърна Батъл. — Поне това съм разбрал досега.

Бе застинал и почукваше по коляното си с ръка.

— Кой го е намерил?

Батъл кимна назад.

— Лъомоан. Работи му главата. Неслучайно го ценят във френската полиция.

— Но това не противоречи ли на всичките ви досегашни предположения?

— Не — отвърна много бавно старши инспектор Батъл. — Не бих казал. Малко се изненадах в началото, няма да отрека. Това откритие обаче пасва напълно на едно мое предположение.

— Какво е то?

Батъл обаче смени темата.

— Ще намерите ли мистър Евърсли. Предайте му, че мистър Ломакс нареди веднага да иде в Уайвърн.

— С удоволствие — отвърна Антъни. Колата вече бе спряла пред главния вход. — Той навярно е още в леглото.

— А, едва ли — възрази детективът. — Ако се огледате, ще го видите ей там, под дърветата, в компанията на мисис Ревъл.

— Наблюдателен човек сте, Батъл — каза Антъни и тръгна да изпълнява поръчението.

Предаде посланието на Бил, който не остана очарован.

— Дявол да го вземе! — промърмори той и се отправи към замъка. — Няма ли Умника най-сетне да ме остави на мира? А и тези проклети типове от колониите защо не си стоят там? Идват и ни крадат най-хубавите момичета. Писна ми вече!

— Научихте ли за револвера? — попита Вирджиния, след като Бил се отдалечи.

— Батъл току-що ми каза. Странно, нали? Айзъкстейн вчера имаше ужасно напласен вид, но аз го отдах на напрежението. Той е

последният човек, когото бих заподозрял. Виждате ли мотив да иска да отстрани княз Михаил?

— Наистина, не се връзва с интересите му — отсъди замислено Вирджиния.

— Нищо не се връзва — каза разочарован Антъни.

— По едно време бях започнал да мисля, че съм голям детектив, макар и любител. Единственото, което успях да постигна досега, бе да снема подозренията от френската гувернантка. Това междуременно ми струва доста неприятности и известни разходи.

— За това ли ходихте във Франция? — попита Вирджиния.

— Да. Отидох в Динар, за да разговарям с графиня Дьо Бретъой. Бях много доволен от своята съобразителност и очаквах да чуя, че никой си няма представа за съществуването на личност, представяща се за мадмоазел Брюн. Вместо това ми бе дадено да разбере, че през последните седем години въпросната дама е била едва ли не стълб на семейството. Накратко, ако изключим възможността госпожа графинята също да е разбойничка, цялата ми хипотеза се срина със земята.

Вирджиния поклати глава.

— Мадам Дьо Бретъой е извън подозрение. Всъщност я познавам много добре и сигурно съм срещала мадмоазел в замъка ѝ. Лицето ѝ ми е познато, както ни се струват познати например гувернантките и случайните спътници от влаковете. Може да ви се стори ужасно, но никога не ги оглеждам както трябва. А вие?

— Наблюдавам ги само ако са много красиви — призна Антъни.

— В такъв случай... Какво има?

Вирджиния бе забелязала, че Антъни е вперил поглед в една фигура, появила се иззад горичката и застинала в стойка „мирно“. Бе херцословакът Борис.

— Извинете за миг — каза Антъни. — Трябва да разменя няколко думи с вярното си куче.

Той отиде при Борис.

— Какво има? Какво искате?

— Господарю... — поде Борис и се поклони.

— Добре, добре, но не ме следвайте по петите. Изглежда неприлично.

Без да каже и дума, Борис извади мръсен къс хартия, очевидно откъснат от някое писмо, и го подаде на Антъни.

— Това пък какво е? — попита той.

На парчето хартия бе написан само един адрес.

— Той го изпусна — поясни Борис, — а аз го нося на своя господар.

— Кой го изпусна?

— Онзи чужденец.

— Но защо ми го носите?

Борис го погледна укорително.

— Добре де. А сега си вървете. Зает съм.

Борис отдаде чест, извърна се кръгом и си тръгна. Антъни прибра хартиятката в джоба си и се върна при Вирджиния.

— Какво искаше? — попита го тя с любопитство. — И защо го нарекохте „куче“?

— Защото се държи като куче — каза Антъни, отговаряйки първо на втория въпрос. — Вероятно при последното си прераждане е бил хрътка. Току-що ми донесе къс хартия, който според думите му е бил изгърван от чужденеца. Навярно има предвид Лъомоан.

— Сигурно — съгласи се Вирджиния.

— Непрестанно ме следва по петите — оплака се Антъни. — Като куче. Нищо не казва. Само ме гледа с големите си кръгли очи и толкоз. Не мога да го разбера.

— Ами ако говори за Айзъкстейн? — предположи Вирджиния. — И Айзъкстейн доста прилича на чужденец.

— Айзъкстейн — промърмори нетърпеливо Антъни. — Той пък по какъв начин се вписва в картината?

— Понякога не съжалявате ли, че се забъркахте в цялата тази каша? — попита внезапно Вирджиния.

— Да съжалявам ли? Боже мой, в никакъв случай! Напротив, много ми е интересно. Навярно вече сте разбрали, че обичам приключенията. Е, възможно е този път да съм получил малко повече приключения, отколкото съм искал.

— Значи вече не изпитвате особено удоволствие — рече Вирджиния донякъде изненадана от необичайно сериозния му тон.

— Не бих казал.

Минута-две се разхождаха, без да продумват. Сетне Антъни наруши мълчанието.

— Някои хора — каза той — не обръщат внимание на сигналите. Един локомотив обикновено намалява скоростта или спира, когато пред него се появи червен семафор. Аз може би съм далтонист. Видя ли червен сигнал, не мога да не се забързам. И в края на краищата, както ви е известно, това не е на добро. Такова поведение е опасно за движението.

Изрече го също със съвсем сериозен тон.

— Сигурно често рискувате?

— Поемал съм какви ли не рискове. Само дето още не съм се женил.

— Звучи ми доста цинично.

— Е, не съм го искал. Бракът, поне така, както го разбирам аз, е най-голямото приключение.

— Това ми харесва — възкликна Вирджиния и поруменя.

— Бих се оженил само за жена, която да е на светлинни години от моя начин на живот. И какво бихме правили след това? Аз ли ще се нагаждам към нейния стил на живот, или тя към моя?

— Ако тя ви обича...

— Това са сантименталности, мисис Ревъл. Знаете го. Любовта не е лекарство, с чиято помощ да станеш сляп за заобикалящия те свят. Е, може да се възприеме и така, но ще бъде жалко. Любовта е много повече. Ако според вас един крал се ожени за просякиня, какво ще мислят за брака след година-две? Няма ли просякинята да съжالياва за парцалите и безгрижния живот? Ще съжالياва, разбира се. А има ли смисъл кралят да се откаже от короната си, за да ѝ угоди? И от това няма да има полза, от него не би се получил свестен просяк. А нито една жена не уважава мъж, който се справя зле с работата си.

— Да не сте се влюбили в просякиня, мистър Кейд? — попита любезно Вирджиния.

— Не, аз не съм крал, пък и просто ви обяснявах един принцип.

— И от такава ситуация няма изход, така ли? — попита Вирджиния.

— Винаги се намира изход — отвърна мрачно Антъни. — Имам една теория, според която човек винаги получава това, което желае, стига да е готов да заплати цената му. А знаете ли каква е тази цена в

девет от всеки десет случая? Тази цена е компромисът. Компромисът е ужасно нещо, но наближи ли средна възраст, човек е все по-склонен да го прави. Говоря ви от собствен опит. За да получа жената, която искам, съм готов дори да се заловя с постоянна работа.

Вирджиния се засмя.

— Занимавах се със сделки — продължи Антъни.

— И се отказате?

— Да.

— Защо?

— От принципни съображения.

— Нима?

— Много необичайна жена сте — рече внезапно Антъни и я погледна.

— Защо?

— Защото умеете да не задавате въпроси.

— Имахте предвид, че не ви попитах с какви сделки сте се занимавали?

— Да.

Отново настъпи мълчание. Наблжиха замъка и усетиха уханието на розовите храсти.

— Вярвам — каза Антъни, нарушавайки мълчанието, — разбирате кога един мъж е влюбен във вас. Едва ли означавам нещо за вас, но, кълна се, ще направя така, че да знача.

— Дали ви е по силите? — попита тихо Вирджиния.

— По-скоро не, но поне се опитах.

— Съжالياват ли, че ме срещнахте? — внезапно рече тя.

— Боже мой, не! Отново съгледах червения сигнал. Когато ви срещнах за пръв път на Понт Стрийт, веднага разбрах, че ще ми причините болка. Стана ми ясно още като видях лицето ви. Излъчвате вълшебство от глава до пети. Има и други подобни жени, но нито една не е притежавала вашето обаяние. Някой ден сигурно ще се омъжите за порядъчен заможен човек, а аз ще се завърна към приключенския си живот. Преди това обаче ще ви целуна поне веднъж. Кълна се, че ще го направя!

— Няма да можете да го направите сега — отвърна тихо Вирджиния, — защото старши инспектор Батъл ни наблюдава от прозореца на библиотеката.

Антъни я погледна.

— Лудетина сте, Вирджиния — каза със спокоен глас. — Ала много мила лудетина.

След това махна с ръка на старши инспектор Батъл.

— Тази сутрин заловихте ли престъпници, Батъл?

— Още не, мистър Кейд.

— Звучи обнадеждаващо.

С пъргавина, необичайна за такъв едър човек, Батъл скочи през прозореца на библиотеката и дойде при тях.

— При мен е професор Уинуд — прошепна тихо. — Пристигна преди малко и се зае с разшифровката на писмата. Искате ли да видите как работи?

Каза им го с тона на собственик на цирк, гордеещ се с дресираните си животни. След като получи утвърдителен отговор, ги заведе до прозореца и ги подкани да надникнат.

Пред маса, върху която бяха подредени писмата, бе седнало дребно червенокосо човече на средна възраст, което пишеше нещо на голям лист хартия. От време на време изръмжаваше сърдито и потриваше носа си, така че той бе станал червен почти колкото косата му.

В един момент вдигна поглед от листа.

— Ето те и теб, Батъл! Защо ме докара тук, да се занимавам с глупости ли? И малко дете ще се справи с тези писма. Двегодишно хлапе ще ги разшифрова наум. Ти на това шифър ли му казваш? Та то бие на очи, човече!

Радвам се, професоре — отвърна учтиво Батъл. — Все пак не забравяйте, че не всички притежаваме вашата съобразителност.

— Тук не се иска съобразителност — отсече професорът. — Искане се работа. Цялата ли връзка да разчитам? Виж какво, ще ми отнеме много време. Необходими са само усърден черен труд и повишено внимание, не трябва никакъв ум. Разшифровах писмото, адресирано от Чимнис, за което ми каза, че е най-важното. Останалите бих могъл да взема в Лондон и да ги дам на един от асистентите си. Наистина не мога да си позволя да губя време за тях. Откъсна ме от една истинска главоблъсканица, смятам отново да се заема с нея. Очите му блестяха.

— Добре, професоре — съгласи се Батъл. — Съжалявам, че задачата ни се е оказала толкова лесна. Ще го обясня на мистър Ломакс. Всъщност бързахме да разшифроваме само това писмо. Ако не се лъжа, лорд Кейтърам ви очаква на обяд.

— Никога не обяждам — каза професорът. — Това е много лош навик. В средата на деня на нормалния здрав човек са му достатъчни един банан и една бисквита.

Взе си палтото, което бе захвърлил върху облегалката на един стол. Батъл тръгна към главния вход и след малко Антъни и Вирджиния чуха шума на заминаваща кола.

Инспекторът се върна при тях. В ръката си държеше листа хартия, даден му от професора.

— Такъв си е — каза Батъл, за Уинуд. — Вечно бърза. Иначе е умен човек. Е, ето го и истинското съдържание на писмото на Нейно Величество. Искате ли да го видите?

Вирджиния протегна ръка, Антъни също започна да чете, надвесен над рамото ѝ. Спомни си, че писмото е дълго и изпълнено с отчаяние и страст. С гения си професор Уинуд го бе превърнал в кратко делово съобщение.

Операцията проведена успешно, но С. ни измами. Камъкът махнат от скривалището. Не е в тази стая. Претърсих я. Открих следната бележка, която сигурно е за него: РИЧМЪНД СЕДЕМ НАПРАВО ОСЕМ НАЛЯВО ТРИ НАДЯСНО.

— С ли? — каза Антъни. — Явно става дума за Стилптич. Хитрата стара лисица е сменила тайника.

— Ричмънд — повтори замислено Вирджиния. — Да не би диамантът да е скрит някъде в Ричмънд?

— Кралските особи обичат да ходят там — съгласи се Антъни. Батъл поклати глава.

— Още си мисля, че става дума за място в замъка.

— Сетих се! — възкликна внезапно Вирджиния. Двамата мъже отправиха погледи към нея.

— Портретът на Холбайн в заседателната зала. Чукаха по ламперията точно под него. На портрета е изобразен херцогът на Ричмънд.

— Ето какво била работата! — каза Батъл и удари с ръка по крака си. Започна да говори с въодушевление, каквото не му беше присъщо. — Картината е само отправната точка в търсенето. Крадците не знаят за тези цифри повече от нас. Решили са, че щом рицарските доспехи са под картината, диамантът е скрит в тях. Сметнали са, че цифрите може би означават инчове. Оказало се е, че не е така, и следващата им мисъл е била да търсят таен проход или стълбище, скрити зад плъзгащата се ламперия. Знаете ли дали в замъка има такива тайни места, мисис Ревъл?

Вирджиния поклати глава.

— Знам, че има една монашеска килия и поне един таен ход. Някога са ми ги показвали, но вече не помня почти нищо. Ето я Бъндъл, ще питаме нея.

Бъндъл, която с бърза стъпка пресичаше терасата, се бе запътила към тях.

— След като обядваме, ще отскоча с колата до града — каза тя. — Някой иска ли да дойде с мен? Вие например, мистър Кейд? За вечеря ще се върнем.

— Благодаря — отвърна Антъни, — но тук ми е добре. Пък и имам работа.

— Този мъж се бои от мен. Или от шофирането ми, или от моя чар. От какво се страхувате, мистър Кейд?

— От второто — каза Антъни. — И то непрекъснато.

— Бъндъл, мила — намеси се Вирджиния. — В заседателната зала има ли таен вход?

— Има. Но е почти срутен. Някога явно е свързвал Чимнис с Уайвърн. Ала е било преди много, много години, сега е полуразрушен. Едва ли ще минете по него и стотина метра. Ходът в Бялата галерия на горния етаж е къде-къде по-интересен. А и монашеската килия си я бива.

— Не ги оценяваме от естетическа гледна точка — обясни Вирджиния. — Интересуват ни от делови съображения. Как да влезем в хода в заседателната зала?

— Част от ламперията е на панти. Ако искате, ще ви покажа, след като свършим с обяда.

— Благодаря ви — рече старши инспектор Батъл. — В 2,30 часа удобно ли е?

Бъндъл го изгледа с любопитство.

— Пак ли бандитски истории? — попита тя.

На терасата се появи Тредуел.

— Обядът е сервиран, миледи — съобщи лакеят.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА СРЕЩА В РОЗОВАТА ГРАДИНА

В два и половина в заседателната зала се събра малка дружина: Бъндъл, Вирджиния, старши инспектор Батъл, мосю Лъомоан и Антъни Кейд.

— Няма смисъл да чакаме Ломакс — каза Батъл. — Хайде да приключим бързо.

— Ако смятате, че княз Михаил е бил убит от човек, който се е укривал тук, грешите — каза Бъндъл. — Това е невъзможно. Проходът е напълно задръстен.

— Вярваме ви, миледи — рече бързо Лъомоан. — Имаме съвсем друга цел.

— Търсите нещо, нали? — бързо попита Бъндъл. — Да не е оная прословута историческа дрънкулка?

Французинът я изгледа озадачено.

— Какво искаш да кажеш, Бъндъл — рече Вирджиния. — Зная, че ти е по силите, когато пожелаеш.

— Говоря за камъка. За прословутия скъпоценен диамант, който са задигнали през мрачните времена, когато съм била малка.

— Кой ви го каза, лейди Айлийн? — попита Батъл.

— Отдавна го знам. Каза ми един от слугите, когато бях на дванайсет години.

— Научила го от слуга! — възкликна Батъл. — Боже, ако можеше да ви чуе господин Ломакс!

— Това да не е някоя от скъпоценните тайни на Джордж? — попита Бъндъл — Ужас! Пък аз не вярвах. Джордж винаги си е бил магаре. Би трябвало да знае, че нищо не остава скрито от прислугата.

Бъндъл отиде при портрета на Холбайн и бързо натисна една пружина, скрита някъде до него. Веднага след това със скърцане и пращане част от ламперията хлътна навътре, разкривайки тъмен отвор.

— Entrez, messieurs et mesdames^[1]! Хайде, мили мои, влизайте! Вход — само един грош!

Лъомоан и Батъл, които имаха фенерчета, влязоха първи. Останалите ги последваха.

— Въздухът не е застоял — отбеляза Батъл. — Отнякъде се проветрява.

Детективът тръгна напред. Подът бе павиран с груби недялани камъни, но стените бяха тухлени. Както бе казала Бъндъл, можеше да се извървят само стотина метра. След тях тунелът внезапно свършваше, запушен от срутила се стена. Доволен, че се е убедил със собствените си очи в невъзможността да продължат по-нататък, Батъл се извърна към останалите.

— Да се връщаме, ако нямате нищо против. Исках само да направя едно предварително разузнаване.

След малко групата се оказа отново до входа при ламперията.

— Ще започнем оттук — каза Батъл. — Седем направо, осем наляво, три надясно. Първо ще опитаме с крачки.

Направи внимателно седем крачки напред, след това се наведе и започна да оглежда пода.

— Правилно съм изчислил. Тук някой е отбелязвал нещо с тебешир. А сега осем крачки наляво. Не, явно не става дума за крачки. Пък и трябваше да се досетя още в началото, че в този тесен тунел можем да се движим само в индийска нишка.

— Да опитаме в тухли — предложи Антъни.

— Напълно сте прав, мистър Кейд. Първо ще опитаме с осем реда тухли откъм лявата стена. Вижте първо отдолу, по-лесно е.

Преброиха осем реда.

— Така. А сега три надясно. Едно, две, три. Ха, това пък какво е?

— След малко ще изпищя — каза Бъндъл. — Ще го направя, наистина. Какво е това?

Старши инспектор Батъл бе започнал да разчиства мазилката около тухлата с острието на ножа си. Набитото му око бързо бе определило, че тази тухла се различава от останалите. След минута-две успя да я отдели от хоросана и я извади. Зад нея имаше малка кухня. Батъл бръкна в нея.

Всички затаиха дъх.

Батъл измъкна ръката си.

Възкликна от изненада и гняв.

Останалите се струпяха около него и впериха озадачено погледи в трите предмета, които държеше. Не вярваха на очите си.

В дланта му имаше картонче с малки седефени копчета, груба плетка и лист хартия, на който бяха изписани множество главни „Е“-та.

— Нищо не разбирам — каза Батъл. — Какво означава това?

— Mon Dieu — промърмори французинът — са, c'est un peu trop fort^[2]!

Какво ли наистина означава? — извика изумена и Вирджиния.

— Какво означава ли? — повтори Антъни. — Може да означава само едно — че покойният граф Стилптич е имал чувство за хумор. Лично аз не го намирам за смешно.

— Бихте ли обяснили малко по-ясно, сър? — помоли старши инспектор Батъл.

— Разбира се. Графът си е позволил малка шега. Решил е да изненада крадците, като е заменил диаманта с тази хитра главоблъсканица.

— Смятате, че в тези предмети е заложен някакъв смисъл?

— Несъмнено. Ако графът бе решил просто да се подиграе, щеше да остави на мястото на диаманта лист с надпис „продадено“ или с нарисувано магаре, нещо от този род.

— Плетка, няколко главни „Е“-та и много копчета — промърмори недоволно Батъл.

— Безобразие! — рече сърдито Лъомоан.

— Шифър номер две — каза Антъни. — Дали професор Уинуд ще се справи и с него?

— Кога са влизали тук за последен път, миледи? — попита французинът.

Бъндъл се замисли.

— Най-малко преди две години. На американците и въобще на туристите показват само монашеската килия.

— Любопитно — промърмори французинът.

— Защо да е любопитно?

Лъомоан се наведе и вдигна от пода някакъв малък предмет.

— Заради това — каза той. — Тази кибритена клечка е лежала тук по-малко от два дни, да не говорим за две години. Дали случайно не я е изпуснал някой от вас, дами и господа? — попита французинът.

Всички отговориха отрицателно.

— Е! — рече старши инспектор Батъл. — Видяхме всичко, каквото имаше за гледане. Няма защо да стоим повече тук.

Всички се съгласиха с него. Тайната врата се бе затворила, но Бъндъл им показва как се закрепва отвътре. Сетне безшумно я отвори и излезе през нея, като тропна силно по пода на заседателната зала.

— Дявол да го вземе! — рече лорд Кейтърам, като подскочи от креслото, където явно се бе опитал да си подремне.

— Клетият ми татко! Стреснах ли те?

— Не проумявам — рече лордът — защо днес след обяда никой не си почива! Вече никой не владее това изкуство. Чимнис не е малък замък, но изглежда, в него не мога да открия и една стая, където да намеря спокойствие. Боже мой, колко сте? Прилича ми на жива картина от моето детство, когато от разни тайни врати излизаха цели орди дяволи.

— Аз съм дявол номер седем — каза Вирджиния, сетне се доближи до лорда и го погали по главата. — Не ни се сърдете. Просто решихме да се запознаем с тайния ход.

— Тези дни интересът към тайните ходове очевидно е нараснал — промърмори лордът, все още малко сърдит. — Цяла сутрин развеждах Фиш по тях.

— Кога по-точно? — попита бързо Батъл.

— Непосредствено преди обяда. Бе чул за този ход, та поиска да го види. Показах му го, сетне го заведох в Бялата галерия и накрая — в монашеската килия. Въодушевлението му обаче се стопи. Много бързо му доскуча. Накарах го обаче да ги види всичките — рече лорд Кейтърам с известно злорадство.

Антъни хвана Лъомоан за ръката.

— Елате навън — рече му тихо. — Имам да ви кажа нещо.

Двамата мъже излязоха през прозореца. Когато се поотдалечиха от дома, Антъни извади от джоба си парчето хартия, което Борис му бе дал сутринта.

— Вижте това — каза му. — Вие ли сте го изпуснали?

Лъомоан взе листа и го разгледа с интерес.

— Не — отговори той. — Не съм го виждал. Защо?

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно, мосю.

— Твърде странно.

Повтори на французина това, което му бе казал Борис. Лъомоан го изслуша много внимателно.

— Не, не съм го изпуснал аз. Казвате, че го е намерил в тази горичка?

— Не го каза, но аз останах с такова впечатление.

— Възможно е да е изпаднало от куфара на мистър Айзъкстейн. Разпитайте отново Борис — Лъомоан върна късчето хартия на Антъни. — Какво знаете за този Борис?

Антъни присви рамене.

— Доколкото разбрах, е бил най-довереният лакей на покойния княз Михаил.

— Сигурно е така, но се опитайте да разберете нещо по-определено. Разпитайте някой, който го познава, може би барон Лолопретжизил. Ами ако е постъпил на работа при княза само преди седмици? На мен ми се вижда честен, но как да бъда сигурен? За крал Виктор не е никакъв проблем да изиграе ролята на верен слуга.

— Нима наистина допускате, че...

Лъомоан го прекъсна.

— Ще бъда съвсем искрен с вас. Крал Виктор не ми излиза от главата. Привижда ми се навсякъде. Дори сега, когато разговарям с вас, си задавам въпроса: „Моят събеседник мистър Кейд да не би да е случайно крал Виктор?“

— Боже мой! — възкликна Антъни — вие сте тежък случай.

— Мен диамантът не ме интересува. Не ме е еня и за убиеца на княз Михаил. Нека с тези неща се занимава моят колега от Скотланд Ярд. Това е негова работа. Дойдох в Англия с една-единствена цел. Да заловя крал Виктор, и то на местопрестъплението. За другото не ме е грижа.

— Смятате ли, че ще успеете? — попита го Антъни, докато палеше цигара.

— Откъде да зная? — отвърна Лъомоан с унил глас.

— Да... — каза Антъни.

Бяха стигнали при терасата. До френския прозорец бе застанал старши инспектор Батъл. Беше някак си скован.

— Вижте клетия Батъл! — възкликна Антъни. — Я да го поободрим! Знаете ли, мосю Лъомоан, в някои отношения ми се

виждате доста странен.

— Какво имате предвид, мистър Кейд?

— На ваше място например — поясни Антъни — щях да си запиша адреса, който ви дадох. Наистина може да няма никакво значение, но би могъл и да има.

Лъомоан го изгледа за миг, след което на лицето му се изписа лека усмивка. Французинът дръпна левия ръкав на палтото си. Върху снежнобелия му маншет бяха изписани с молив думите „Хърстмиър, Лангли Роуд, Дувър“.

— Извинявайте — рече Антъни, после отиде при старши инспектор Батъл. — Много сте умислен.

— Имам за какво да мисля, мистър Кейд.

— Сигурно.

— Нищо не се избистря. Изобщо не се избистря.

— Наистина е неприятно, Батъл — изрази съчувствието си Антъни. — Но не се безпокойте. В най-лошия случай винаги бихте могли да ме арестувате. Не забравяйте, разполагате с отпечатъците от моите стъпки.

Батъл обаче не се усмихна.

— Имате ли врагове тук, мистър Кейд? — попита го.

— Струва ми се, че не съм симпатичен на един от лакеите — отговори весело Антъни. — Никога не ми сервира най-хубавите зеленчуци. Защо питате?

— Защото започнах да получавам анонимни писма — поясни старши инспектор Батъл. — Впрочем досега съм получил само едно.

— Има ли отношение към мен?

Вместо да отговори, Батъл извади от джоба си сгънат лист евтина хартия и го подаде на Антъни. На него с неграмотен почерк бяха написани следните думи:

Пазете се от мистър Кейд. Не е такъв, за какъвто са представя.

Антъни върна листчето на инспектора и се засмя.

— Това ли е всичко? Успокойте се, Батъл! Аз всъщност съм преоблечен крал, нали знаете.

Върна се в замъка, като си подсвиркуваше. Изражението му обаче напълно се измени, след като се прибра в стаята си и заключи вратата. Стана строго и мрачно. Антъни седна на кревата и впери замислен поглед в пода.

„Нещата започнаха да загрубават — каза си той. — Нещо трябва да се направи. Всичко е толкова нелепо...“

Размишлява още минута-две, после отиде на прозореца. Продължи да гледа безцелно навън, след което очите му изведнъж се спряха върху нещо. Лицето му грейна.

„Разбира се! — помисли си Антъни. — Розовата градина! Как не се сетих по-рано!“

Отиде едва ли не на бегом в градината, като излезе през една странична врата. Реши да влезе в градината по заобиколен път. Тя имаше по една портичка във всеки от двата края. Антъни влезе откъм далечната портичка и се запъти право към слънчевия часовник, разположен върху малко възвишение точно в средата.

Тъкмо когато стигна до него, Антъни внезапно застина: оказа се, че градината има още един посетител, който не по-малко от него бе изненадан от срещата.

— Не знаех, че се интересувате от рози, мистър Фиш — рече любезно Антъни.

— И то много!

Огледаха се изпитателно подобно на участници в двубой, които си мерят силите.

— Аз също — каза Антъни.

— Наистина ли?

— Да. Няма да е пресилено дори ако ви кажа, че обожавам розите — отвърна с въодушевление Антъни.

Върху устните на мистър Фиш се появи едва забележима усмивка. Антъни също се усмихна. Напрежението сякаш започна да се разсейва.

— Погледнете колко е хубав! — възкликна мистър Фиш и посочи един особено красив розов храст. — Ако не се лъжа, това е сорт „Мадам Абел Шатене“. Да, познах. Преди войната бе известен като сорт „Фрау Карл Друски“. С преименуването са показали може би, прекомерна чувствителност, но все пак е било патриотично. Този сорт,

„Ла Франс“, винаги е бил на уважение. Харесвате ли червените рози, мистър Кейд? Една хубава алена роза...

Провлечената реч на американеца бе прекъсната от Бъндъл, която се подаде от един прозорец на първия етаж.

— Искате ли да ви разходя до града, мистър Фиш? След малко тръгвам.

— Благодаря ви, лейди Айлийн, но тук ми е много добре.

— А вие, мистър Кейд? Сигурен ли сте, че не сте размислили?

Антъни се засмя и поклати глава. Бъндъл се скри.

— Предпочитам да поспя — рече Антъни и се прозина. — Една следобедна дрямка ще ми дойде добре. — Той извади цигара. — Да имате случайно кибрит?

Фиш му подаде кутия кибрит. Антъни запали цигарата и върна кутията, като не пропусна да благодари.

— Розите наистина са красиво нещо — каза той. — Този следобед обаче не съм на градинарска вълна.

С обезоръжаваща усмивка кимна и понечи да си тръгне.

В този миг току иззад замъка се разнесе оглушителен трясък.

— Двигателят на колата ѝ е доста мощен — отбеляза Антъни. — Ето я, тръгна.

Видяха как една кола профучава по алеята.

Антъни отново се прозина и се отправи към замъка.

Веднъж оказал се вътре, буквално се преобрази. Със скоростта на мълния мина на бегом през коридора, излезе през един прозорец в дъното и прекоси парка. Знаеше, че Бъндъл трябва да направи голяма обиколка, преди да стигне до главния вход на имението.

Хукна като попарен. Задъхан, стигна при оградата на парка тъкмо в момента, когато автомобилът я приближи.

Прескочи я и се оказа на пътя.

— Стой! — извика Антъни.

Стъписана, Бъндъл успя все пак да спре. Антъни дотича до колата, отвори вратата и седна до момичето.

— Ще ви придружа до Лондон — каза му. — Отдавна имах такова намерение.

— Интересен човек сте — рече Бъндъл. — Какво държите в ръката си?

— Кибритена клечка — отвърна Антъни.

Огледа замислено клечката. Бе розова на цвят, с жълта главичка. Захвърли незапалената цигара и прибра клечката внимателно в джоба си.

[1] Влезте, дами и господа. — Б.пр. ↑

[2] Боже мой, това вече е прекалено. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА КЪЩАТА В ДУВЪР

— Надявам се, нямате нищо против да увелича скоростта — попита Бъндъл след малко. — Тръгнах по-късно, отколкото смятах.

На Антъни скоростта и без това се виждаше ужасяващо висока, но скоро той разбра, че за Бъндъл с нейния „Панард“ тя далеч не е пределна.

— Някои хора се ужасяват от начина, по който карам — каза Бъндъл, докато пресичаха едно село с намалена скорост. — Клетият ми баща, например. За нищо на света не иска да ми прави компания в тази стара каруца.

За себе си Антъни реши, че лорд Кейтърам е напълно прав. Да се возят в кола, шофирана от Бъндъл, не бе най-подходящото занимание за изнервени господа на средна възраст.

— Вие обаче май не се притеснявате — рече одобрително Бъндъл, докато взимаха остър завой на две колела.

— Свикнал съм — обясни делово Антъни. — Пък сега и аз бързам.

— Да дам ли газ? — попита любезно Бъндъл.

— По-добре недейте — побърза да каже Антъни. — И без това караме с около седемдесет километра в час.

— Изгарям от нетърпение да разбера защо така внезапно тръгнахте — каза Бъндъл, докато натискаше клаксона така, че да вдигне по тревога цялата околност. — Или да не питам? Да не би случайно да се укривате от правосъдието?

— Все още не знам — отговори Антъни. — Скоро ще разбера.

— Онзи от Скотланд Ярд съвсем не е такъв глупак, както ми се струваше — рече замислено Бъндъл.

— Съвестен човек е — съгласи се Антъни.

— Ставате за дипломат — отбеляза Бъндъл. — Не давайте много информация.

— Пък аз си мислех, че съм се разбърбил.

— Да не сте решили да отвлечете мадроазел Брюн?

— Опазил ме Бог! — отрече разгорещено Антъни.

Няколко минути мълчаха. Бъндъл задмина три коли. После попита внезапно:

— Откога познавате Вирджиния?

— Не ми е лесно да отговоря на този въпрос — рече Антъни чистосърдечно. — Не съм я срещал много често, о имам чувството, че я познавам отдавна. Бъндъл кимна.

— Вирджиния е умна — отбеляза. — Уж през цялото време дрънка глупости, но е умна. Прояви се чудесно в Херцословакия. Ако Тим Ревъл бе останал жив, щеше да направи блестяща кариера. И то благодарение на Вирджиния. Тя правеше всичко възможно, за да му бъде от полза. Знаем и защо го правеше.

— Защото го обичаше ли? — Антъни гледеше пред себе си.

— Не, защото не го обичаше. Не разбирате ли? Не го обичаше и никога не го е обичала. Затова и правеше всичко по силите си, за да компенсира липсата на обич. За обичта ѝ нямаше илюзии. Никога не е била влюбена в Тим Ревъл.

— Изглеждате напълно убедена — рече Антъни и я погледна.

Бъндъл бе стиснала с малките си ръце кормилото, брадичката ѝ издаваше решителност.

— Знаем какво говоря. Бях дете по време на сватбата ѝ, но вече бях чула някои неща. Освен това познавам добре Вирджиния, така че лесно можах да стигна до истината. Тим Ревъл бе ирландец, с приятна външност, умееше да говори и бе лудо влюбен във Вирджиния. Тогава тя бе само на осемнайсет години. Той я преследваше навсякъде и постоянно я заплашваше, че ако не се ожени за него, ще се самоубие или ще се пропие. Момичетата се хващат на такива приказки. Най-малкото едно време, защото през последните осем години напреднахме доста. Вирджиния се запали по чувството, което бе вдъхнала на Тим. Омъжи се за него, държеше се като ангел. Уверявам ви, ако бе влюбена в него, нямаше да се държи така. Проклетия си е. И още нещо ще ви кажа — тя се радва на свободата си. На никого няма да му бъде лесно да ѝ я отнеме.

— Защо ми разказвате всичко това? — попита бавно Антъни.

— Интересно е да знаеш какви са хората, нали? Поне някои хора.

— И на мен ми бе интересно — призна Антъни.

— Казах ви неща, които никога няма да чуете от самата Вирджиния. Можете обаче да се доверите на думите ми. Вирджиния е прекрасен човек. Дори жените я обичат, защото в нея няма нищо лицемерно. Освен това — добави малко неопределено Бъндъл — човек трябва да играе по правилата, нали?

— Да, да, разбира се — съгласи се Антъни.

Ала все още бе озадачен. Така и не разбра кое е накарало Бъндъл да му даде толкова много информация, която не е искал. А вече си бе признал, че ѝ е благодарен за сведенията.

— Е, ето ги и трамваите — въздъхна Бъндъл. — Сега трябва да внимавам.

— Няма да е зле — съгласи се Антъни.

Представите му за внимателно каране обаче не съвпаднаха с тези на Бъндъл. След като прекосиха с гръм и трясък няколко крайни квартала, те се озоваха на Оксфорд Стрийт.

— Добре се справих, нали? — попита Бъндъл и погледна ръчния си часовник.

Антъни охотно се съгласи.

— Къде да ви оставя?

— Все едно. Всъщност в каква посока отивате?

— Към Найтсбридж Уей.

— Чудесно. Оставете ме на ъгъла на Хайд Парк.

— Довиждане — каза Бъндъл, след като спря на посоченото място. — А как ще се върнете.

— Ще се оправя сам.

— Май ви уплаших — отбеляза Бъндъл.

— Не бих препоръчал шофирането ви като лек за изнервени стари дами, но лично аз изпитах удоволствие. За последен път животът ми бе застрашен така от стадо диви слонове в Африка.

— Какъв грубиян сте! — възкликна Бъндъл. — Не сме се блъснали нито веднъж.

— Съжалявам, ако не сте го сторили заради мен — отвърна Антъни.

— Мъжете не са особено смели — вметна Бъндъл.

— Така си е — съгласи се Антъни. — Признавам се за победен.

Бъндъл му махна с ръка и потегли. Антъни спря едно такси.

— Гара Виктория — каза на шофьора.

Щом пристигна на гарата и се разплати, провери кога е следващият влак за Дувър. За беда един току-що бе заминал.

Примирил се, че се налага да почака около час, Антъни започна да се разхожда смръщен напред-назад. Веднъж-дваж поклати нетърпеливо глава.

Пътува до Дувър безпроблемно. След като пристигна, излезе от гарата, а после, сякаш неочаквано досетил се за нещо, се върна в сградата. На лицето му бе изписана лека усмивка, когато помоли да го упътят как да стигне до Хърстмиър, Лангли Роуд.

Въпросното шосе бе дълго и водеше извън града. По думите на носача Хърстмиър бе последната къща. Антъни се отпрати натам с енергична стъпка. Между очите му отново се появи бръчица. И въпреки всичко той се чувстваше въодушевен, както винаги при надвиснала опасност.

Хърстмиър действително бе последната къща на Лангли Роуд. Бе обградена от запуснат парк. Антъни реши, че е необитаема от години. Огромната желязна порта бе разядена от ръжда. Името върху табелата бе почти изличено.

„Усамотено място — промърмори под нос Антъни. — И добре избрано.“

Поколеба се миг-два, огледа се и видя, че на шосето няма никого. Тихо се промъкна през скърцащата порта, повървя малко, после спря и се послуша. Все още бе далеч от къщата. Не се чуваше никакъв звук. Няколко пожълтели листа се откъснаха от дърветата и паднаха на земята с шумолене, което при пълната тишина му се стори зловец.

„Нерви — промърмори той. — Не знаех, че ги имам.“

Тръгна по пътеката, но при завоя се шмугна в храстите и продължи, без да го виждат от къщата. Изведнъж замръзна на място и надникна през шубрака. Някъде в далечината лаеше куче. Вниманието на Антъни обаче бе привлечено от по-близък звук.

Острият му слух не го бе подвел. Иззад къщата се появи мъж, нисък и набит, приличаше на чужденец. Не спря, продължи нататък и пак се скри зад къщата.

„И часовой са сложили. Добре пипат!“ — каза си Антъни.

Веднага след като часовоят отмина, Антъни продължи нататък и следвайки стъпките му, зави наляво. Вървеше съвсем безшумно.

Стената на къщата се оказа откъм дясната му страна и след малко той излезе на място, където лъч светлина осветяваше посипаната с чакъл пътека. Чу се съвсем ясно разговор, воден от няколко души.

„Боже мой! Какви идиоти! — промълви Антъни. — Заслужават да ги поуплаша.“

Прокрадна се до прозореца и се приведе, за да не го забележат. След малко надигна глава много внимателно и надникна.

Около една маса се бяха разположили шестима мъже. Четирима от тях бяха едри, с яко телосложение, изпъкнали скули и очи, дръпнати като на унгарци. Другите двама приличаха на плъхове и ръкомахаха оживено. Разговорът се водеше на френски, ала четиримата мъжаги се запъваха и изричаха думите много гърлено.

— Шефът! — изръмжа единият. — Кога ще дойде?

Един от дребосъците сви рамене.

— Всеки момент.

— Всеки момент! — изпухтя недоволно първият. — Никога не съм го виждал този твой шеф, но можеше да свършим много славни дела, ако не си бяхме губили времето да стърчим тук няколко дена.

— Глупак — отвърна хапливо дребосъкът. — Полицията щеше да ви сгази както си вършите с този горилски вид славните дела.

— Брей? — изрева друг от едрите мъже. — Обиждаш, значи, другарите! Скоро ще сложа на врата ти знака на Червената ръка!

Понадигна се и погледна свирепо французина, но един от другарите му го спря.

— Без разпавии — скастри го той. — Договорихме се да работим заедно. Пък и доколкото знам, крал Виктор не търпи неподчинение.

Притаил се в мрака, Антъни чу стъпките на часовоя, който правеше поредната обиколка, и се скри зад един храст.

— Какво става там? — попита един от мъжете.

— Това е Карло — отвърна му друг. — Обикаля.

— А, добре. А с пленника какво става?

— Вече се оправя. Много бързо се съвзема. Нищо, че му пукнахме главата.

Антъни се дръпна безшумно.

— Боже, каква пасмина! — рече тихо. — Обсъждат делата си до отворен прозорец и са оставили да ги пази Карло, който стъпва като слон и вижда като прилеп. И като капак херцословаците и французите са на път да се хванат за гушите. Генералният щаб на крал Виктор е в окаяно състояние. Наистина ще е много забавно да им предам един урок. — Стоя известно време, като се усмихваше.

Някъде от горе се чу приглушен стон. Антъни извърна поглед. Стонът се повтори.

Антъни се огледа трескаво. До поредната поява на Карло имаше време. Безшумно се покатери по стената, докато стигна перваза на един прозорец. Бе залостен отвътре, но с помощта на инструмент, който извади от джоба си, Антъни бързо разби ключалката.

Ослуша се и влезе тихо в стаята. В единия ъгъл имаше легло — на него лежеше мъж, който едва се виждаше в полумрака.

Антъни отиде при леглото и освети с фенерчето лицето на човека. Бе чужденец, блед и целият в рани. На главата му имаше груба превръзка.

Ръцете и краката на мъжа бяха вързани. Погледът, който той насочи към Антъни, бе мътен.

Антъни се надвеси над него и в същия миг чу шумолене зад себе си. Извърна се бързо и понечи да бръкне в джоба на палтото си. Не успя обаче да го стори.

— Горе ръцете, господинчо! Едва ли си очаквал да ме видиш тук, но от гара Виктория пътувахме с един и същи влак.

На вратата бе застанал мистър Хайръм Фиш. Усмихваше се и държеше в ръката си голям синьо-черен автоматичен пистолет.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

НОЩТА СРЕЩУ СРЯДА В ЧИМНИС

След вечеря лорд Кейтърам, Вирджиния и Бъндъл отидоха в библиотеката. Бе вторник вечер. Бяха изминали около трийсет часа от ненадейното заминаване на Антъни.

Бъндъл повтори най-малко за седми път прощалните думи на Антъни, когато се разделиха с него на ъгъла на Хайд Парк.

— „Ще се оправя сам“ — повтори замислено Вирджиния. — Излиза, че е смятал да се върне скоро. Освен това багажът му е тук.

— Не ти ли каза къде отива?

— Не — отвърна Вирджиния, гледайки право пред себе си. — Нищо не ми каза.

Настъпи мълчание, нарушено след малко от лорда.

— Общо взето — рече той, — да притежавам хотел е по-добре, отколкото имение в провинцията.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че в хотела винаги ти оставят една бележчица: „Заминаващите гости трябва да предупредят администрацията преди дванайсет часа.“

Вирджиния се усмихна.

— Възможно е — продължи лордът — да съм старомоден и свадлив. Днешната мода е по-инаква: влизаш и излизаш от къщата на своя домакин, когато ти скимне. Също като в хотел — пълна свобода на действие, при това без да плащаш сметката.

— Ти си стар мърморко — каза Бъндъл. — Нали ние с Вирджиния сме тук? Какво повече искаш?

— Нищо — побърза да ги увери лорд Кейтърам. — Говоря не за това, а за принципа. Сега съм като на тръни. Да де, последните двайсет и четири часа бяха почти идеални. Покой, пълен покой. Няма кражби и други престъпления, няма детективи, няма американци. Но щеше да ми е много по-спокойно, ако бях сигурен, че няма да се върнат. А така

през цялото време си казвам наум: „Всеки момент някой от тях ще ми цъфне отново“, и това ми разваля цялото удоволствие.

— Е, още не се е появил никой — възрази Бъндъл. — Останахме съвсем сами. Бяхме изоставени, ако щеш. Дори Фиш изчезна по много странен начин. И той ли не каза нищо?

— И той не се обади. Видях го за последен път в розовата градина, разхождаше се напред-назад и пушеше една от гнусните си пури. След това изчезна сякаш вдън земя.

— Може би някой го е отвлякъл — рече обнадеждена Бъндъл.

— След ден-два Скотланд Ярд ще дойде да издирва трупа му в езерото — каза мрачно баща ѝ. — Така ми се пада. На моята възраст отдавна трябваше да замина тихо и кротко в чужбина и да си гледам здравето, вместо да позволявам на Джордж Ломакс да ми натрапва дивотиите си...

Прекъсна го Тредуел.

— Какво има? — попита го с раздражение лорд Кейтърам.

— Пристигна френският детектив, милорд, и моли да му отделите няколко минути.

— Нали ви казах? — рече лордът. — Нали ви казах, че щастието ми няма да продължи дълго? Бас държа, че са открили тялото на Фиш в езерото със златните рибки.

Тредуел, макар и почтително, го върна към въпроса си.

— Да му кажа ли, че ще го приемете, милорд?

— Да, да. Нека дойде тук!

Тредуел излезе. След малко се появи отново.

— Мосю Лъомоан! — възвести с гробовен глас. Французинът нахълта като фурия. От походката му личеше повече, че е много възбуден, отколкото от лицето.

— Добър вечер, Лъомоан — поздрави домакинът. — Ще пийнете ли нещо?

— Благодаря, но не, милорд. — Лъомоан се поклони изискано на дамите. — Най-сетне успях да открия нещо. Сметнах, че е мой дълг да ви запозная с тревожните факти, които разбрах през последните двайсет и четири часа.

— И аз предположих, че някъде сигурно стават важни неща — каза лорд Кейтърам.

— Милорд, вчера следобед един от гостите ви напусна доста мистериозно замъка. Да ви призная, го заподозрях още от самото начало. Това е човек, дошъл от дивата пустош на Африка. Допреди два месеца е бил там. Зададох си въпрос — къде ли е бил преди това?

Вирджиния въздъхна дълбоко. Французинът я стрелна мнително с поглед. След това продължи:

— Къде е бил преди това? Никой не знае. Направи ми впечатление, че той досущ прилича на човека, когото търся — весел, смел, готов да рискува, човек, който не се спира пред нищо. Къде ли не пращах телеграми със запитвания за него, но така и не научих нищо за досегашния му живот. Преди десет години наистина е бил в Канада, но после следите му се губят. Съмненията ми се засилиха. Един ден случайно открих късче хартия на място, откъдето той бе минал. На него бе написан адрес — адреса на една къща в Дувър. После и аз уж случайно изпуснах хартиятата. С крайчеца на окото забелязах как Борис, херцословакът, я прибра и я занесе на господаря си. Открай време съм убеден, че този Борис е агент на „Другарите на Червената ръка“. Знаем също така, че другарите са се сдушили с крал Виктор. Как да си обясним, че Борис приема Антъни Кейд за свой господар? Защо става слуга на един незначителен чужденец? Всичко това ми се видя подозрително. Много подозрително. Кейд обаче се опита да разсее съмненията ми, като дойде при мен с въпросната хартийка и ме попита дали не съм я изгубил. Почти успя да постигне целта си. Почти, но не напълно. Тази негова постъпка можеше да означава или че е невинен, или че е много, много хитър. Аз, разбира се, отрекох да съм я изпуснал. Ала междувременно започнах разследвания, чиито резултати ми бяха съобщени едва днес. Сега в къщата в Дувър няма никого, но до вчера следобед е била обитавана от неколцина чужденци, които внезапно са я напуснали. Няма съмнения, че са били хора на крал Виктор. Опитайте се да видите връзката. Вчера следобед мистър Кейд най-неочаквано се изнася оттук. Още в мига, когато е изгубил парчето хартия, е бил наясно, че играта е приключила. Отива в Дувър и веднага разпуска шайката. Не знам какъв ще бъде следващият му ход. Сигурно е, че няма да се върне тук. Но доколкото познавам крал Виктор, той няма да се откаже от играта, без да е направил още един опит да се сдобие със скъпоценния камък. И тъкмо тогава ще го спипам!

Вирджиния внезапно се изправи и отиде при камината.

— Според мен изпускате нещо, мосю Лъомоан — рече със стоманени нотки в гласа. — Господин Кейд не е единственият гост на замъка, който вчера изчезна по подозрителен начин.

— Искате да кажете, мадам...

— Искам да кажа, че всичките подозрения, които изброихте, могат да се прехвърлят върху още едно лице. Ами мистър Хайръм Фиш?

— Ах, да. Мистър Фиш!

— Точно така. Мистър Фиш. Не ни ли съобщихте още първата вечер, че крал Виктор е дошъл в Англия от Америка? И мистър Фиш пристигна в Англия от Америка. Вярно, показва препоръчително писмо от един много известен човек, но за крал Виктор не е проблем да го изфабрикува. Мистър Фиш определено не е човекът, за когото се представя. На лорд Кейтърам му направило впечатление, че когато разговарят за първите издания, американецът не обелва и дума, само слуша. Има и други подозрителни неща около него. В нощта на убийството прозорецът на неговата стая е светел. Спомнете си онази нощ в заседателната зала. Когато го срещнах на терасата, бе облечен. Възможно е именно той да е изпуснал хартийката. В края на краищата не сте видели, че я изгървава Кейд. Не е изключено Кейд да е отишъл в Дувър, за да разследва нещо, и там да са му устроили клопка. Смятам, че действията на мистър Фиш са далеч по-подозрителни от тези на Кейд.

Французинът ѝ отговори троснато:

— От ваша гледна точка може и да е така, мадам. Няма да споря с вас. Съгласен съм и че мистър Фиш не е този, за който се представя.

— Тогава?

— Няма значение. Знаете ли, мадам, мистър Фиш е от хората на Пинкертън.

— Какво? — възкликна лорд Кейтърам.

— Да, милорд. Той дойде тук, за да залови крал Виктор. Ние със старши инспектор Батъл сме уведомени.

Вирджиния не изрече нищо. Много бавно се отпусна отново в креслото. Тези няколко думи срутиха цялата логическа структура, която тя толкова внимателно бе съградила.

— Виждате ли — продължи Лъомоан. — Всичките знаехме, че крал Виктор рано или късно ще се появи в Чимнис. Това е единственото място, където бяхме сигурни, че ще го заловим.

В очите на Вирджиния се появи странна светлинка и тя избухна в смях.

— Но още обаче не сте го хванали.

Лъомоан я изгледа с любопитство.

— Така е, мадам, но ще го заловя.

— Доколкото разбрах, на него не му е трудно да надхитрява другите.

Лицето на французина се изкриви от гняв.

— Да, мадам, но този път ще удари на камък — изсъска през зъби Лъомоан.

— Той е много симпатичен младеж — намеси се лорд Кейтърам. — Изключително симпатичен. Но, Вирджиния, нали ми каза, че ти е стар приятел?

— Да — отвърна сдържано Вирджиния. — Мосю Лъомоан греши.

Погледна детектива право в очите, но той не се смути.

— Времето ще покаже кой е бил прав, мадам — каза французинът.

— Смятате ли, че той е застрелял княз Михаил? — попита Вирджиния.

— Сигурен съм в това.

Вирджиния обаче поклати глава.

— А, не — възрази тя. — Това е невъзможно. Обзалагам се! Антъни Кейд не е убиецът на княз Михаил.

Лъомоан не сваляше поглед от нея.

— Възможно е и да сте права, мадам — бавно изрече той. — Това обаче е само една възможност. Не е изключено и херцословакът Борис да се е престарал и да го е застрелял. Нищо чудно да е имал зъб на княза и да е решил да си отмъсти.

— Има вид на убиец — съгласи се лорд Кейтърам. — Камериерките се плашат, когато го срещнат в коридора.

— Е, време е да тръгвам — каза Лъомоан. — Смятах, милорд, че съм длъжен да ви кажа истината.

— Много мило от ваша страна! — отговори лордът. — Наистина ли няма да пийнете нещо? Е, ваша работа. Лека нощ!

— Не мога да понасям този човек с контешката му черна брадичка и с тези очила — възкликна Бъндъл веднага щом вратата се затвори след Лъомоан. — Дано Антъни го постави на място. Ще се радвам да го видя побеснял от гняв. Какво мислиш за всичко това, Вирджиния?

— И аз не знам какво да мисля. Уморена съм. Ще си легна.

— Няма да направиш зле — рече лорд Кейтърам. — И без това минава единайсет и половина.

Докато минаваше по коридора, Вирджиния забеляза един добре познат ѝ широк гръб, който се шмугна през страничната врата.

— Старши инспектор Батъл! — извика тя повелително. Старши инспекторът — защото това бе именно той — се извърна неохотно към нея.

— Да, мисис Ревъл?

— Тук бе мосю Лъомоан. Твърди — и ви моля да ми кажете дали е истина — че мистър Фиш бил американски детектив.

— Вярно е — отговори старши инспектор Батъл.

— И вие сте го знаели през цялото време?

Старши инспекторът отговори утвърдително и на този въпрос.

Вирджиния се отпрати към стълбището.

— Благодаря ви — каза му тя. Дотогава не ѝ се искаше да повярва. А сега?...

Седнала пред тоалетката в спалнята си, Вирджиния се опита да си отговори на този въпрос безпристрастно. Всяка дума на Антъни придоби нов смисъл.

Какво бе имал предвид, когато ѝ бе говорил за „сделки“?

Бил се отказал от тях. В такъв случай...

Някакъв странен звук прекъсна размислите ѝ. Вирджиния се сепна. Според малкия ѝ златен часовник минаваше един часът. Значи бе мислила цели два часа.

Звукът се повтори. Нещо издрънча по рамката на прозореца. Вирджиния го отвори. В полумрака съгледа на пътеката висок мъж, който се бе навел, за да загребе в шепа чакъл.

За миг пулсът ѝ се ускори, но след малко тя разпозна могъщата фигура и квадратните рамене на херцословака Борис.

— Да? — попита едва чуто. — Какво има?

Странно, но в този момент не ѝ се стори странно, че Борис замерва посред нощ стъклото на прозореца ѝ с камъчета.

— Изпраща ме господарят — каза Борис тихо, но съвсем ясно. — Вика ви.

Съобщи ѝ тази новина със съвсем делничен глас.

— Какво? Вика ме?

— Да. Трябва да ви заведе при него. Изпраща ви и бележка. Ще ви я хвърля.

Вирджиния отстъпи назад и едно камъче, увито в късче хартия, тупна пред краката ѝ.

Скъпа (така ѝ пишеше Антъни), в затруднено положение съм, но ще се измъкна. Ако ми вярваш, ела при мен.

Следващите две минути Вирджиния прочете няколко пъти тези думи.

Вдигна поглед от бележката и огледа луксозната спалня, сякаш я виждаше с нови очи.

След това отново се подаде през прозореца.

— Какво да направя? — попита Вирджиния.

— Детективите са от другата страна на замъка, при заседателната зала. Слезте долу и излезте през страничната врата. Аз ще бъда там. Отвън ни чака кола.

Вирджиния кимна. Бързо се преоблече, сложи си спортен бежов костюм и малка кожена шапка.

Сетне се усмихна, написа кратка бележка, адресирана до Бъндъл, и я забодде с карфица върху игленика.

Промъкна се на долния етаж и тихо отключи страничната врата. Отметна глава със същото горделиво движение, с което далечните ѝ прадеди са се включвали в кръстоносните походи, и излезе навън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ТРИНАДЕСЕТИ ОКТОМВРИ

В десет часа сутринта в сряда, тринайсети октомври, Антъни Кейд влезе в хотел „Харидж“ и потърси барон Лолопретжизил, наел там апартамент.

След отреденото по протокол време бе отведен във въпросния апартамент. Баронът стоеше до камината достолепно, макар и малко сковано. Същата поза бе заел и дребният капитан Андраши, само дето видът му излъчваше и известна враждебност.

Последваха обичайните поклони, изтраквания с токове и други формалности, предвидени от етикета. Антъни вече бе усвоил тези условности.

— Извинете, бароне, че ви търся толкова рано — поде той, като остави шапката и бастуна си върху масата. — Всъщност съм дошъл да ви направя малко делово предложение.

— Виж ти! — възкликна баронът.

Капитан Андраши, така и непреодолял първоначалното си недоверие към Антъни, го изгледа с подозрение.

— Както ви е известно — продължи Антъни, — бизнесът е основан върху добре известните правила на търсенето и предлагането. На човек му трябва нещо, което притежава друг. В крайна сметка въпросът опира до цената.

Баронът го изгледа внимателно, но не каза нищо.

— Един херцословашки благородник и един британски джентълмен би трябвало лесно да се разберат — бързо изрече Антъни.

Леко поруменя, когато каза тези думи, тъй като на един англичанин не му е лесно да ги произнесе. От предишните си разговори с барона бе останал обаче с впечатлението, че той е много възприемчив към подобни изрази. Номерът мина и този път.

— Така е — съгласи се баронът, подкрепяйки думите си с кимане.

Дори Андраши се отърси от своята вцепененост и също кимна.

— Добре тогава — каза Антъни. — Ще говоря без заобикалки...

— Какво? — прекъсна го баронът. — Какво означава „без заобикалки“? Не разбирам.

— Просто се изразих образно, бароне. Сега ще ви го обясня на обикновен английски. На вас ви трябва стока, аз я притежавам. Корабът ви е изправен, но му липсва знаме. Като казвам „кораб“, имам предвид Лоялистката партия на Херцословакия. Понастоящем ви липсва основният елемент във вашата политическа програма. Липсва ви княз. Да предположим, нека само предположим, че мога да ви осигуря княз...

Баронът се ококори.

— Изобщо не ви разбирам — заяви той.

— Сър! — викна капитан Андраши, и засука яростно мустаци. — Вие ни обиждате!

— Ни най-малко — отхвърли обвинението Антъни. — Опитвам се да ви бъда полезен. Говорим за търсене и предлагане, нали вече ви казах. Става дума за съвсем почтена сделка. Князът ще е истински, с фирмена марка и всичко, както му е редът. Ако се спогодим, ще видите, че ви предлагам истинска стока.

— Никак, ама никак не ви разбирам — повтори баронът.

— Всъщност засега е без значение — каза любезно Антъни. — За мен важното бе да започнете да свиквате с тази мисъл. Нека се изразя малко по-грубо — държа един коз в ръката си. Вие искате княз. При определени условия съм готов да ви го осигуря.

Баронът и Андраши продължаваха да го гледат учудено. Антъни взе шапката и бастуна си и се запъти към вратата.

— Помислете върху моето предложение, бароне. Има още нещо. Тази вечер трябва да дойдете в Чимнис. Заедно с капитан Андраши. Там ще стават много интересни неща. Да се договорим ли за час и място? Например да се видим в девет часа в заседателната зала? Благодаря ви, господа. Мога ли да разчитам на вашето присъствие?

Баронът направи крачка напред и погледна Антъни в лицето.

— Мистър Кейд — заяви не без достолепие. — Дано не сте решили с мен да се подиграете.

Антъни издържа на погледа му.

— Бароне — каза му с леко изменен глас, — уверявам ви, в края на тази вечер вие пръв ще се съгласите, че думите ми са били съвсем

сериозни.

Поклони се на двамата и излезе от стаята.

После отиде в Сити и изпрати визитната си картичка на мистър Хърман Айзъкстейн.

След като почака малко бе, приет от елегантно облечен дребосък с бледо лице, подкупващи маниери и военно звание.

— Искали сте да видите мистър Айзъкстейн — попита той. — Тази сутрин ще бъде ужасно зает. Ще участва в заседания на управителни съвети, а има и други ангажменти. Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

— Трябва да разговарям лично с него — каза Антъни и добави сякаш между другото: — Идвам от Чимнис.

Младежът бе донякъде впечатлен от споменаването на Чимнис.

— А, така ли! Е, ще се опитам да уредя нещо.

— Кажете му, че въпросът е важен — натърти Антъни.

— Да не би да е послание от лорд Кейтърам? — предположи младият човек.

— Нещо от този род — рече Антъни. — Налага се незабавно да разговарям с мистър Айзъкстейн.

След две минути бе въведен в разкошен кабинет, където бе смаян най-много от огромните кожени кресла. Айзъкстейн се изправи да го посрещне.

— Извинете за внезапното посещение — каза Антъни. — Знам, че сте страшно зает, и няма да ви отнемам излишно време. Искам просто да ви направя едно делово предложение.

Айзъкстейн внимателно го изгледа с големите си черни очи.

— Пура? — предложи съвсем неочаквано и му поднесе разтворената кутия.

— Благодаря — отвърна Антъни. — С удоволствие. Става дума за херцославашкия въпрос — продължи Антъни, докато палеше пурата. Забеляза как неподвижният поглед на събеседника му трепна. — Убийството на княз Михаил обърка цялата работа.

Айзъкстейн вдигна едната си вежда.

— Да — каза и извърна очи към тавана.

— Петрол — рече Антъни, гледайки замислено полираната повърхност на бюрото. — Хубаво нещо е петролът.

Усети, че е събудил любопитството на финансиста.

— Мистър Кейд, имате ли нещо против да говорим по същество?

— Ни най-малко. Ако някоя друга компания сложи ръка на концесиите, едва ли ще ви стане особено приятно. Познах ли?

— Какво предлагате? — попита финансистът, гледайки го от упор.

— Предлагам подходящ претендент за престола. Човек с изцяло пробритански настроения.

— Къде го открихте?

— Това е моя тайна.

Айзъкстейн отговори на това малко предизвикателство с лека усмивка. От погледа му личеше, че е нащрек.

— Истински претендент? Да не е някакъв самозванец?

— Съвсем истински.

— Сериозно ли говорите?

— Да.

— Добре, вярвам ви.

— Май не е необходимо човек дълго да ви убеждава? — попита Антъни, като го погледна с любопитство.

Хърман Айзъкстейн се усмихна.

— Нямахте да съм постигнал всичко това, ако не различавах истината от лъжата — отговори той простишко. — Какви са вашите условия?

— Същият заем, който сте предложили на княз Михаил. При същите условия.

— А за себе си какво ще искате?

— Засега нищо, освен да дойдете довечера в Чимнис.

— Не — отсече Айзъкстейн след известно колебание. — Няма да мога.

— Защо?

— Канен съм на вечеря. На много важна вечеря.

— Боя се, че ще трябва да я отмените. Във ваш интерес е.

— Какво искате да кажете?

Антъни мълча цяла минута, преди да му отговори бавно:

— Знаете ли, че откриха револвера, с който е бил убит княз Михаил? И знаете ли къде? Във вашия куфар.

— Какво?

Айзъкстейн почти подскочи от креслото. На лицето му се изписа ужас.

— Какво казвате? Накъде биете?

— Сега ще ви обясня.

Антъни описа най-подробно и добросъвестно обстоятелствата, при които е бил намерен револверът. По време на разказа лицето на Айзъкстейн посивя от ужас.

— Но това е нагласено! — извика той, след като Антъни приключи. — Никога не съм го слагал в багажа си. Не знам нищо за никакъв револвер! Това е провокация!

— Не се вълнувайте — успокой го Антъни. — Ако е така, няма да ви бъде трудно да го докажете.

— Да го доказвам ли? Че как мога да го докажа?

— На ваше място — рече тихичко Антъни — довечера щях да дойда в Чимнис.

Айзъкстейн го изгледа подозрително.

— Съветвате ме да направя това, така ли?

Антъни се приведе и му прошепна нещо. Финансистът го погледна изумено.

— Значи...

— Елате и сам ще се убедите — каза Антъни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ТРИНАДЕСЕТИ ОКТОМВРИ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Стенният часовник в заседателната зала отбеляза девет часа.

— Е — въздъхна лорд Кейтърам, — стадото отново се събра. Всичките овчици бляят и махат с опашки също като в приказката. — Огледа тъжно залата. — И мъжът с латерната дойде заедно с маймуната — каза домакинът, стрелвайки с очи барона. — И дългоносият търговец е тук...

— Струва ми се, че се изразяваш твърде нелюбезно за барона — възрази Бъндъл, която изслушваше тези откровения. — Каза ми, че те смята за образец на гостоприемност сред британската висша аристокрация.

— През цялото време говори такива работи — възрази лордът — и те най-много ме уморяват. Ще ти кажа обаче, че вече не съм онзи гостоприемен английски джентълмен, какъвто бях. При първа възможност ще дам Чимнис под наем на някой предприемчив американец и ще ида да живея на хотел. Там поне, ако някой ти досажда, можеш да си платиш сметката и да напуснеш.

— Хайде, бъди по-весел — опита се да го ободри Бъндъл. — Нали се отървахме поне от мистър Фиш?

— Намирах го за забавен — отвърна баща ѝ, без да се усети, че си противоречи. — Твоят симпатичен млад приятел ме насади на всичко това. Защо трябва точно в моя дом да заседават управителни съвети? Защо не си наеме хотел в Елмхърст или някоя хубава резиденция в Стертам и там да провежда заседанията на компанията си?

— Атмосферата не е същата — поясни Бъндъл.

— Дано поне не ни правят на маймуни — рече притеснен лордът. — Този французин, Лъомоан, никак не ми вдъхва доверие. Френската полиция е способна на всякакви номера. Слагат ти гумена лента на

ръката, след това възпроизвеждат пред теб престъплението, ти подскачаш от ужас и всичко това се регистрира върху термометър. Много добре знам, че ако някой ми изкрещи „Кой уби княз Михаил?“, пулсът ми ще подскочи на сто двадесет и две, ако не и на повече, и че само заради това веднага ще ме тикнат в затвора.

Вратата се отвори и Тредуел огласи имената на новопристигналите.

— Господин Джордж Ломакс! Мистър Евърсли!

— На сцената се появява Умника, следван от вярното си псе — промърмори Бъндъл.

Бил й се поклони, докато Джордж отиде да поздрави лорд Кейтърам с показната сърдечност, която демонстрираше на обществени места.

— Драги ми Кейтърам! — каза той, докато му стискаше ръката. — Получих поканата ти и естествено, се отзовах.

— Много мило от твоя страна, скъпи приятелю, много мило наистина. Наистина се радвам да те видя. — От притеснение лордът проявяваше излишна любезност именно когато не изпитваше никакви топли чувства. — Е, поканата не беше от мен, но това няма значение.

Бил междувременно бе нападнал Бъндъл с въпроси.

— Каква е цялата тази работа? Вярно ли е, че Вирджиния била изчезнала от замъка посред нощ? Да не са я отвлекли?

— Няма такова нещо — отвърна Бъндъл. — Остави ми бележка, забодена върху игленика. Съвсем по старовремски.

— Да не е пристанала на някого? На онуй момче от колониите? Никак не ми беше симпатично, а отгоре на това чувам, че е възможно именно той да е баш разбойникът. Но не ми се вярва.

— Защо?

— Защото крал Виктор е французин, а у този Кейд все пак има нещо английско.

— Ти не знаеш ли, че крал Виктор е лингвист, пък и наполовина ирландец?

— Ясно! Значи заради това изчезна.

— Не знам да е изчезвал. Както знаеш, завчера напусна замъка. Тази сутрин обаче получихме телеграма, с която ни съобщава, че днес в девет часа вечерта ще бъде тук и моли да поканим и Умника. Всички останали също довтасаха... По покана на Кейд.

— Любопитна сбирка — рече Бил, и се огледа. — До прозореца има френски детектив, при камината — английски. Силно чуждестранно присъствие. Единствено Съединените щати май не са представени.

Бъндъл поклати глава.

— Мистър Фиш изчезна сякаш вдън земя. И Вирджиния я няма. Всички останали обаче са тук и ми се струва, Бил, че приближава моментът, когато някой ще каже: „Убиецът е слугата Джеймс“, и всичко ще се разкрие. Очакваме само Антъни Кейд.

— Няма да дойде — каза Бил.

— В такъв случай защо ще урежда тук заседание на управителен съвет, както се изрази татко?

— А, сто на сто е намислил нещо. Всички да сме тук, докато той е другаде...

— Значи смяташ, че няма да дойде?

— В никакъв случай. Защо му е да се пъха на вълка в устата? Та стаята е бъкана от полицаи и висши държавни служители.

— Не познаваш крал Виктор, щом мислиш, че това ще го спре. Най си паднал по такива ситуации и винаги излизал сух от водата.

Бил поклати глава в знак на съмнение.

— Тоя път ще удари на камък. Всичко е срещу него. Никога...

Вратата се отвори.

— Мистър Антъни Кейд! — извести Тредуел. Антъни се запъти право към домакина.

— Лорд Кейтърам — каза той, — знам, че ви създавам много грижи, наистина съжалявам ужасно. Имам основания обаче да смятам, че довечера загадката ще бъде разгадана.

Гневът на лорда се поуталожил. Открай време Антъни му бе симпатичен.

— Няма нищо — рече му сърдечно той.

— Твърде любезно от ваша страна — каза Антъни.

— Както виждам, всички вече сме тук. Тогава да се заемем с работата.

— Не разбирам — започна важно Джордж Ломакс. — Не разбирам абсолютно нищо. Не бива така. Че кой е мистър Кейд! Положението е доста трудно и деликатно. Категорично смятам, че...

Красноречието на Джордж бе прекъснато. Старши инспектор Батъл се придвижи незабележимо до великия държавник и му пошепна нещо на ухото. Джордж сякаш се смути.

— Добре, добре — рече без желание той. — С удоволствие ще изслушаме мистър Кейд — добави сетне на висок глас.

Антъни не обърна внимание на снизхождението в гласа на Джордж.

— Просто ми хрумна нещо — рече младежът с бодър глас. — Навярно всички знаете, че в ръцете ни попадна едно шифровано послание. В него бяха посочени Ричмънд и някои цифри. — Известно време Антъни мълча.

— Опитавме се да разкрием загадката и се провалихме. От друга страна, в мемоарите на покойния граф Стилптич, с които имах възможността да се запозная, се споменава една „цветна“ вечеря: на нея всички били със значки, на които били изобразени различни цветя. Графът бил закичен с точно копие на странните вещи, които открихме в кухнята зад тухлата в тайния ход. Символизирани са роза. Ако си спомняте, там намерихме различни неща, подредени едно под друго — кончета, букви „Е“, плетка. Сега да видим, господа, какво в този замък е подредено в редици? Книгите, нали? Добавете към това и факта, че в каталога на библиотеката на лорд Кейтърам има книга със заглавието „Животът на херцога на Ричмънд“, и лесно ще се досетите къде е тайникът ако започнем от въпросната книга и с помощта на зашифрованите цифри преброим лавиците и томовете, непременно ще открием предмета, който търсим. Той или е скрит в някоя книга, чието книжно тяло е махнато, или е разположен в тайник зад нея.

Антъни скромно огледа присъстващите — явно очакваше да му изръкопляскат.

— Според мен, показвате голяма съобразителност — рече лорд Кейтърам.

— Да, наистина — съгласи се снизходително Джордж. — Остава обаче да проверим...

Антъни се засмя.

— Да де, вкусът на пудинга може да се разбере едва след като се опита. Добре, ще свърша тази работа! — Той се изправи. — Ще отида в библиотеката.

Не можа обаче да направи и крачка. Мосю Лъомоан се отдалечи от прозореца и дойде при него.

— Чакайте малко, мистър Кейд. Позволявате ли, лорд Кейтърам?

Отиде до писалището и бързо написа няколко реда върху един лист. След това го запечата в илик и натисна звънеца. Появи се Тредуел. Лъомоан му подаде плика.

— Ако обичате, погрижете се да замине незабавно.

— Добре, сър — отвърна Тредуел и се оттегли с обичайната си важна походка.

Антъни, който бе станал, отново седна на мястото си.

— Какво има, Лъомоан? — попита любезно.

Обстановката внезапно стана напрегната.

— Ако камъкът е там, където казвате, значи се е намирал на това място повече от седем години. Нищо няма да му стане, ако поседи още петнайсет минути.

— Продължавайте — каза Антъни. — Останах с чувството, че имате да ми кажете още нещо.

— Познахте. В този момент няма да е мъдро да позволяваме на когото и да било да напуска стаята. Особено ако този някой има съмнителна биография.

Антъни присви вежди и запали цигара.

— Да... Скитническият живот едва ли предизвиква възхищение — рече замислено младежът.

— Преди два месеца, мистър Кейд, сте били в Южна Африка. Това се потвърди. Къде бяхте преди това?

Антъни се облегна в креслото и започна разсеяно да изпуска облачета дим.

— В Канада. В Дивия северозапад.

— Сигурен ли сте, че не сте били в затвор? Във френски затвор?

Старши инспектор Батъл по инерция направи крачка към вратата, сякаш за да затвори този път за бягство. Антъни обаче не даде никакви признаци, че смята да напуска креслото.

Вместо това погледна френския детектив и избухна в смях.

— Клетите ми Лъомоан! Наистина сте се побъркали! Навсякъде ви се привижда крал Виктор. Значи смятате, че аз съм този интересен господин?

— Отричат ли го?

Антъни махна пращинка пепел от ревера си.

— Никога не отричам нещо, което ми е забавно. Обвинението ви обаче е направо смехотворно.

— Наистина ли мислите така? — Французинът се доближи до Антъни. Лицето му бе изкривено в болезнена гримаса, но в същото време върху него се четеше недоумение, сякаш нещо в поведението на Антъни го бе озадачило. — Ами ако ви кажа, мосю, че този път ще заловя крал Виктор и нищо няма да ме спре?

— Много похвално! — рече Антъни. — Ако не се лъжа обаче, Лъомоан, опитвали сте се да го заловите и по-рано и той винаги ви е надхитрявал. Не се ли боите, че може да се повтори? Героят ви е доста оправен.

Разговорът се бе изродил в словесен двубой между детектива и Антъни. Напрежението се усещаше от всички. Те наблюдаваха война на живот и смърт между очевидно притеснения французин и един човек, който спокойно си пушеше и с целия си вид даваше да се разбере, че не го тревожи нищо на света.

— На ваше място, Лъомоан — продължи Антъни, — щях да си отварям очите на четири и да внимавам за всяка своя стъпка.

— Този път няма да има грешки — отсече мрачно Лъомоан.

— Изглеждате убеден — рече Антъни. — Обаче знаете ли, има и такива неща като доказателства.

Лъомоан се усмихна и нещо в усмивката му сякаш привлече вниманието на Антъни. Той се изправи и загаси цигарата.

— Видяхте ли писмото, което изпратих преди малко? — попита френският детектив. — За моите хора в странноприемницата е. Вчера получих от Франция отпечатъците на пръстите и мерките по скалата на Бартийон на крал Виктор, или капитан О'Нийл. Заръчах да ми ги донесат тук. След няколко минути ще знаем дали вие сте крал Виктор.

Антъни го погледна внимателно. След това на лицето му се появи усмивка.

— Умен човек сте, Лъомоан. Не се бях сетил за това. Документите ще пристигнат, вие ще поискате от мен да си топна пръстите в мастило или да направя нещо неприятно от тоя род, след това ще ми измерите ушите и ще се опитате да откриете отличителните ми белези. И ако съвпаднат...

— Така — каза Лъомоан. — Ами ако съвпаднат?

Антъни се размърда в креслото.

— Какво ще стане — рече любезно, — ако наистина съвпадат?

— Как какво? — попита детективът в недоумение. — Ще докажа, че вие сте крал Виктор!

За пръв път обаче в гласа му се прокрадна нотка на колебание.

— Това безспорно ще ви удовлетвори — рече Антъни. — Не виждам обаче как ще навреди на мен. Да предположим в името на спора, че наистина съм крал Виктор. Какво от това? Може би се опитвам да се разкая.

— Да се разкаете ли?

— Ами да. Поставете се на мястото на крал Виктор, Лъомоан. Използвайте въображението си. Току-що сте излезли от затвора. Връщате се в живота. Установявате, че сте изгубили вкус към приключенията. Срещате красива девойка. Започва да ви минава през главата да се ожените, да заживеете на село и да отглеждате зеленчуци. Решавате занапред да водите безупречен живот. Поставете се на мястото на крал Виктор. Защо да не си мисли такива неща?

— Не ми се вярва — отвърна хапливо Лъомоан.

— Да де, вие обаче не сте крал Виктор, няма откъде да знаете как се чувства.

— Говорите глупости — изпуфтя французинът.

— Не сте прав, Лъомоан. Ако съм крал Виктор, в какво ще ме обвините? Не забравяйте, че и преди години не успяхте да съберете необходимите улики. Излежал съм си присъдата, и толкоз. Да допуснем, че ме арестувате по обвинение в „престъпни намерения“, както се изразяват французите. Но това едва ли би ви удовлетворило.

— Забравяте Америка! — каза Лъомоан. — Сдобивали сте се с пари чрез измама, представяли сте се за княз Николай Оболович.

— И това няма да ви свърши работа, Лъомоан. През тези години изобщо не съм припарвал до Америка и мога лесно да го докажа. Ако крал Виктор се е представял в Америка за княз Николай, то аз не съм крал Виктор. А вие сигурен ли сте, че лицето, което е твърдяло, че е княз Николай, наистина не е било князът?

Тук най-неочаквано се намеси старши инспектор Батъл.

— При всички положения този човек е бил самозванец, мистър Кейд.

— Няма да ви възразявам, Батъл — каза Антъни. — Вие имате навика винаги да сте прав. Убеден ли сте обаче, че княз Николай е умрял в Конго?

Батъл го изгледа с любопитство.

— Не бих се заклел в това, сър, но такава е всеобщото мнение.

— Предпазлив сте. Как се изразихте? Че давате на хората достатъчно свобода? Е, и аз дадох на мосю Лъомоан достатъчно свобода. Не отрекох неговите обвинения. Въпреки това той ще остане разочарован. Винаги съм вярвал, че трябва да криеш един силен коз. Допуснах, че тук мога да си имам някои дребни неприятности, и съобразих да взема най-силния си коз със себе си. Този коз — един господин — е на горния етаж.

— На горния етаж ли? — попита лорд Кейтърам с изострен интерес.

— Да. Напоследък клетият човек е преминал през доста изпитания. Някой го е ударил по главата. От известно време се грижа за него.

— Ще ни кажете кой е той? — разнесе се плътният глас на мистър Айзъкстейн.

— Стига да искате — каза Антъни. — Но...

Изведнъж Лъомоан го прекъсна разгневено.

— Глупости! Въобразявате си, че отново ще ме надхитрите! Възможно е наистина да не сте били в Америка. Нищо чудно! Прекалено хитър сте, за да го твърдите, ако не е вярно. Забравяте обаче, че сте обвинен в още нещо. В убийство! Да, в убийството на княз Михаил! Той се е изпречил на пътя ви, докато сте търсили диаманта!

— Лъомоан, нима сте чували крал Виктор да е убивал някого? Знаете не по-зле от мен, че той никога не е проливал кръв.

— А кой друг, освен вас би могъл да го убие? — изкрещя Лъомоан. — Кажете кой?

Последните думи застинаха върху устните му, тъй като откъм терасата се разнесе оглушително изсвирване. Антъни скочи от креслото и от привидното му безгрижие не остана и следа.

— Питате кой е убил княз Михаил ли? — възкликна той. — Няма да ви кажа кой. Ще ви го покажа. Отдавна чаках този сигнал. Сега убиецът на княз Михаил е в библиотеката.

Изскочи през прозореца, всички го последваха и отидоха по терасата при прозореца на библиотеката. Антъни го натисна отвън и той се отвори.

Много внимателно дръпна плътната завеса, та другите да надникнат в стаята.

До библиотеката забелязаха тъмния силует на човек, който разместваше книгите толкова припряно, че не обърна никакво внимание на шума, разнасящ се отвън.

Докато всички го наблюдаваха и се опитваха да го разпознаят в лъча на електрическото фенерче, с което той си светеше, някой мина покрай тях, издавайки животински рев.

Фенерчето падна на пода и угасна, след което стаята се изпълни с шума от яростно боричкане. Лорд Кейтърам си проправи път към електрическия ключ и включи осветлението.

Видяха две вкопчили се едно в друго тела. Краят настъпи ненадейно. Чу се краткият пукот на пистолетен изстрел и по-дребната фигура се присви и се свлече на пода. По-едрата фигура се обърна с лице към насъбралите се. Беше Борис. Погледът му бе изпълнен с гняв.

— Тя уби господаря ми — поясни той. — Опитва се да убие и мен. Щях да ѝ отнема пистолета и да я застрелям, но тя сама се застреля по време на схватката ни. Свети Михаил насочи ръката ѝ. Злодейката е мъртва.

— Злодейката ли? — извика Джордж Ломакс. Приблжиха се до тялото. На пода, все още стиснала дръжката на пистолета и с лице, на което бе застинала нечовешка злоба, лежеше мадмоазел Брюн.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

КРАЛ ВИКТОР

— Заподозрях я от самото начало — обясни Антъни. — В нощта на убийството лампата в нейната стая бе запалена. После обаче се разколебах. Отидох да получа сведения за нея в Бретан и се върнах с информацията, че тя е тази, за която се представя. Показах се голям глупак. Тъй като графиня Дьо Бретъой бе имала гувернантка на име мадмоазел Брюн и се изказа много ласкаво за нея, не съобразих, че е напълно възможно истинската мадмоазел Брюн да е била отвлечена на път за новата си месторабота и на нейно място да се е явило друго лице. След това прехвърлих подозренията си върху мистър Фиш. Разбрах, че отново греша, едва след като той ме проследи до Дувър, където си изяснихме нещата. Щом разбрах, че той работи в службата на Пинкертън и издирва крал Виктор, съмненията ми се насочиха отново към първия заподозрян. Най-много ме смути, това, че мисис Ревъл определено бе разпознала тази жена. После се сетих, че тя го направи едва след като й казах, че тази жена е била гувернантка при графиня Дьо Бретъой. Старши инспектор Батъл ще потвърди, че имаше план на всяка цена да се предотврати идването на мисис Ревъл в Чимнис, като за целта бе използван ни повече, ни по-малко един труп. Макар и убийството очевидно да бе извършено от „Другарите на Червената ръка“, решили да изпълнят смъртната присъда на поредния предател, целият мизансцен и по-точно липсата на обичайния знак на другарите ме наведоха на мисълта, че тази инсценировка е дело на по-съобразителен разум. В началото отсъдих, че има някаква връзка с Херцословакия. Мисис Ревъл бе единствената гостенка на замъка, живяла в страната. Първоначално подозирах, че някой се опитва да се представи за княз Михаил, но впоследствие се оказа, че греша. Нещата започнаха да се проясняват в съзнанието ми едва след като съобразих, че е възможно измамницата да е мадмоазел Брюн, и свързах това си съмнение с факта, че лицето ѝ е познато на мисис Ревъл. Явно, е било

много важно тя да не бъде разпозната, а единственият, който е могъл да го стори, е била мисис Ревъл.

— Но коя всъщност е тази жена? — попита лорд Кейтърам. — Мисис Ревъл от Херцословакия ли я познава?

— Баронът ще ни обясни най-добре — каза Антъни.

— Кой? Аз ли? — попита удивено баронът и погледна неподвижното тяло.

— Огледайте я добре — подкани Антъни. — Не се заблуждавайте от грима. Не забравяйте, че някога е била актриса.

Баронът отново я погледна. Изведнъж изтръпна.

— Боже мой! — изпъшка той. — Не може да бъде?

— Кое? — попита Джордж. — Коя е тази жена? Познавате ли я, бароне?

— Не, наистина е невъзможно — продължи да мърмори нервно баронът. — Та тя беше убита. И двамата бяха убити. На стъпалата на двореца. Тялото ѝ беше открито.

— Откритото тяло е било осакатено до неузнаваемост — напомни му Антъни. — Всички ви е изиграла. След това е заминала за Америка и там дълги години се е спотаявала, изпълнена със смъртен ужас от „Другарите на Червената ръка“. Нали именно те организираха революцията и да се изразя образно, открай време са държали тази жена на мушка. Щом крал Виктор е излязъл от затвора, са се свързали с него и са решили заедно да приберат укрития диамант. Когато онази вечер жената го е търсила, внезапно се е натъкнала на княз Михаил, който я е познал. Ако изключим тази случайна среща, е нямала причина да се опасява, че ще го види в замъка. Гостите с кралско потекло не общуват с гувернантките на домакините, пък и тя винаги е могла да се прибере в стаята си, под предлог, че страда от мигрена, както всъщност и направи в деня, когато пристигна баронът. Ала съвсем неочаквано се е сблъскала лице в лице с княз Михаил. Пред опасността да бъде разобличена го е застреляла. Пак тя е сложила пистолета в куфара на мистър Айзъкстейн, за да ни заблуди, и е върнала писмата.

Лъомоан направи крачка напред.

— Според вас тази нощ е търсила диаманта. Не допускате ли, че е смятала да се срещне и със своя съучастник, крал Виктор, който е трябвало да дойде в замъка?

Антъни въздъхна.

— Пак ли с това, драги ми Лъомоан! Много упорит сте. Защо не искате да повярвате, че разполагам с много силен коз?

Джордж, чийто ум работеше бавно, се включи в разговора.

— Още не разбирам нищо. Коя е тази дама, бароне? Вие май я познавате.

Баронът обаче стоеше като вкаменен.

— Грешите, мистър Ломакс. Никога до сега не съм виждал тази дама.

— Но...

Джордж го погледна смаяно.

Баронът го отведе в ъгъла и му зашепна нещо на ухото. Антъни започна да наблюдава развеселен как лицето на Джордж постепенно придобива морав цвят, как очите му изпъкват и да се появяват всички признаци на инсулт. Дочу и откъслечни реплики на Джордж.

— Да, да, разбирам... Не ще и дума... Разбирам сложността... Пълна дискретност...

— Добре де! — Лъомоан удари с пестник по масата. — Всичко това не ме интересува. Убийството на княз Михаил не е моя грижа. Нужен ми е крал Виктор!

Антъни възпитано поклати глава.

— Съчувствам ви, Лъомоан. Наистина сте много способен човек. Този път обаче ще изгубите играта. Ей сега ще извадя най-силния си коз.

Прекося стаята и натисна звънеца. Дойде Тредуел.

— Тредуел, пристигнах заедно с един господин.

— Да, сър. С един чужденец.

— Помолете го, ако обичате, да дойде веднага при нас?

— Разбира се, сър.

Тредуел излезе.

— Сега ще се яви въпросният коз — каза Антъни. — Тайнственият мосю Хикс. Кой ли е той? Някой ще се опита ли да отгатне?

— Аз — обади се Хърман Айзъкстейн. — След сутрешните ви намеци и тайнственото ви поведение тази вечер смятам, че знам кой е. Успели сте по някакъв начин да доведете княз Николай Херцословашки.

— И вие ли мислите така, бароне?

— Да. Освен ако сте докарали друг измамник. Но не ми се вярва. Най-почтен бяхте при досегашните ни сделки.

— Благодаря, бароне. Няма да забравя вашите думи. Значи всички сте на едно мнение?

Антъни огледа лицата на насъбралите се, върху които се четеше очакване. Не срещна погледа единствено на Лъомоан, който мрачно бе вперил очи в масата.

Чувствителният слух на Антъни пръв долови стъпките, отекнали откъм антрето.

— И все пак ще ви кажа — започна той със странна усмивка, — че всички вие грешите!

Бързо отиде до вратата и я отвори.

На прага ѝ бе застанал човек с добре подстригана черна брадичка, очила и донякъде контешки вид, нарушен единствено от бинтованата му глава.

— Разрешете да ви представя истинския мосю Лъомоан от френските служби за сигурност.

Чу се как някой хукна, след което иззад прозореца се разнесе спокойният глас на мистър Хайръм Фиш.

— Не отгук, мой човек, не отгук! Цял следобед стърча, за да ти попреча да офейкаш. Ето, виж, насочил съм към теб револвера. Дойдох да те заловя и те спипах. Хич не си поплюваш!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ОЩЕ РАЗЯСНЕНИЯ

— Според мен ни дължите едно обяснение, мистър Кейд — рече малко по-късно, Хърман Айзъкстейн.

— Нямам какво да ви обяснявам — отвърна скромно Антъни. — Отидох в Дувър, а Фиш ме проследил, защото решил, че именно аз съм крал Виктор. Там открихме един отвлечен чужденец и веднага след като го изслушахме, ни стана ясно всичко. Както виждате, бил е използван същият номер. Отвличат някого и вместо него пристига друг, в случая крал Виктор. Оказа се обаче, че Батъл през цялото време се е съмнявал във френския си колега и затова е поискал да му пратят от Париж отпечатъците от пръстите му и друга информация, с която да установи неговата самоличност.

— Ясно — каза баронът. — Отпечатъците от пръстите и мерките по скалата на Бартийон, за които говореше този мошеник.

— Постъпи умно — каза Антъни. — Толкова се възхитих от съобразителността му, че се почувствах длъжен да играя по неговия сценарий. Пък и когато споменах за поредиците, фалшивият Лъомоан страшно се заинтригува. Веднага се опита да предаде информацията на своята съучастничка, като същевременно ни държи всички в стаята. Пликът, който изпрати, бе адресиран до мадмоазел Брюн. Каза на Тредуел да го предаде веднага и лакеят отиде горе в занималнята. След това Лъомоан ме обвини, че съм крал Виктор, за да отклони вниманието и никой да не излезе от стаята. Навярно се е възгордял много, че когато отидем в библиотеката да търсим диаманта, него вече няма да го има там.

Джордж се изкашля.

— Длъжен съм да заявя, мистър Кейд — каза той надут, — че намирам вашето поведение за крайно осъдително. И при най-малката пукнатина в плана ви едно от нашите национални достояния безвъзвратно щеше да изчезне. Поведението ви, мистър Кейд, наистина бе безотговорно.

— Дано, мистър Ломакс — чу се провлаченият глас на Фиш, — не сте възприели сериозно тази малка шега. Историческият диамант никога не е бил зад книгите в библиотеката.

— Така ли?

— Така.

— Видите ли — заобяснява Антъни, — предметите, оставени от граф Стилптич, символизируют роза. Хрумна ми в понеделник сутринта и аз веднага отидох в розовата градина. Оказа се, че за същото се е досетил и мистър Фиш. Ако застанете с гръб към слънчевия часовник и направите седем крачки напред, сетне осем наляво и накрая три надясно, стигате до храст с червени рози сорт „Ричмънд“. Замъкът е бил обърнат наопаки, но никой не се е сетил да копае в градината. Предлагам утре сутрин да я поразровим.

— Значи тази история с книгите в библиотеката...

— Измислих я, за да заложа капан на дамата. Фиш застана на пост на терасата и изсвири, когато настъпи подходящият психологически момент. Освен това ние с Фиш се намесихме в къщата в Дувър и попречихме на „Другарите на Червената ръка“ да се свържат с фалшивия Лъомоан. Той им нареди да се махнат от там и му бе съобщено, че това е сторено. Именно заради това си позволи да ме „разобличи“ пред вас.

— Bravo! — рече весело лорд Кейтърам. — Всичко приключва щастливо.

— С изключение на едно — каза Айзъкстейн.

— Какво?

Великият финансист погледна строго Антъни.

— Защо ме извикахте тук? Просто за да присъствам като почетен зрител ли?

Антъни поклати глава.

— Не, мистър Айзъкстейн. Знам, че сте много зает човек, за когото всеки миг е ценен. Спомняте ли си за какво дойдохте тук първия път?

— За да договоря отпускането на един заем.

— С кого?

— С княз Михаил Херцословашки.

— Точно така. Княз Михаил е мъртъв. Съгласен ли сте да предоставите същия заем при същите условия на неговия братовчед

Николай?

— В състояние ли сте да го откриете? Мислех, че е загинал в Конго.

— Наистина загина. Убих го аз. Не, не ме разбирайте буквално. Не съм убиец. Когато казвам, че съм го убил, имам предвид, че съм пуснал слуха за неговата смърт. Обещах ви княз, мистър Айзъкстейн. Аз ще свърша ли работа?

— Вие ли?

— Да. Аз съм въпросният княз. Николай Сергей Александър Фердинанд Оболович. Това име ми се стори прекалено дълго за начина на живот, който бях решил да водя, и затова напуснах Конго като Антъни Кейд.

Капитан Андраши подскочи.

— Но това е невероятно... Наистина невероятно... Какво говорите, сър!

— Мога да ви предоставя множество доказателства — рече тихо Антъни. — Струва ми се, ще успея да убедя барона още сега.

Баронът го спря с ръка.

— С доказателствата ще се запозная, да. Макар и да не ми са нужни. Достатъчна за мен е вашата дума. Освен това на своята майка англичанка много приличате. От самото начало си казах, че този младеж по бащина или майчина линия от знатно потекло е.

— Винаги сте вярвали на думата ми, бароне — каза Антъни. — Уверявам ви, че в бъдеще няма да го забравя.

След това погледна старши инспектор Батъл, който през цялото време не бе показал никакво вълнение.

— Давайте си сметка — рече му Антъни, — че моето положение бе изключително деликатно. Измежду всички присъстващи тъкмо аз имах причина княз Михаил да бъде премахнат, тъй като след него аз щях да наследя престола. През цялото време се страхувах ужасно от Батъл. Все ми се струваше, че ме подозира, но не предприема нищо, понеже не открива подбуди.

— И за миг не съм допускал, че сте го застреляли вие, сър — възрази старши инспектор Батъл. — Усещаме ги тези неща. Знаех обаче, че се боите от нещо, и това ме озадачаваше. Нека ви призная обаче, че ако бях разбрал кой сте, сигурно щях да ви арестувам.

— Добре, че го запазих в тайна от вас. Иначе успяхте да измъкнете всичко от мен. Чудесно се справяте с работата си, Батъл. Винаги ще си мисля за Скотланд Ярд с уважение.

— Много изненадващо — промърмори Джордж. — Това е най-странната история, която съм чувал. Просто не мога да повярвам. Бароне, вие напълно сигурен ли сте, че...

— Драги ми мистър Ломакс — рече Антъни, с метални нотки в гласа, — нямам никакво намерение да искам от британското външно министерство да подкрепи моите претенции, без да съм му предоставил като доказателство убедителни документи. Предлагам да обсъдим с барона и мистър Айзъкстейн условията на заема. Баронът се изправи и тракна с токове.

— Най-щастливият ден в живота ми, сър, ще бъде, когато ви видя коронясан за крал на Херцословакия.

— Между другото, бароне — рече уж разсеяно Антъни, улавяйки го за ръката, — забравих да ви кажа. Женен съм.

Баронът отстъпи две крачки. Погледна го с изумление.

— Знаех си, че ще има нещо! — рече тъжно той. — Боже милостиви! Оженил се е в Африка за черна жена!

— Хайде, хайде — засмя се Антъни. — Не е чак толкова страшно. — Бяла е, съвсем бяла, Бог да я благослови!

— Чудесно. Почтена морганатическа връзка с лекота ще уредим.

— И дума да не става! Съпругата ми ще бъде кралица. Не клатете глава! Напълно отговаря на изискванията. Дъщеря е на пер на Англия с родословие от времето на Вилхелм Завоевателя. Днес отново стана модно кралските особи да се женят за аристократки. Освен това, познава и Херцословакия.

— Боже мой! — възкликна Джордж Ломакс, отказвайки се напълно от премерените си приказки. — Да не е Вирджиния Ревъл?

— Да — потвърди Антъни. — За нея става дума.

— Драги ми приятелю — рече лорд Кейтърам, — сър, де... честито! — Тя наистина е очарователно създание.

— Благодаря ви, лорд Кейтърам — отвърна Антъни.

— Тя дори е нещо повече от това.

Айзъкстейн обаче продължи да го наблюдава с любопитство.

— Моля Ваше Височество да ме извини — каза той, — но кога сключихте брак?

Антъни се усмихна.
— Всъщност оженихме се тази сутрин.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

АНТЪНИ СЕ ЗАХВАЩА ЗА НОВА РАБОТА

— Вие вървете, господа — каза Антъни, — а аз ще се присъединя към вас след малко.

Изчака останалите да излязат и отиде при старши инспектор Батъл, който съсредоточено оглеждаше ламперията.

— Е, Батъл? Май искахте да ме питате нещо.

— Да, сър, макар и да не проумявам как отгатнахте. Бързата ви реакция обаче винаги ме е впечатлявала. Да разбирам ли, че убитата дама и покойната кралица Варага са едно и също лице?

— Да, Батъл. Надявам се обаче тази история да не се разчуе. Точно сега не ми е до семейни призраци.

— Имайте доверие на мистър Ломакс, сър. Никой няма да научи. Или по-точно, доста хора ще научат, но няма да се разчуе.

— Това ли искахте да ме питате?

— Не, сър, споменах го между другото. Стига да не си позволявам твърде много, ми е интересно защо скрихте истинското си име.

— Ще ви отговоря. Скрих името си от най-благородни подбуди, Батъл. Майка ми бе англичанка. Бях възпитан в Англия и се интересувах от нея далеч повече, отколкото от Херцословакия. Стори ми се глупаво да обикалям света с име, подходящо повече на оперетъчен герой. Освен това на младини имах демократични убеждения. Вярвах в чистотата на идеалите си и в равенството между хората. Изпитвах силно недоверие към кралете и князете.

— Оттогава нещо измени ли се? — попита лукаво Батъл.

— Пътувах много и опознах света. Не видях равенство между хората. Но забележете, още вярвам в демокрацията. Тази демокрация обаче трябва да се наложи на хората със силна ръка, да им се натика насила, ако щете. Хората не искат да са братя, поне засега. Вярата ми в братството угасна съвсем миналата седмица, когато пристигнах в Лондон и видях как хората по вагоните на метрото упорито отказват да

се сместят, за да направят място на качващите се. Все още не можем да превърнем хората в ангели, като залагаме единствено на вродената им доброта, ала с разумно прилагане на сила можем да ги накараме да се държат помежду си горе-долу порядъчно. Все още вярвам в братството между хората, но то няма да настъпи скоро. Ще дойде някъде след десетина хилядолетия. Няма смисъл да сме припряни. Еволюцията е бавен процес.

— Тези ваши възгледи са много интересни, сър — рече Батъл и в очите му просветна лукаво пламъче. — Осмелявам се да изкажа увереността си, че ще се справите много добре като крал.

— Благодаря, Батъл — отвърна Антъни и въздъхна.

— Не изглеждате особено щастлив.

— Ох, и аз не зная. Сигурно ще бъде забавно. Но ще бъда обвързан с постоянна работа, нещо, което винаги съм избягвал.

— Все пак, сър, навярно го възприемате и като дълг?

— Опазил ме Господ! Няма такова нещо. Не, Батъл, в дъното на всичко има жена. Както винаги. Ще стана крал най-вече заради нея.

— Разбирам ви, сър.

— Уредих го така, че баронът и Айзъкстейн да са доволни. Единият иска крал, другият — петрол. Ще си го получат. Колкото до мен, Батъл... Вие били ли сте влюбен?

— Много съм привързан към мисис Батъл, сър.

— Много сте привързан... май не ме разбрахте. Говоря за съвсем друго.

— Извинете, сър, но лакеят ви чака отвън, при прозореца.

— Борис ли? Чудесен човек. Добре, че по време на боричкането онази жена се застреля сама. В противен случай Борис щеше да й извие врата и вие щяхте да искате да го качите на бесилото. Пословичен е с привързаността си към династия Оболовичи. Странното е, че веднага след смъртта на Михаил се привърза към мен, а нямаше откъде да знае кой съм.

— Инстинкт — рече Батъл. — Както при кучетата.

— Много странен инстинкт наистина. През цялото време си мислех, че с поведението си ще ме издаде пред вас. Я да видим какво иска.

Антъни излезе през прозореца. Останал сам старши инспектор Батъл, го изпрати с очи, после отново заби поглед в ламперията.

— Ще се справи — каза си.

Навън Борис вече бе започнал да обяснява нещо.

— Елате, господарю — рече и го поведе по терасата. Антъни го последва, чудейки се какво ли има. Борис спря и посочи нещо с пръст. На ярката лунна светлина се виждаше каменна пейка, на която седяха двама души.

— Наистина е като куче — промърмори си Антъни. — При това ловджийско.

Отправи се към пейката. Борис изчезна в мрака. Двамата души се изправиха. Бяха Вирджиния и...

— Здравсти, Джо — приветства го познат глас. — Голяма работа е твоето момиче.

— Джими Макграт, колко е хубаво, че си тук! — извика Антъни. — Откъде, за Бога, се взе?

— Рудникът се оказа вятър работа. Сетне ме подгониха разни чужденци, искаха да им продам ръкописа. Една нощ насмалко не осъмнах с нож в гърба. Тогава реших, че работата е по-дебела, отколкото предполагам. Допуснах, че може да ти трябва помощ, и хванах следващия параход.

— Страшно мило от негова страна, нали? — каза Вирджиния и стисна ръката на Джими. — Защо не си ми казвал колко е симпатичен? Джими, ти наистина си страшен сладур.

— Вие двамата май се разбирате добре — каза Антъни.

— Има си хас! — възкликна Джими. — Чудех се как да те открия, докато се сетих за тази дама. Съвсем не се оказа такава, каквато си я представях. Очаквах да се натъкна на някоя от ония надути кокошки от висшето общество, дето ти изкарват акъла.

— Той ми разказа всичко за писмата — поясни Вирджиния. — Даже ми стана съвестно, че не съм застрашена от нищо, когато такъв един великодушен рицар е готов да ми се притече на помощ.

— Ако ви познавах, нямаше да му давам писмата — рече галантно Джими. — Щях да ви ги донеса лично. Е, приятелю, всичко ли свърши? Няма ли работа и за мен?

— За Бога! — каза Антъни. — Има! Чакай малко. Отиде в къщата и след малко се върна с книжна кесия, която подаде на Джими.

— Иди в гаража и си подбери някоя прилична кола. Замини за Лондон и предай този пакет на Евърдийн Скуеър номер 17. Това е

домашният адрес на мистър Болдърсън. Срещу него той ще ти даде хиляда лири.

— Какво е това? Да не са мемоарите? Останах с чувството, че са ги изгорили.

— Ти за какъв ме взимаш? — попита Антъни. — Да не мислиш, че така лесно ще се хвана на въдицата? Веднага позвъних на издателите, разбрах, че онова обаждане е било фалшиво, и действах както го изискваха обстоятелствата. Подготвих фалшив пакет, както ме бяха посъветвали. Само дето прибрах в касата на хотела истинския пакет. През цялото време мемоарите бяха у мен.

— Браво на теб, приятелю! — каза Джими.

— Антъни! — извика Вирджиния. — Наистина ли смяташ да ги дадеш за публикуване?

— Не мога да не ги дам. Не мога да оставя един приятел като Джими в затруднено положение. Но ти не се тревожи. Успях да ги прегледам и вече знам защо всички смятат, че великите хора не си пишат сами мемоарите, а плащат на някой друг да свърши работата. Като писател Стилптич е непоносимо скучен. Написал е пространни разсъждения за държавата и не е намерил място дори и за една пикантна случка. Манията му за потайност и тук си е казала думата. В мемоарите няма и думичка, която да раздразни и най-чувствителния политик. Днес се обадих на Болдърсън и се договорих да му предам ръкописа преди полунощ. Но щом Джими е тук, нека сам свърши мръсната работа.

— Тръгвам — каза Джими. — Нямам нищо против да получа хиляда лири, особено след като вече ги бях отписал.

— Я чакай! — възкликна Антъни. — Вирджиния, трябва да ти призная нещо, което всички останали знаят, на теб обаче още не съм казал.

— Не ме интересува колко непознати жени е имало в твоя живот, стига да не ме занимаваш с тях.

— Жени! — изпуфтя пренебрежително Антъни. — Наистина ли си помисли за жени? Ето, Джеймс е тук. Може да го попиташ с какви жени ме е видял за последен път.

— С бабички — рече тържествено Джими. — Най-младата бе на около четиридесет и пет години.

— Благодаря ти, Джими, истински приятел си — каза Антъни. — Не, става дума за нещо много по-лошо. Не съм ти разкрил истинското си име.

— Много ли е неблагозвучно? — попита Вирджиния с любопитство. — Да не звучи глупаво, например Побълс? Ще е забавно да се казвам мисис Побълс.

— Винаги очакваш от мен най-лошото.

— Признавам, по едно време си помислих, че си крал Виктор. Това продължи обаче само минута и половина.

— Между другото, Джими, имам работа за теб. Имаш ли желание да търсиш злато из скалистите планини на Херцословакия?

— Там има ли злато? — попита оживено Джими.

— Не може да няма — отвърна Антъни. — Това е прекрасна страна.

— Значи реши да послушаш съвета ми и да отидеш там?

— Да — отвърна Антъни. — Той се оказа много по-полезен, отколкото си предполагал. А сега чуйте изповедта. Не са ме подменили като малък с друго бебе, нито ми се е случило нещо романтично, но така или иначе аз наистина съм княз Николай Оболович от Херцословакия.

— О, Антъни! — възкликна Вирджиния. — Аз пък взех, че се омъжих за теб! Сега какво ще правим?

— Ще отидем в Херцословакия и ще се правим на крал и кралица. Джими Макграт ми каза, че там средният им мандат е от около четири години. Дано нямаш нищо против.

— Да имам нещо против ли? — извика Вирджиния. — Ще ми е страшно приятно!

— Нали е изключителна? — промърмори Джими. После дискретно потъна в мрака. След малко се чу шумът на запален двигател.

— Няма нищо по-приятно от това да оставиш човек сам да си върши мръсната работа — каза Антъни със задоволство. — Пък и не знаех как иначе да се отърва от него. Откакто се оженихме, не съм останал и минута насаме с теб.

— Ще ни бъде ужасно забавно — рече Вирджиния.

— Ще превъзпитаваме разбойниците и убийците. Въобще ще работим за подобряването на нравствения климат в страната.

— Драго ми е да те слушам. Започвам да мисля, че не съм се жертвал напразно.

— Не си криви душата! — отвърна спокойно Вирджиния. — Ще ти е приятно да царуваш. Нали ти е в кръвта. Както на водопроводчиците им е в кръвта да поправят водопроводи.

— Едва ли е точно така — каза Антъни. — Стига сме си губили времето в разговори за водопроводчици! Знаеш ли, че Айзъкстейн и старият Лолипоп ме очакват? Искат да разговаряме за нефт. За нефт, моля ти се! Ще почакай малко, докато ги удостоя с кралското си благоволение. Вирджиния, помниш ли, веднъж ти казах, че ще направя така, та да ме обикнеш?

— Помня — отвърна тихо Вирджиния. — Тъкмо тогава обаче старши инспектор Батъл ни наблюдаваше от прозореца.

— Е, сега не ни наблюдава.

Антъни внезапно я притегли към себе си и започна да я целува по клепачите, но устните, по златистата ѝ коса...

— Много те обичам, Вирджиния — прошепна. — Обичаш ли ме и ти?

Погледна я, уверен в отговора, който щеше да получи. Облегнала глава на рамото му, тя му отговори с нежен шепот.

— Никак!

— Моя малка лудетино, сега вече знам, че ще те обичам до края на живота си.

Антъни отново започна да я целува.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ ЩРИХИ

Място на действието — Чимнис. Единайсет маса сутринта. Четвъртък.

Полицаят Джонсън е свалил шинела си и копае.

В цялата сцена има нещо, което напомня на погребение. Близките и роднините са се събрали около гроба, където се труди Джонсън.

Джордж Ломакс има осанката на човек, който е най-облагодетелстван от завещанието на покойника. Старши инспектор Батъл гледа невъзмутимо, но все пак изглежда доволен от това, че погребалният ритуал се изпълнява както трябва. Нали става дума именно за неговата репутация на погребален агент. Лорд Кейтърам изглежда едновременно стъписан и впечатлен от тържествената обстановка. Така впрочем изглеждат всички англичани по време на религиозни церемонии.

Мистър Фиш някак не се вписва напълно в картината. Не изглежда достатъчно натъжен.

Джонсън изведнъж се изправя. Въздухът се изпълва с напрежение.

— Стига, приятелю — казва мистър Фиш.

Човек веднага разбира, че той всъщност е семейният лекар.

Джонсън се оттегля. Фиш тържествено се навежда над изкопа. Хирургът е готов да оперира.

Измъква от пръстта малък пакет, обвит с брезент. Заема церемониална стойка и почтително го предава в ръцете на старши инспектор Батъл. Той от своя страна го връчва на Джордж Ломакс. Етикетът е спасен.

Джордж Ломакс маха опаковката, която е от няколко пласта. Известно време държи нещо в дланта си, сетне отново го опакова бързо.

Изкашля се.

— В този тържествен момент... — започва с интонацията на опитен оратор.

Лорд Кейтърам панически се оттегля. На терасата среща дъщеря си.

— Бъндъл, тая твоя кола в исправност ли е?

— Да, татко. Защо?

— Откарай ме веднага в града. Заминавам за чужбина. Още днес.

— Татко...

— Не ми възразявай, Бъндъл. Тази сутрин, още щом пристигна, Джордж Ломакс ми каза, че искал да размени насаме с мен няколко думи във връзка с един много деликатен въпрос. Очаквало се кралят на Тимбукту в най-скоро време да посети Лондон. Бъндъл, това вече няма да се повтори, чуваш ли ме? И петдесет джордж-ломакса да ми се стоварят на главата, няма да се повтори! Щом Чимнис е толкова ценен за държавата, тази държава защо не вземе да го купи? А може би ще е по-добре да го дам под наем на някоя компания да го използва за хотел.

— А къде е сега Умника?

Бъндъл е започнала да разбира.

— Вероятно говори вече петнайсата минута за империята — отвръща лорд Кейтърам — и си поглежда часовника.

Друга сцена.

Мистър Бил Евърсли, който не е поканен на погребалната церемония, приказва по телефона.

— Говоря ти сериозно, разбира се... Хайде пък сега... Е, така или иначе днес ще вечеряш, нали?... Не ми е до това. До гуша съм потънал в работа... Нямах представа що за човек е Умника... Знаеш, че само ти означаваш нещо за мен... Добре, първо ще дойда на представлението... А онова как точно се пееше?

Чуват се неземни звуци. Мистър Евърсли се опитва да възпроизведе чутото с подсвиркване. Джордж Ломакс вече приключва.

— За славата и величието на британската империя!

— Седмицата наистина си я биваше — мърмори съвсем тихичко под нос мистър Хайръм Фиш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.